

எளிதாகப் பாடலாம்

இலக்கணச் செம்மல்
புலவர் இரா. இளங்குமரனார்

அம்பிதம் பதிப்பகம்

எளிதாகப் பாடலாம்

ஆசிரியர்

இலக்கணக் செம்மல்

இரா. இளங்குமரனார்

அம்ழிதம் பதிப்பகம்

தியாகராயர் நகர், சென்னை - 17.

நூற்குறிப்பு

எளிதாகப் பாடலாம்

நூற்பெயர்

இரா. இளங்குமரனார்

ஆசிரியர்

இ. இனியன்

பதிப்பாளர்

2003

முதல் பதிப்பு

தாள்

17.0 கி. வெள்ளை மேப்லித்தோ

அளவு

1/8 தெம்மி

எழுத்து

11 புள்ளி

பக்கம்

8 +112 = 120

படிகள்

1000

விலை

உரு. 50

நூலாக்கம்

பாவாணர் கணினி
2. சிங்காரவேலர் தெரு,
தியாகராயர் நகர், சென்னை - 17.

அட்டை வடிவமைப்பு

பிரேம்

அச்சு

வெங்கடேசுவரா ஆப்செட்
36, புதுத்தெரு, மாதிரி பள்ளி சாலை,
ஆயிரம் விளக்கு, சென்னை - 600 006

கட்டமைப்பு

இயல்பு

வெளியீடு

அமிழ்தம் பதிப்பகம்
எ-4, மாதவ் குடியிருப்பு
5 டாக்டர் தாமசு சாலை
தியாகராயர் நகர், சென்னை - 600 017.
தொலைபேசி : 5518 3162

பதிப்புரை

மொழிநலம் நாடுவார்க்கும், மொழித்தூய்மை வேண்டுவார்க்கும், இந் நூல் ஒரு மொழிக் காப்பு நூல். ஒரு மொழியாக்க நூல். ஒரு மொழித்தொண்டு நூல். 'மொழியைக் கெடுப்பது விழியைக் கெடுப்பது' எனும் உணர்வின் வெளிப்பாடு.

மனச்சான்றின்றித் தம் மனம் போனபோக்கிலும், கை போனபோக்கிலும் மொழியின் வாழ்வையும், வளத்தையும் குலைத்துவரும் மொழிக்கொலைஞர்கள் தமிழினத்தின் எதிரிகள் என்பதை எச்சரிக்கை செய்வதற்கு "எளிதாகப் பாடலாம்" எனும் இந் நூல் வருகிறது.

துறையறிவு இல்லாதோர் மருத்துவராகவோ, பொறியியலாளராகவோ, ஆகிவிட முடியுமா? பாடல் எழுத முனைவாரும் துறையறிவு பெற்று எழுதினால் அப் பாடுதுறைக்குப் பெருமை வருமன்றோ? ஒங்குநிலை மாடத்தில் வரைந்த ஓவியமும் சிறப்பு நிலை எய்தும் என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்ட நூல். சொல்லோட்டமும் பொருளோட்டமும் பெற்றவர்கள் இலக்கணப் பயிற்சியும் பெற்றால் பிழையறப் பாட்டு எழுத முடியும் என்பதைத் தளமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நூல்.

எழுத்து வகை, பாடலுறுப்புகள், பா, பாவினம், விலக்குகளும் - விளக்கங்களும் எனும் தலைப்பில் வரும் செய்திகள் பாவலர்க்கு ஏணிப்படிகளாகவும், மாணவர்கள் இலக்கிய, இலக்கண அறிவு பெற்றுத் தம் மொழியில் பிழையின்றி எழுதவும் உதவும் படிக்கட்டுகளாய் அமையும்.

கலப்படம் இல்லாப் பொருளைத் தேடும் நாம், மொழிக் கலப்பு செய்வது குற்றமல்லவா? இவர்களுக்குத் தண்டனைதான் என்ன? (பக். 100 - 101) 'உள்ளது சிதைப்போர் உளரெனப்படார்' எனும் - பழஞ்செய்தி தமிழர் அனைவரும் பின்பற்றத்தக்கது. தம் எண்ணங்களும், செயற்பாடுகளும், ஆய்வுகளும் தழைத்துச் செழிக்க வேண்டுமெனில் தாய்மொழிப் பற்று ஒன்றால்தான் உலக அரங்கில் உயர்ந்து நிற்க முடியும். உலக நாடுகளில்

தொழில் வல்லசாய் முன்னேறி நிற்கும் சப்பானும், கொரியாவும் நமக்குப் பாடமாக அமையவில்லையா?

இந்நூலாசிரியர் வாழ்வும் செயலும் செம்மைப்பட வாழ்பவர். தமிழ் வாழத் தம் வாழ்வை ஒப்படைத்துக் கொண்ட பெருந்தமிழறிஞர். குடும்பக் கட்டுக்குள் தம்மை அடக்கிக் கொள்ளாது தமிழ், தமிழர், தமிழ்நாடு, தமிழர் நாகரிகம், தமிழர் பண்பாடு எனும் உயர்கட்டுக்குள் அடங்கி வாழ்ந்து வரும் இப்பெருந்தகை எழுதிய இந் நூல் தமிழ்ப்பா உலகில் பாட்டெழுத முனையும் பாவலர்க்கும், எதிர்காலத் தமிழினத்தின் தலைவர்களாய் உருவாக இருக்கும் மாணவர் குழுகத்திற்கும் வழிகாட்டும் நூல்.

படியுங்கள், நூலின் அருமையை உணருங்கள்; தம் உணர்வின் வெளிப்பாடுகளை இம்மண்ணுக்கு ஏற்ப அமையுங்கள்!

பதிப்பாளர்

அணிநகூரை

கல்வியில் பெரியவர் எனப்பட்ட கம்பர் உண்ண அமர்ந்தார். அவர்க்குச் சோறு படைத்த அன்னையார் மறதியாக நல்லெண்ணெய்க்குப் பதிலாக வேப்ப எண்ணெயை விட்டு விட்டாராம். கம்பர் கசப்புத் தோன்றாமல் உண்டு முடித்தாராம். சில நாட்கள் தொடர்ந்து வேப்பெண்ணெயே விட்டாராம். ஒருநாள் கம்பர், “அம்மா! என்ன கசப்பாக உள்ளது. வேப்ப எண்ணெயா?” என்றாராம். “ஆமாம்; “இத்தனை நாடும் விட்ட வேப்பெண்ணெய்க் கசப்புத் தெரியாமல், இன்று தெரிந்த தென்ன” என்றாராம். “அம்மா! இத்தனை நாடும் காரிகை கற்றுக் கொண்டிருந்தேன். இன்றுதான் முடித்தேன்” என்றாராம். “அம்மையார், காரிகை கற்றுக் கவிபாடுவதிலும் பேரிகை தட்டிப் பிழைப்பது மேல்” என்றாராம். - இப்படியொரு கதையுண்டு. இதன் கருத்து என்ன? காரிகை கடினமான நூல். அதனை ஒருமுகப்பட்டுக் கற்றார் கம்பர். அதனால் அவர்க்கு நாச்சுவையும் தோன்றிற்றில்லை என்பதாம்.

கருத்தோடு கற்பார்க்குக் காரிகை எனினும் சரி, வேறு இலக்கணம் எனினும் சரி, கடினம் இல்லை. அக்கறையும் ஆர்வமும் வேண்டும்! கடினமானதும் எளிதாகிவிடும். விளையாட்டு வேலையாகி விடுவதும் உண்டு. வேலையும் விளையாட்டு ஆகிவிடுவதும் உண்டு. அவரவர் ஆர்வம் சார்ந்தது அது.

தமிழ்ப்பாட்டு என்பது ஏட்டில் எழுதப்படாமலே, மக்கள் பேச்சில் இயல்பாக வழங்கிவரும் நம் சொத்து. அவ்வழக்கை முதலாகக் கொண்டு முளைத்துக் கிளைத்ததே பாட்டு என்பதை உணர்வார் எளிதாகக் கவிதை இயற்றலாம்; வெற்றியும் காணலாம்.

விளையாட்டுக்கு என ஆடுகளம், ஆடுபொருள், ஆட்ட விதி என்பவை இல்லையா?

சாலையில் தனியாள் போகவர விதிகள் இல்லையா?

மலையேறிச் செல்லுவார்க்கு எத்தனை விதிமுறைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன!

தொடர்வண்டிச் சாலையைக் கடக்க எத்தனை குறிப்புகள்!

இவை ஏன்? கட்டுக்காவல், ஒழுங்குமுறை, விளைவு தவிர்த்தல் என்னும் நோக்கொடு செய்யப்பட்டவை அல்லவா! இப்படி எண்ணின் பாடற்கு விதிமுறை கட்டாயம் என்பதை உணர்வார்.

இனி, புதுப்பா என்பதும் பழம்பாவே! மொழி இயல்பைக் கெடாமல் எழுதுவன வெல்லாம் ஏற்கப்பட்ட பழமுறையே என்பதை உணர்வார். தாம் சொல்வது தனிவழியன்று என்பதை உணர்வார்.

எளிதாகப் பாடலாம் என்பது நூற்பெயர் மட்டுமன்று. உண்மை இயம்பலாம். ஆர்வமிக்க மொழித் தொண்டர் திரு. கோ. இளவழகனார்க்கு நன்றியுடையேன்.

இரா. இளங்குமரன்

உள்ளுறை

1.	எளிதாகப் பாடலாம்	1
2.	அடிப்படைச் செய்திகள் சில	10
3.	பாடல் உறுப்புகள்	14
4.	பா	40
5.	பாவினம்	66
6.	விலக்குகளும் விளக்கங்களும்	100

1. எளிதாகப் பாடலாம்

“எளிதாகப் பாட்டு இயற்ற முடியுமா?” எனப் பலர் கேட்கின்றனர். எளிமையாக மட்டுமின்றி, இயல்பாகவும் பாடலாம்! எளிய முயற்சி எடுத்துக்கொண்டால்கூட எவரும் பாடலாம்!

பாட விரும்புவவர் “தமிழ்ச் செவிய”ராக இருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில், பேச்சுத் தமிழிலேயே பாட்டு பெருகிக் கிடக்கின்றது. ‘இது பாட்டு’ என்பது தெரியாமலே, பேச்சுப் பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டே இருக்கின்றனர். யானைக்குத் தன் பெயர் ‘யானை’ என்றும், தனக்கு எத்தனை எத்தனையோ பெயர்களைச் சூட்டியுள்ளனர் என்றும் தெரியாமல் இருப்பது போலத், தாங்கள் பேசுவதும் வழங்குவதும் ‘பாட்டு’ என்று அறியாமலே கல்வியறிவில்லா மக்களும் வழங்குகின்றனர். இச்செய்தியே திகைப்பாகவோ, வியப்பாகவோ உள்ளதா?

“ ‘கடன் உடன்’ வாங்கியாவது செய்யவேண்டியதைச் செய்ய வேண்டுமே!”

“ ‘நிலம் புலம்’ விளைந்தால்தானே வாழ்வு நடக்கும்.”

“ ‘நலம் பொலம்’ தள்ளி வைத்தால் உறவென்ன உறவு?” இவை வழக்கில் கேளாதனவா? இத்தொடர்களின் முன்னிரண்டு சொற்களிலும் பாட்டமைதிகள் இருக்கின்றனவே!

தட்டு முட்டு, வாட்ட சாட்டம், மாடகூடம், ஆடை கோடை, எடுப்பும் கொடுப்பும், இட்டடி முட்டடி, ஒங்கு தாங்கு, கூடமாட-இப்படி இணைச் சொற்களைச் சொல்லாதவர் எவர்? இவற்றிலே பாட்டின் அடிப்படை இல்லையா?

இச்சொல்லிணைகளின் முதற்சொல் முதல் எழுத்து குறிலாக இருந்தால், அடுத்த சொல் முதலெழுத்தும் குறிலாகவும் முதற்சொல் முதல் எழுத்து நெடிலாக இருந்தால், அடுத்த சொல் முதலெழுத்தும் நெடிலாகவும் இருக்கின்றதைப் பார்க்கலாமே! இணைச் சொல்லின் இரண்டாம் எழுத்துகள் இரண்டுமே ஒப்பாக இருக்கின்றனவே! இப்படி முதல் எழுத்து மரத்திரை எனப்படும் ஒலியளவையால் ஒத்திருக்க, இரண்டாம் எழுத்து அவ்வெழுத்தாகவே வருமானால் அதற்கு ‘எதுகை’ என்பது

இலக்கணர் வழங்கும் பெயர். 'பட்டுக்குக் கட்டு' எதுகையாம். பாட்டுக்கு காட்டு எதுகையாம். பட்டுக்கு பாட்டோ, காட்டுக்கு கட்டோ எதுகையாகா.

“எகனை மொகனை” யாகப் பேசுவார் எனப் பொதுமக்கள் வழங்குவது, இந்த “எதுகை மோனை” களைத் தாம்! படித்த ஒருவர் சொன்னாராம்; “எதுகை பார்ப்பார் ஏதும் அறியார்; மோனை பார்ப்பார் முழுமுடர்” என்று! அவர் சொல்லே மோனைச் சிறப்பு மிக்கதாக உள்ளதே! என்ன சொல்வது? அதுதான் தமிழ்ப் பாடல் என்பது. தாம் அறியாமலே தம்மிடம் பாடல் இருப்பதை உணர்த்தி விடுவது தமிழ் இயற்கை!

இதோ பாருங்கள்; உள்ளது உரியது; உற்றார் உறவு; மரம் மட்டை; வட்டி வாசி; கொட்டு குரவை; கொண்டும் கொடுத்தும்; ஈடும் எடுப்பும்; பெண்டு பிள்ளை; எட்டுக்கும் இழவுக்கும்; தோட்டம் துரவு; வற்றல் வதங்கல்; முக்கல் முணகல்; குளம் குட்டை- இப்படி எத்தனை ஆயிரம் தொடர்கள் பேச்சு வழக்கில் உள்ளன. இவ்விரட்டைச் சொற்களின் முதற்சொல் முதலெழுத்தும் அடுத்த சொல் முதலெழுத்தும் எப்படி ஒன்றுபட்டிருக்கின்றன! அதே எழுத்து அல்லது அதன் இன எழுத்து! அல்லது அவ்வொலி தரும் எழுத்து! இவ்வாறு வருவதற்கு பெயரே 'மோனை' என்பது. முதல் எழுத்து ஒத்து வருதல் மோனை என்பது இலக்கணம்.

“குறும்புக் குப்பன் குச்சியை எடுத்துக் குளத்துள் எறிந்தான்” என்றால் எத்தனை மோனைகள்?

பாட்டாகி விட்டால் எதுகை மோனை எனப்படுவதை, உரை நடையில் இருக்கும்போது நாம் கண்டு கொள்வதில்லை. கண்டு கொண்டால் நாம்தாம் பாட்டையா! நாம்தாம் பாட்டம்மா!

“வித்தாரக் கள்ளி விறகொடிக்கப் போனாளாம்

கத்தாழை முள்ளு கொத்தோடு குத்திற்றாம்”

ஒருத்தி, தன் கணவன் ஏதோ பொய் கூற, அதற்கு மறு மொழியாக இப்படி மொழியைக் கூறுகிறாள். இதில் எத்தனை எதுகைகள்! எத்தனை மோனைகள்! பாட்டுகளுக்கே உரிய குறிப்புரை எனப்படும் உள்ளூரையும் உள்ளதே! அதாவது, சொல்லாமல் சொல்லும் மறை பொருள் செய்தி உள்ளதே! ஒரு வண்டிக்காரன் மனைவி இதனைச் சொன்னாள் என்பதால் இதில் எதுகை மோனை இல்லை என்று ஆகிவிடுமா?

“ஆடிப்பட்டம் தேடி விதை”

“சித்திரை மாதப் புழுதி பத்தரை மாற்றுத் தங்கம்”

“தைப்பனி தரையைப் பிளக்கும்
மரசிப்பனி மச்சைப் பிளக்கும்”

இப்படி எத்தனை பழமொழிகளை எண்ணலாம். பழமொழிகளை மட்டும் முறையாகத் தொகுத்தால் ஓரிலக்கத்தையும் தாண்டுமே! அவ்வளவும் கலைவளம் அல்லவா!

பாட்டு என்றால் பத்தடி பதினைந்தடி இருக்க வேண்டுமா? நூறு, ஆயிரம் அடி என ஆக வேண்டுமா?

அரையடிப் பாட்டு என்றால் ஒளவையாரை மறக்கலாமா?

அறஞ்செய் விரும்பு ; ஆறுவது சினம் ; இயல்வது கரவேல்.

- இவையென்ன பாட்டில்லையா? அ, ஆ, இ என ஒரு வரிசை - ஒரு கட்டொழுங்கு! இது பாட்டின் அமைப்புகளில் ஒன்றேயாம்.

“அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்”

“ஆலயம் தொழுவது சரலவும் நன்று”

- இத்தகையவை ஓரடிப் பாடல்கள். இதனால்தான் பழம் பெரும் இலக்கண ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் பாட்டின் இலக்கணத்தை ஒரே ஓர் அடியில் சொன்னார். ஆம்! ஒரே ஓர் அடியில்தான்! அது,

“அடியின் சிறப்பே பாட்டுடனப் படுமே”

என்பது. இப்போது சொல்லுங்கள் பாட்டுப்பாட முடியுமா, முடியாதா?

ஆடிப் பாடும் சடுகுடுவா?

“சடுகுடு மலையிலே இரண்டாளை

சறுக்கி விழுந்தது கிழட்டாளை” - சடுகுடு குடுகுடு

“வள்ளிப் பிரம்பெடுத்து

விளையாட வர்றேண்டா!

“தங்கச் சிலையெடுத்துத்

தரலிகட்ட வர்றேண்டா!”

‘சடுகுடு’ என்றதும் ‘சறுக்கு’ வருகிறது; ‘இரண்டாளை’ வந்தால் ‘கிழட்டாளை’ வருகிறது; ‘வள்ளி’ வந்தால் ‘விளையாட்டு’ வருகிறது; ‘தங்கம்’ வந்தால் ‘தாலி’ வருகிறது. பாட்டின் இலக்கணமெல்லாம் படித்தா எழுதிய பாட்டு இது! ஆனால்,

பாட்டு இருக்கிறது, பாட்டின் இலக்கணமும் இருக்கிறது; இசையும் இசைகின்றது! ஆடலோடு ஒத்தும் அமைகின்றது.

“ஏற்றப் பாட்டுக்கு எதிர்ப்பாட்டு இல்லை” என்பது பழமொழி;

வடக்கு மழை பெய்ய
வருங்கிழக்கே வெள்ளம்;
தற்கு மழை பெய்யத்
திரும்பி வரும் வெள்ளம்;
வெள்ளங் கண்ட நாரை,
வெளிச்சி கொண்டு போகும்;
தண்ணி கண்ட நாரை,
தவளை கொண்டு போகும்;
ஆற்றைக் கண்ட நாரை,
அயிரை கொண்டு போகும்;
குளத்தைக் கண்ட நாரை,
குரவை கொண்டு போகும்”

இப்படியே போகும் ஏற்றப் பாட்டு. ‘ஏற்றப் பாட்டாக’ இருப்பதால்தானே கல்வியில் பெரிய கம்பருங் கூட, “மூங்கில் இலை மேலே தூங்கும் பனிநீரே” என்று ஏற்றக்காரன் சொல்லி நிறுத்திச் சென்ற பாட்டின் தொடர்பை அறிவதற்காக, ஏற்றத்தின் அடியிலே காத்துக் கிடந்தார் என்று ஒரு கதையுண்டாயிற்று!

“ஏலேலோ, ஐலசா” எனப்பாடும் கப்பல் பாட்டுத்தான் என்ன?

“மண்ணை நம்பி” “மரமிருக்க”
“மரத்தை நம்பி” “கிளையிருக்க”
“கிளையை நம்பி” “கொம்பிருக்க”
“கொம்பை நம்பி” “இலையிருக்க”
“இலையை நம்பி” “பூவிருக்க”
“பூவை நம்பி” “பூஞ்சிருக்க”
“பூஞ்சை நம்பி” “கரயிருக்க”
“கரையை நம்பி” “கனியிருக்க”
“கனியை நம்பி” “நீயிருக்க”
“உன்னை நம்பி” “நரனிருக்கேன்”

-அருமையான பாமாலை இல்லையா இது! நம்பியிருக்க நட்பாற்றில் போக நேருமா? தலைவனும் தலைவியும் கூடிப் பாடிய இரட்டையர் பாட்டன்றோ இது!

"கண்ணே உறங்கு!
 கரனகத்து மயிலுறங்கு!
 பெரன்னை உறங்கு!
 பூமரத்து வண்டுறங்கு!
 கெரத்து மருக்கொழுந்தே
 கெரடிமுல்லைப் பூச்சரமே
 முத்துச் சரமே
 முழுமதியே கண்வளராய்!"

-தாய்மார் தந்த தமிழ்வளம் தொகுத்தால் ஏடு கொள்ளுமா?

அடித்தாரைச் சொல்லியழச் சொல்கிறாள் தாய்! இது
 படித்தாரைத் துள்ளியெழச் செய்யும் பாட்டன்றோ!

"அத்தை அடித்தானோ
 அமுதாட்டும் கையாலே!
 பரட்டி அடித்தானோ
 பரலாட்டும் கையாலே!
 மரமன் அடித்தானோ
 மல்லிகைப் பூச் செண்டாலே!
 அடித்தாரைச் சொல்லியழு
 ஆக்கினைகள் செய்திடலாம்!
 தெரட்டாரைச் சொல்லியழு
 தேரள்விலங்கு போட்டிடலாம்!"

ஒப்பாரிதான் எளியதா? ஒப்பில்லாப் பாடல்தானே!
 உணர்ந்து பாடும் அவள் கேட்பாரை உருகி ஓலமிட வைக்
 கின்றாளே!

"உருண்டை மலையோரம்
 உழுந்து விரித்திருந்தேன்;
 உழுந்து கூட்டி அள்ளுமுன்னே
 உருமிசத்தம் கேட்டதென்ன?"

"சரய்ந்த மலையோரம்
 சரமை விரித்திருந்தேன்;
 சரமை கூட்டி அள்ளுமுன்னே,
 சங்கு சத்தம் கேட்டதென்ன?"

நிலையாமையை இவ்வளவு எளிய சொற்களால்-கண்
 கண்ட காட்சியால்-ஒலி நயத்தால்-எத்தனை பாவலர்களால் பாட
 முடியும்! கையறுநிலைப் பாடல்களின் தாய்ப் பாடல், இவ்வொப்
 பாரிதானே! காஞ்சித்திணையின் கண்ணாற்றுப் பாய்ச்சல்,
 இவ்வொப்பாரிதானே!

"ஆளெல்லாம் கூடிவந்து
ஐயோண்ணு தூக்கையிலே,
கொள்ளை சனங்கூடி
கோவிந்தாண்ணு தூக்கையிலே,
சுகாடு போறவரே
சொல்லுங்க பேச்சிருந்தா?"

அழுகின்றவள் அழவைக்கின்றாளா, இல்லையா? அது தானே பாட்டு, "சுகாடு போறவரே சொல்லுங்க பேச்சிருந்தா" எனச் சொட்ட வைக்கிறாளா, இல்லையா? கண்ணீர் கொட்ட வைக்கிறாளா, இல்லையா?

எத்தனை விடுகதைகள்! அவையும் பாட்டே. 'பிசி' என்பது முற்பெயர்; 'புதிர்' என்பது இக்காலப்பெயர்;

"கிணற்றுக்குள்ளே கிண்ணி மிதக்கிறது" - இது என்ன?

"நாலு மூலைப் பெட்டி
நந்த வனத்துப் பெட்டி
ஓடும் குதிரைக் குட்டி
வீசும் புளியாக்கை" - இது என்ன?

முன்னது நிலா; பின்னது கமலை!

"பாறை இடிவதேன் பாம்பு ஓடுவதேன்"

- அடிப்பாரற்று அடிப்பாரற்று என்பது விடை.

"ஆலிலை உதிர்வதேன்; ஆலின்கன்று சாவதேன்"

- பாலற்று, பாலற்று என்பது விடை.

- இப்படி இரு சொல்லழகு! இரு சொல்லலங்காரம் என்பது 1886இல் வெளிவந்ததொரு நூல்.

முச்சொல்லலங்காரம் என்பதொரு பத்தும் அதிலுண்டு ஒன்று;

"எழுதிப் பாராதான் கணக்கும்
உழுது விதையாதான் செல்வமும்
அழுது புரண்ட மனையாளும் - இம்மூன்றும்
கழுதை புரண்ட களம்"

இன்னும் விரிக்க வேண்டுவதில்லை! எங்கெங்கும் பாட்டுண்டு! கேட்கக் காது வேண்டும்! இயற்ற எண்ணம் வேண்டும்! அவ்வளவே!

மிதிவண்டி ஓட்ட வேண்டும்! 'எடுத்தோம்' 'விடுத்தோம்' என முடிந்ததா? எத்தனை பேர்கள் மிதிவண்டியில் போகப்

பார்க்கிறோம்! இல்லை, மிதிவண்டிதான் நாம் பாராததா? பார்த்த வண்டி! பார்த்த மிதி! நாமேன் ஓட்ட முடியவில்லை!

பயிற்சி வேண்டியிருந்தது. வண்டியைத்தள்ளப் பயிற்சி; வண்டியில் ஏறப் பயிற்சி; இறங்கப்பயிற்சி; இயக்கப் பயிற்சி; விரைந்தோட்ட மெதுவாய்ச் செலுத்த-பயிற்சி! ஏறிய உடனே இருப்பில் இருக்க முடிந்ததா? இடுப்பு ஒழுங்காய் இருந்ததா? எத்தனை நெளிவு! எத்தனை நடுக்கம்! எத்தனை ஆட்டம்! எத்தனை சறுக்கல்! பழகப் பழகக் கையை விட்டு விட்டு ஓட்டும் ஓட்டத்தைக் கண்டு, கண்டவர்கள் அல்லரோ கைகால் மனம் நடுங்குகின்றனர்! பயிற்சியால் எட்டுப்பேரையும் பத்துப் பேரையும் ஒற்றைச் சக்கர மிதிவண்டியில் வைத்துக் கொண்டு சிலரால் ஆட்டங்காட்ட முடிகிறதே! நூற்றுக்கு மேற்பட்ட மணிநேரம் தொடர்மிதிவண்டி ஓட்டிக் காட்ட முடிகிறதே! வண்டியெடுத்த முதல் நாளில் இத்திறங்களெல்லாம் வருமென அவர்கள் எண்ணியதுண்டா? பாட்டுத் தொடக்கமும் இப்படித்தான்.

“மூச்சுவிடு முன்னே முன்னூறும் நானூறும்
ஆச்சுசன்றால் ஆயிரமும் ஆகவேன....”

என்றாராம் காளமேகர்! பாட்டுப் பயிற்சிதானே இது! “கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவிபாடும்” என்னும் பழமொழி சொல்வதென்ன? கட்டுத்தறி நெய்பவளும் கவி பாடுவாள் என்பதே! கம்பர் என்ன குறைந்தா பாடினார். “எழுந்த ஞாயிறு விழுவதன்முன் கவிபாடின தெழுநூறே” ஒரு பகலில் 700 பாடல் இயற்றினாராம்! திரிசிரபுரம் பெரும் பாவலர் மீனாட்சி சுந்தர் நாளைக்கு இருநூறு பாட்டு இயல்பாகப் பாடுவாராம். 56 ஆயிரம் பாடல் பாடினாராமே அவர். ஒரிலக்கம் பாடல் பாடியவர் வண்ணச் சரபம் தண்டபாணியார்! நின்றும் நடந்தும் இருந்தும் கிடந்தும் பாடியவர் அவர்.

சமையல்காரருக்கு ஒருபாட்டுச் சொல்கிறார் சிவஞான முனிவர். சமையல்காரருக்கு என்ன பாட்டுச் சொல்வார்? சமையல் பாட்டே அது!

“சற்றே துவையலரை தம்பி! யொரு பச்சடிவை
வற்றல்ஏ தேனும் வறுத்துவை; - குற்றமிலை;
காயமிட்டுக் கீரைகடை; கம்மென வேமிளகுக்
காயரைத்து வைப்பாய் கறி”

ஒருநாள் விடிகாலை! வீட்டுத் தாழ்வாரத்து அறுகாலியில்(பெஞ்சு) ஒருவர் படுத்திருந்தார். வீட்டின் உள்ளே

இருந்து வந்த யான், யாரெனப் பார்க்க நெருங்கினேன். விழித்த அவரோ ஒரு பாட்டைப் பொழிந்தார். உழுதொழில் கூலி வேலையர் அவர்! ஓரிரு வகுப்பளவே பள்ளிக்கு ஒதுங்கியவர். வாய்த்த பாடல்களையெல்லாம் மனப்பாடத்தில் வைத்துக் கொண்டே நாளும் பொழுதும் அசை போட்டவர்! பாட்டு அவர்க்கு வயப்பட்டு விட்டது! ஆயிரக்கணக்கில் பாட்டு மனத்தில் இருந்தால் நூற்றுக்கணக்கில், தானே பாட்டு வழியுமே! பழகிப் பழகிப் பல்லாயிரமாகப் பொழியுமே!

அன்று அந்தப் பாவலர் பட்டுணி (பட்டினி) யாகக்கிடந்திருக்கிறார். பாட்டிலே பட்டுணி எத்தகைய உருவகக் காட்சியை வழங்குகின்றது!

“சங்கை மிகுபுலமைத் தத்துவத்தால் மேன்மேலும்
பொங்கும் இளங்குமரப் பொன்கடலே - இங்கே
குரலெல்லாம் வெண்பாவாய்க் கூவுகின்ற சேவல்
இரையின்றி வாடுகின்ற தே”

பின்னிரண்டடி எளிமையில் பாட வருமோ? 1330 குறள்களிலேயே ‘தீ’ என ஒரு பாட்டுத்தானே ஒரு நெட்டெழுத்து-நாள்வாய்பட்டால்-முடிகின்றது! ஒரு பாட்டிலேயே ‘தே’ வைத்து விட்டாரே! அவர் பாட்டானார்! பாட்டுச் சுரந்தது; அவ்வளவே! பாட, வேட்கையுடையார், பாட்டாதல் வேண்டும்! அவர் வேறு, பாடல் வேறு என்னா ஒரு நிலை வந்து விடின் அவர் சொல்லும் அனைத்தும் அருமைப் பாட்டேதான்!

தேன் இனியது! அத்தேனினும் இனியது பாட்டு! தேனை உண்டால்தான் இனிமை! நினைக்க இனிக்குமா? சொல்ல இனிக்குமா? கேட்க இனிக்குமா? இல்லை! அதனால் தேனினும் சிறந்தது பாட்டு எனலாம்! ‘நினைத்தொறும் காண்தொறும் பேசும்தொறும் எப்போதும் அனைத்தெலும்பும் உள் நெகச் செய்யும் ஆனந்தத்தேன்’ - பாட்டு எனலாம்!

இனிய தேனை நீர்போல் குடித்தால் சுவைக்குமா? அப்படிச் சுவைப்பார் உளரா? துளிதேன் எனினும் நாவும் வாயும் பரவச் சப்பிச் சுவைப்பதுதானே இனிமையில் இனிமை! அப்படியே பாடலையும் அசை அசையாய் அசை போட்டுச் சுவைக்கும் சுவை நிலை ஒருவர்க்கு வந்து விட்டால், அவர் படிப்பாளி நிலையில் இருந்து படைப்பாளி நிலையராகக் கூடு விட்டுக் கூடு பாயும் திறம் பெற்று விடுகிறார்! “மாறிப் புக்கு இதயம் எய்தும்” பாடல் காதலராகி விடுகின்றார்.

விழிப்பான உழவன், இட்டடி முட்டடிக்கு ஆகுமெனக் களஞ்சியத்தில் கட்டாயம் தவசம் வைத்திருப்பான்.

தெளிவான வாழ்வியலானன், எதிரதாக் காக்கும் நினைவுடன் வைப்பகத்தில் பணம் சிறுகச் சிறுகச் சேர்த்தேனும் இருப்பும் எடுப்பும் கொண்டிருப்பான்.

பின்னே வரும் தேவைக்கு முன்னேயே ஊறுகாய் போட்டு வைப்பது நாட்டு வழக்கம்.

இவ்வாறே பாட்டியற்ற விரும்பும் எவரும் நயமிக்க சுவைமிக்க பாடல்களை இயன்ற மட்டும் முயன்று மனப்பாடமாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். வாய்த்த பொழுதுகளில் எல்லாம் அவற்றின் அமைப்பு, அழகு, பொருட்சிறப்பு, சொல்லாட்சி என்பவற்றை மீள மீள நினைத்துப் பார்த்தலும், பிறர்க்கு எடுத்துரைத்தலும் பெரும் பயனாம்.

பிறர் பாட்டைப் பயின்ற பயிற்சியே பாட்டெழுதப் போதுமானது என்றும் கூறிவிட முடியாது. பாட்டியற்றத் தூண்டலாக அப்பாட்டுகள் அமையும்! சொல்லோட்டம் பொருளோட்டங்களை உண்டாக்கி வைக்கவும் செய்யும். ஆனால் பாட்டிலக்கணப் பயிற்சியே பிழையற்ற பாட்டெழுத உதவும். இலக்கியம் கண்டவர்களால் காணப்பட்டதே இலக்கணம் என்றாலும், அவ்விலக்கணப் பயிற்சி இலக்கியப் படைப்பாளர்களுக்கு இன்றியமையாததே. அப்பயிற்சி இல்லாமையால் பல்லாயிரம் பாட்டெழுதினார்க்கும் எளிதில் எளிய பிழைகள் வந்து விடுதல் கண்கூடு. இக் குறை நீங்குதற்காக இலக்கணப் பயிற்சி பெற்றுக் கொள்ளுதல் பாவலர்க்கு வேண்டத்தக்கதாம்! துறையறிவு இல்லாமல் ஒருவர் மருத்துவராகவோ, பொறியராகவோ, வழக்குரைஞராகவோ ஆகி விட முடிகின்றதா? பாடல் இயற்றுதற்கு மட்டும் துறையறிவு வேண்டாம் என்று கூறலாமா? துறையறிவு இல்லார் பாடல் நிறைநிலையில்லாப் பாடல்! பாடுதுறை கற்றுப் பீடு நடையிடுதல் வேறு!

பாட்டிலக்கணம் கற்றார்க்கெல்லாம் பாடுதுறை வாய்த்துவிடாது. ஆனால் பாடுதுறை வாய்த்தார்க்கு இலக்கண அறிவும் வாய்த்தல் ஒங்குநிலை மாடத்திற்கு ஒவிய எழிலும் கூட்டியதாகச் சிறக்கும். பாடுவார்க்கு வேண்டும் அடிப்படைச் செய்திகள் சிலவற்றை அடுத்துக் காண்போம்.

2. அடிப்படைச் செய்திகள் சில

எழுத்து வகை

தமிழ் எழுத்துகள் உயிரெழுத்து மெய்யெழுத்து உயிர்மெய்யெழுத்து ஆய்த எழுத்து என நால்வகைப்படும்.

உயிரெழுத்துகள் 12, அவை; அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, எ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, ஔ,

மெய்யெழுத்துகள் 18, அவை; க், ங், ச், ஞ், ட், ண், த், ந், ப், ம், ய், ர், ல், வ், ழ், ள், ற், ன்.

உயிர்மெய்யெழுத்துகள், உயிரெழுத்துப் பன்னிரண்டும் மெய்யெழுத்துப் பதினெட்டொடும் கூடிய எழுத்துகளாம். ஆய்த எழுத்து 1. அது ஃ.

தமிழ் முதலெழுத்துகள் என்பன உயிரும் மெய்யுமாகிய முப்பதுமேயாம். உயிர்மெய்யெழுத்தும் ஆய்த எழுத்தும் முதலெழுத்துகளைச் சார்ந்து வருதலால் சார்பெழுத்துகள் எனப்படும். இச்சார்பு வகையில் குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரம் என்பனவும் சேரும்.

இனி, உயிரெழுத்துகள் ஒலியளவையால் குறில் என்றும் நெடில் என்றும் இரண்டாகப் பகுக்கப்படும்.

அ, இ, உ, எ, ஒ-என்னும் ஐந்தும் குறில், குற்றெழுத்து என்பதும் அது.

ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ-என்னும் ஏழும் நெடில் நெட்டெழுத்து என்பதும் அது.

குறில் ஒலிக்கும் கால அளவை, ஒரு மாத்திரை ஆகும்.

நெடில் ஒலிக்கும் கால அளவை, இரண்டு மாத்திரைகள் ஆகும்.

இம்மாத்திரை என்னும் அளவினைக் கைந்நொடியாலும் கண்ணிமையாலும் கணக்கிட்டனர். கைவிரலால் நொடிக்கும் பொழுதே நொடி; நிமிட்டு என்பதும் அது. கண்ணை இயல்பாக மூடித்திறக்கும் பொழுதே இமைப்பு; நிமைப்பு என்பதும் அது. கண் + அம் = கணம். கண்ணிமைக்கும் பொழுது.

இனம்

அ, ஆ என்னும் இரண்டும் ஒரினம். அவ்வாறே இ, ஈ, உ, ஊ முதலிய குறிலும் நெடிலும் இனங்கள். அன்றியும் ஒலி வகையால் இ, ஈ, எ, ஏ, ஐ என்பன ஒரினமாகவும் உ, ஊ, ஒ, ஓ, ஔ என்பன ஒரினமாகவும் கொள்ளப்படும். இவ்வினத்தை அறிதல் மோனை அமைப்புக்குப் பயன்படும். உயிரெழுத் துக்குக் கூறிய இவ்வினம், உயிர் மெய்க்கும் உரியதே.

மெய்யெழுத்துகள் மூவினமாகப் பகுக்கப்படும். அவை வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம்.

வல்லினம் : க, ச, ட, த, ப, ற.

மெல்லினம் : ங, ஞ, ண, ந, ம, ன.

இடையினம் : ய, ர, ல, வ, ழ, ள.

இவ்வின எழுத்துகளை நினைவில் கொள்ளுதல் எதுகைக்கும் வண்ணங்களுக்கும் பயன்படும்.

ஈரொற்று

ய், ர், ழ், என்பவை இரண்டு ஒற்றுகளாயும் நிற்கும். வாய்க் கால், வார்ப்பு, வாழ்த்து என்பவற்றில் இம்மூன்று மெய்யெழுத் துகளுடனும் வேறு மூன்று மெய்யெழுத்துகளும் இருத்தலைக் காண்க. இவ்வாறு வருவது 'ஈரொற்று உடனிலை' எனப்படும். ஒற்று, மெய், புள்ளி என்பனவெல்லாம் ஒரே பொருள் தருவன. ஆய்தம் தனி எழுத்தே எனினும் மெய்யெழுத்துப் போன்றதே. எழுத்தெண்ணி அமைக்கும் பாடல்களில் மெய் யெழுத்துகள் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்படா.

குற்றியலுகரம்

சொல்லின் இறுதியில்வரும் வல்லெழுத்தின் மேல் வரும் 'உ' (கரம்) (கு, சு, டு, து, பு, று) குற்றியலுகரம் எனப்படும்.

குற்றியலுகர எழுத்துகள் புணர்ச்சி நிலையில் கி, சி, டி, தி, பி, நி என மாறி வருவதுண்டு. அது குற்றியலிகரம் எனப்படும். குற்றியலுகரமும், குற்றியலிகரமும் எழுத்தாகக் கணக்கிடப்படும் இடமும் உண்டு. கணக்கிடப்படாத இடமும் உண்டு. ஐ, ஔ, குறிலாகக் கொள்ளப்படும் இடமுமுண்டு. உரிய இடங்களில் இவற்றைக் காணலாம்.

சொல் வேறுபடுதல் (விகாரம்)

பாட்டிலக்கணம் கருதிச் சொற்களில் சில வேறுபாடுகள் ஏற்படுவதும் உண்டு. அவை வலித்தல், மெலித்தல், நீட்டல், குறுக்கல், விரித்தல், தொகுத்தல் என்பன. இனிச் சில சொற்களின் முதல் குறைதல், இடை குறைதல், கடை குறைதல் எனக் குறைதலும் உண்டு.

வரம்பு - வரப்பு,	மெல்லெழுத்து வல்லெழுத்தாக மாறுதல் வலித்தல்
குரக்கு - குரங்கு	வல்லெழுத்து மெல்லெழுத்தாக மாறுதல் மெலித்தல் (குர்க்குர் என்னும் ஒலியால் பெற்ற பெயர் குரக்கு)
நிழல் - நீழல்	குறில் நெடிலாக நீளுதல் நீட்டல்
தீயேன் - தியேன்	நெடில் குறிலாகக் குறுகுதல் குறுக்கல்

விளையுமே - விளையும்மே. எழுத்து மிகுதல் விரித்தல்

சிறிய இலை - சிறியிலை. எழுத்து குறைதல் தொகுத்தல்

தாமரை என்பது 'மரை' என்றும். 'ஒந்தி' என்பது 'ஒதி'
என்றும், 'நீலம்' என்பது 'நீல்' என்றும் வருதல் முறையே
முதற்குறை, இடைக்குறை, கடைக்குறையாம்.

இச்சொல்வேறுபாடுகளையும், குறைகளையும் அறிதல் சீர்
தளைகளில் பிழையில்லாமல் பாட உதவும்.

அளபெடை

ஒரெழுத்து தனக்குரிய ஒலியளவில் மிகுந்து ஒலிப்பது
அளபெடை எனப்படும். உயிரெழுத்து அளபெடுப்பது
உயிரளபெடை. ஒற்றெழுத்து அளபெடுப்பது ஒற்றளபெடை.
அளபு மிகுதலால் அளபெடை எனப்பட்டது. உயிரள
பெடைக்கு அடையாளமாக அளபெடுக்கும் ஏழு நெட்டெழுத்
திற்கும் அவற்றின் இனமாகிய குற்றெழுத்துகளே வரும்.
ஐகாரத்திற்கு இகரமும், ஔகாரத்திற்கு உகரமும் இனம்.

'ஆஅய்' 'தழீஇ' 'கெடுப்பதூஉம், 'ஏஎ' 'ஓஓ' 'ஐஇ' 'ஔஉ'
ஒற்றளபெடைக்கு அடையாளமாக வந்த ஒற்றெழுத்தே மீளவும்
வரும்.

பொன்னன்; கண்ணன், மஞ்சள்

ங்ருண நமன வயல ளஃ என்னும் பதினொன்றும்
ஒற்றளபெடையாம். மற்றை மெய்கள் அளபெடையாக வாரா.
அளபெடையை அறிதல் சீர்தளை சிதையாமல் பாடுதற்கும்,
இசையும் பொருளும் இயைத்தற்கும் உதவும். தொடை
இலக்கணத்திற்கும் வேண்டும்.

ஆட்சிநிலை மரபுகள்

அஆ, இஈ, உஊ, எஏ, ஒஓ, ஐ, ஔ என்னும் ஒலிகள்
உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டுக்கு உரியவை. உயிர் என்பது

உணர்வால் இயங்குவதால் அவ்வுணர்வு வெளிப்பாட்டுச் சான்றாகவே அவ்வொலிகள் உள்ளன.

வல்லினம் போர், எதிரீடு, கொடுமை முதலியவற்றைக் கூறுவதற்கு வாய்ப்பானவை.

மெல்லினம் அன்பு, அழகு, அமைதி, இனிமை இன்னவற்றைக் கூறுவதற்கு வாகாக அமைந்தவை.

இடையினம் இவ்விரு வகைக்கும் இடைநிலைப் பட்டதாகவும், பொது நிலை அறங்கள் கூறுதற்கு ஏற்றவை யாகவும் அமைந்தவை. 'ழ'கர ஒலி இனியது. அதனால் மிகச் சிறந்த பொருளைப் பற்றிப் பாடுதற்கு ழகர ஒலியை வைத்தால் மிகச் சிறக்கும். ழகர ஒலி வரும் சொற்கள் இழுமென் மொழி எனப்படும்.

நெடில் குறில் வலி மெலி இடை இன்ன வகைகளைத் தெளிவாக அறிதல் வண்ணப்பாடல்களும், சந்தப் பாடல்களும் அமைக்க உதவும். புகழ் வாய்ந்த புலவர்கள் பாடல்களில் எடுத்துக் கொண்ட பொருளுக்கு ஏற்ற ஒலிவகை இடம் பெறுதல் அவர்கள் கொண்டிருந்த இத்தேர்ச்சியின் விளைவே யாகும்.

வடிவம்

எழுத்து என்பது ஒலி எழுப்புவதாலும், வரிந்து எழுதுவ தாலும் பெற்ற பெயர். ஒலி எழுப்புதலால் உண்டாகும் வடிவம் ஒலி வடிவம். வரி எழுதுவதால் உண்டாகும் வடிவம் வரிவடி வம். இரண்டு வகைக் காரணங்களையும் குறிக்குமானே எழுத்து எனப் பெயர் பெற்றது

இவையெல்லாம் பலரும் அறிந்தவை பள்ளிப் பாடத்தி லேயே உள்ளவை. இவற்றை முன்னமே அறிந்தோர், ஒரு முறை படித்த அளவானே இதனைப் புரிந்து கொள்வர். அப்பயிற்சி புதிதாகப் பெறுபவர், ஒரே பொழுதில் முழுவதையும் படிக்க வேண்டும் என்று எண்ணாமல், சிறு சிறு பகுதிகளாகக் கற்று மனத்தில் ஆக்கிக்கொண்டு தெளிவு பெறலாம். வாய்த்த பொழுதுகளில் எல்லாம் சில முறைகள் திருப்பித் திருப்பிப் பார்ப்பதாலும் சிந்திப்பதாலும் எளிமையாகத் தெளிவாக்கிக் கொள்ளலாம். கட்டடம் கட்டுதற்கு முன்னரே கல், செங்கல், சிமிந்து, மரம், இரும்பு முதலியவை வாங்கிச் சேர்த்து வைத்துக் கொள்ளுதல் போன்ற அடிப்படைச் செய்திகள் இவை. இன்னும் சில செய்திகள் உரிய இடங்களில் இடம்பெறும்.

3. பாடல் உறுப்புகள்

மண் விண் தீ நீர் காற்று என்னும் ஐந்து பூதங்களின் கலப்பால் அமைந்தது உலகம். முழுப்பொருள் உலகம், அதன் பகுதி அல்லது உறுப்பு பூதங்கள்.

நரம்பு எலும்பு இறைச்சி தோல் இன்னவை இயைந்தது உடல். இவ்வாறே பாடல் என்னும் முழுப்பொருளின் உறுப்புகள் சில உள. உறுப்புகளின் திரட்சியே முழுப்பொருள் என்னும் விதி பாடலுக்கும் பொருந்தியதே.

ஒரு பொறியை முழுமையாகப் பார்க்கும் பார்வை ஒன்று; அதன் உறுப்புகளைத் தனித்தனியே பார்க்கும் பார்வை மற்றொன்று; பேருந்து இயக்கும் ஓட்டுநர்க்குப் பேருந்தின் உறுப்புகளும் தெரிந்திருத்தல் வேண்டும். அது பெரும் பயன் செய்யும். ஆனால் பாட்டு இயற்றுபவர்க்கோ பாட்டின் உறுப்புகள் தெளிவாகத் தெரிந்திருந்தால் அன்றிப் பாட்டைப் பிழையில்லாமல் பாட முடியாது.

யாப்பு உறுப்புகள்

எழுத்து அசை சீர் தளை அடி தொடை என்னும் ஆறும் பாடல் உறுப்புகளாகும்.

குறில் நெடில் ஒற்று ஆய்தம் எனக் கண்டோமே அவை எழுத்து. அவ்வெழுத்துத் தனித்தோ சேர்ந்தோ நிற்பதால் உண்டாகும் அசை; அசையால் உண்டாகும் சீர்; சீர்கள் தளையப் படுவதால் உண்டாகும் தளை; தளைகள் இணைதலால் உண்டாகும் அடி; அடிகள் தொடுத்தலால் வரும் தொடை; தொடைகள் தொடர்வதால் அமைவது பாவும் பாவினமும். இவை, ஒன்றோடு ஒன்று சேர்ந்து கட்டுற்று நடப்பதால், 'யாப்பு' (கட்டு) என்பது செய்யுள் இலக்கணப் பெயராயிற்று. அப்பெயராலேயே அமைந்தவை யாப்பருங்கலமும், யாப்பருங்கலக் காரிகையுமாம்.

கையை அசைத்தல், காலை அசைத்தல் போல் நாலை அசைத்து எழுப்பும் ஒலி அசையாகின்றது. அசைத்து இசை கோடலின் அசையே என்பது பழைய நூற்பா. இவ்வசை நேரசை நிரையசை என இரண்டாகும். முற்காலத்தில் நேர்பு நிரையு என்னும்

அசைகளும் கொள்ளப்பட்டன. அவை சங்கநாள் தொட்டே வழக்கில் இல்லா தொழிந்தன. பாட்டியற்றும் எளிமை கருதியே அவை நமுவ விடப்பட்டன என அறிய முடிகின்றது.

அ. அசை

‘க’ என்பது குறில்; ‘கா’ என்பது நெடில்.

‘கல்’ என்பது குறிலும் ஒற்றும், ‘கால்’ என்பது நெடிலும் ஒற்றும்.

எந்த எழுத்தாயினும் இப்படி குறில், நெடில், ஒற்று எனக் கண்டு கொள்ளப் பயிலுதல் வேண்டும். “கண்ணா வாழ்க” இதில் கண் குறிலும் ஒற்றும்; ‘ணா’ நெடில்; வாழ் நெடிலும் ஒற்றும்; க குறில் முன்னே குறித்த நான்கு வகையும் ‘கண்ணா வாழ்க’ என்பதில் இருக்கின்றன.

ஒரெழுத்தசை என்றும் தனியசை என்றும் சொல்லும் வழக்குண்டு. பாடலில் ஒற்றெழுத்துக்குத் தனிமதிப்பில்லை. எழுத்தாக எண்ணப்படாது என்பதை அறிந்து கொள்க. தனி - ஒன்று. வாய்க்கால் என்பதில் இரண்டு ஒற்றுகள் வருகின்றன. ஒற்றுக்கு மதிப்பில்லை ஆதலால் இரண்டு ஒற்றுகள் என்றாலும் மதிப்பில்லைதான். வாய்க்கால் நேர் நேர்.

குறில் இணை, குறில் இணை ஒற்று, குறில்நெடில், குறில்நெடில் ஒற்று என்னும் நிரையசையில் ஒற்றை நீக்கினால் இரண்டெழுத்துகளே இருக்கக் காணலாம். அதனால், ஈரெழுத் தசை என்றும், இணையசை என்றும் நிரையசையைச் சொல்வ துண்டு இணை - இரண்டு. “மலர்ப் பொழில்” என இரண்டு ஒற்றுகள் வந்தாலும் நிரை நிரைதான். ஒற்றளபெடையில் ஒற்றுக்கு மதிப்பு இருத்தல் பின்னே கூறப்படும்.

இங்கே மேலும் ஒரு குறிப்பை நினைவில் கொள்ளுதல் வேண்டும். நெடிலும் குறிலும் சேர்ந்ததை ஓரசையாகக் கொள்வதோ, இரண்டு நெடில்களை ஓரசையாகக் கொள்வதோ இல்லை என்பதே அது. நெடிலும் குறிலும் வந்தால் நெடிலைத் தனித்து ஓரசையாகவும், குறிலைத் தனித்து ஓரசையாகவும் ‘நேர் நேர்’ எனக் கொள்ள வேண்டும். எடுத்துக்காட்டு; நாடு, கூவு இவ்வாறு தனிக் குறிலும், தனிக்குறில் ஒற்றும், தனி நெடிலும், தனி நெடில் ஒற்றும் வரின் நேரசை எனப்படும். நேர் என்பதில் நெடிலும் ஒற்றும் அமைந்து நேரசையாக இருத்தல் காண்க.

‘கனி’-இது குறில் இணை; ‘வளம்’-இது குறிலிணை ஒற்று.

‘விளா’-இது குறில் நெடில், ‘படாம்’-இது குறில் நெடில் ஒற்று.

'மணிவிழா எடுக்கிறார்' என்பதில் 'மணி' குறில் இணை; 'விழா' குறில் நெடில்; 'எடுக்' - குறில் இணை ஒற்று; 'கிறார்' - குறில் நெடில் ஒற்று, நிரை என்பதில் நிரையசை இருத்தல் காண்க.

இவ்வாறு சொற்களையும், தொடர்களையும் எடுத்துக்கொண்டு அசைகாணல் வேண்டும்.

குறில், குறில் ஒற்று, நெடில், நெடிலொற்று என்னும் நேரசையில் ஒற்றை நீக்கினால் ஒரெழுத்தே இருக்கக் காணலாம். அதனால் நேரசையை நெடிலும் நெடிலும் வந்தாலும் தனித்தனியே பிரித்து நேர் நேர் என்றே கொள்ளவேண்டும். (எ-டு) தேனீ, வாழை.

அசைகளை நோக்கினால் கீழ்வரும் முடிவுக்கு வரலாம்.

1. ஒற்றெழுத்துடன் ஓரசை முடியும்.
2. நெட்டெழுத்துடன் ஓரசை முடியும்.
3. இரண்டு குறிலுடன் ஓரசை முடியும்.
4. சீர் இறுதியில் ஒரு குறிலுடன் ஓரசை முடியும்.

இந்நான்கையும் நினைவில் கொண்டு அசையைப் பிரித்து ஒரெழுத்தில் அமைந்தது நேரசை என்றும் இரண்டெழுத்தில் அமைந்தது நிரையசை என்றும் கொள்க. இவற்றை நினைவில் கொள்வதற்காக வரும் நூற்பாக்களைக் காண்க.

பாடல் உறுப்புகளின் பெயரும் தொகையும்

எழுத்தசை சீர்தளை அடிதொடை ஆறும்
பழிப்பறு பாவிற் பயிலும் உறுப்பே.

1

எழுத்து - காரணப் பெயர்

எழுதும் வரியும் எழுப்பும் ஒலியும்
எழுத்தென இருவடி வெய்தப் பெறுமே.

2

எழுத்தின் வகை

உயிரே குறில்நெடில் குறுகிய 'இ'உ'
ஐயெள ஆய்தம் மெய்யே மூவினம்
உயிர்மெய் அளபெடை எனும்பதி னான்கும்
அசைக்குறுப் பாகும் எழுத்தின் வகையே.

3

அசை

அசைத்திசை ஆக்குவ தாகலின் அசையே

4

நேரசை

நெடிகுறில் தனித்தும் ஒற்றொடு சேர்ந்தும்	
நேரத் தோன்றும் நேரசை நான்கே	5
ஆழி வெள்வேல் அதற்கமை சான்றே	6
கோழிவேந்தன் என்மரும் உளரே.	7

நிரையசை

குறிலிணை குறில்நெடில் குலவினும் ஒற்றொடு	
செறியினும் செறிந்திடும் நிரையசை நான்கே.	8
வெறிசுறா நிறம்விளாம் விளம்பிய சான்றே	9
நெடிகுறில் இணைந்தசை நேர்ந்திடல் இல்லை,	
நெடிகுறில் தனித்திட நேர்நேர் ஆமே.	10
இருநெடில் இணையினும் நேர்நேர் என்க.	11

- இவை படிக்கரமர் பாட்டியல்
'ப.ப' என்பது அதன் சுருக்கக் குறியீடு

ஆ. சீர்

சீர் என்பது சிறப்பு என்னும் பொருளது. இதில் இருந்தே இவ்வுறுப்பின் நிலை எளிதில் விளங்கும். சீரை என்பது சிறப்பானது என்னும் பொருளில் உடையைக் குறித்தது. அச்சீரையே சீலையாகிப் பெருவழக்கில் உள்ளது. "சீரை சுற்றித் திருமகள் பின் செல" என்றார் கம்பர். சீலையைச் சேலை என வழங்குதல் பிழை. 'சீரை' என்பதற்கு, நடுவு நிலைக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் சமன்கோல் (தராசு; துலை; துலாக்கோல்) பொருளுண்டு. "சீரைபுக்க தூயோன்" எனச் சிபியைச் சுட்டியது சங்கப் பாடல். 'சீர்' தூய்மைப் பொருள் தருதல் பொது வழக்கு. குழந்தைகளுக்குச் 'சீர்தட்டுதல்' பற்றி நாட்டுப்புறங்களில் பெருவழக்குள்ளது.

அசைகள் சீராதலை அறிவோம். சில இடங்களில் நேர், நிரை என்னும் அசைகள் மட்டுமே சீர்நிலையில் நிற்பதுண்டு. அவற்றுக்கு அவ்விடங்களில் **அசைச்சீர்** என்பது பெயர். ஓரசைச்சீர் என்பதன் சுருக்கமே அசைச்சீர் என்க. அதைப் பாடல் பகுதியில் பார்க்கலாம்.

நேர் என்னும் அசையுடன் மற்றொரு நேர் வந்தால் 'நேர்நேர்' ஆகும். 'நேர்நேர்' என்பதற்கு ஒரு வாய்பாடு அல்லது குறியீடு கொண்டனர். அது 'தேமா' என்பது. தேமா என்பதைப் பார்த்தால் 'நேர்நேர்' வாய்பாடு அமைந்திருக்கக் காணலாம்.

நிரை என்னும் அசையுடன் நேர் என்னும் அசை வந்தால் 'நிரைநேர்' ஆகும். நிரைநேர் என்பதற்குப் 'புளியா' என்பது

வாய்பாடு. புளிமா என்பதிலேயே 'நிரைநேர்' என்பது அமைந்திருத்தல் காண்க.

தேமா, புளிமா என்னும் இரண்டிலும் 'மா' என்பது பொதுச் சொல்லாக இருக்கிறது. அதனால் இவற்றை 'மாச்சீர்' என்பது வழக்கு.

நிரை என்னும் அசையுடன் மற்றொரு நிரையசை வருமானால் 'நிரைநிரை' ஆகும். நிரைநிரை என்பதைக் 'கருவிளம்' என்பர். இப்பெயரிலேயே 'நிரைநிரை' இருத்தல் கண்டுகொள்க.

நேர் என்னும் அசையுடன் நிரை என ஓர் அசை வருமானால் அது 'நேர்நிரை' எனப்படும். நேர்நிரை என்பது 'கூவிளம்' என்னும் வாய்பாட்டால் கூறப்படும். 'கூவிளம்' என்பதிலேயே நேரும் நிரையும் இருப்பதை அறியலாம்.

இவ்விரண்டு சீர்களும் விளம் என்னும் பொதுச் சொல்லுடைய வாய்பாட்டில் வருதலால் இவற்றை விளச்சீர் என்பர்

மாச்சீர் இரண்டும், விளச்சீர் இரண்டும் ஆகிய நாற்சீர்களும், ஈரசைகளால் அமைந்தவை ஆதலால், இவற்றை ஈரசைச்சீர் என்னும் பெயரால் வழங்குவர். இதற்கு இயற்சீர் என்பதொரு பெயரும் உண்டு. இவ்விடத்தே நேர், நிரை என்பவற்றை ஓரசைச்சீர் என்று குறியீடு செய்ததை நினைவில் கொள்க.

நேர்நிரை என்னும் இரண்டு அசைகளையும் தன்னொடும் (நேரொடு நேரும், நிரையொடு நிரையும்) பிறிதொடும் (நேரொடு நிரையும், நிரையொடு நேரும்) சேர்த்துக் கூறுவதானால் நான்கு வகைதானே வரும். அவ்விரண்டசைகளையும் மும்முறை பயன்படுத்தலாம் என்றால் எட்டுவகை கிடைக்குமன்றோ! அதனால் மூவசைச்சீர் எட்டாகும்.

நாம் அறிந்த இயற்சீருடன் அல்லது ஈரசைச் சீருடன் இன்னொரு நேரைச் சேர்த்தால் நான்கு மூவசைச் சீர் கிடைக்கும்; அப்படியே அவ்வியற்சீருடன் ஒரு நிரையைச் சேர்த்தால் அவ்வகையால் நான்கு மூவசைச்சீர் கிடைக்கும். அச்சீர்களின் அமைப்பைக் காண்க.

தேமா = நேர் நேர் + நேர் = நேர் நேர் நேர்

புளிமா = நிரை நேர் + நேர் = நிரை நேர் நேர்

கருவிளம் = நிரை நிரை + நேர் = நிரை நிரை நேர்

கூவிளம் = நேர் நிரை + நேர் = நேர் நிரை நேர்

இவ்வாறு நேரால் முடியும் மூவசைச் சீர்க்குக் காய்ச்சீர் என்பது பெயர்.

அதனால்

நேர் நேர் நேர் = தேமாங்காய்

நிரை நேர் நேர் = புளிமாங்காய்

நிரை நிரை நேர் = கருவிளங்காய்

நேர் நிரை நேர் = கூவிளங்காய்

என வாய்பாடு பெறும்.

இனி, ஈரசைச் சீர்களுடன் ஒரு நிரை சேர்தலால் அமையும் மூவசைச் சீர்களைக் காண்போம்.

தேமா = நேர் நேர் + நிரை = நேர் நேர் நிரை

புளிமா = நிரை நேர் + நிரை = நிரை நேர் நிரை

கருவிளம் = நிரை நிரை + நிரை = நிரை நிரை நிரை

கூவிளம் = நேர் நிரை + நிரை = நேர் நிரை நிரை

நிரையால் முடியும் இம் மூவசைச் சீர்கள் நான்கும் **கனிச்சீர்** எனப்படும். காய், கனி என்பவற்றில் நேர், நிரை என்னும் அசைகள் இருப்பதைக் கண்டுகொள்க.

நேர் நேர் நிரை = தேமாங்கனி

நிரை நேர் நிரை = புளிமாங்கனி

நிரை நிரை நிரை = கருவிளங்கனி

நேர் நிரை நிரை = கூவிளங்கனி

மூவசைச் சீர்கள் பொதுவகையாக **உரிச்சீர்** என்று வழங்கப்படும். இவற்றுள் காய்ச்சீர் நான்கும் வெண்பா உரிச்சீர் என்றும், கனிச்சீர் நான்கும் வஞ்சி உரிச்சீர் என்றும் வழங்குதல் வழக்கு. உரிமைப்பட்ட சீர் உரிச்சீர். காய்ச்சீர் வெண்பாவிற்கும், கனிச்சீர் வஞ்சிப்பாவிற்கும் மிகுந்த உரிமைப்பட்ட சீர் என்பது உரிச்சீர்ப் பெயர்களாலேயே எளிதில் விளங்கும்.

பெரும்பாலும் சீர்கள் மூவசைச் சீர்களின் அளவுக்கு மேல் போவது இல்லை. மிக அரிதாகவே இடம் பெறுவது உண்டு. அதனால், அதற்கும் இலக்கணம் வகுத்துள்ளனர். மூவசைச் சீர்கள் எட்டனுடனும் நேர் ஒரு சீர் சேர்க்க நாலசைச் சீர் எட்டு உண்டாகும். அம் மூவசைச் சீர்கள் எட்டனுடனும் நிரை ஒரு சீர் சேர்க்க அவ்வகையாலும் நாலசைச் சீர் எட்டு உண்டாகும். ஆதலால் நேர் இறுதி நாலசைச்சீர் எட்டும், நிரை இறுதி நாலசைச்சீர் எட்டுமாக **நாலசைச்சீர் பதினாறு** ஆகும்.

மூவசைச் சீர்கள் காய்ச்சீர், கனிச்சீர் என வாய்பாடு பெற்றதுபோல் நாலசைச் சீர்கள் **தண்பூ, நறும்பூ, தண்ணீழல், நறுநீழல்** என்னும் வாய்பாடுகளைப் பெறும். அவற்றைக் காண்க.

நேர் நேர் நேர் = தேமாங்காய்+நேர் = தேமாந்தண்பூ
 நிரை நேர் நேர் = புளிமாங்காய்+நேர் = புளிமாந்தண்பூ
 நிரை நிரை நேர் = கருவிளங்காய்+நேர் = கருவிளந்தண்பூ
 நேர் நிரை நேர் = கூவிளங்காய்+நேர் = கூவிளந்தண்பூ
 நேர் நேர் நிரை = தேமாங்கனி+நேர் = தேமாநறும்பூ
 நிரை நேர் நிரை = புளிமாங்கனி+நேர் = புளிமாநறும்பூ
 நிரை நிரை நிரை = கருவிளங்கனி+நேர் = கருவிளநறும்பூ
 நேர் நிரை நிரை = கூவிளங்கனி+நேர் = கூவிளநறும்பூ

இவ்வெட்டும் பூச்சீர் எனப்படும். தண்பூ என்பதில் நேர் நேர் என்னும் அசைகளும், நறும்பூ என்பதில் நிரை நேர் என்னும் அசைகளும் இருப்பதைக் கண்டு கொள்க.

நிரையில் முடியும் நாலசைச்சீர்கள் எட்டும் தண்ணிழல், நறுநிழல் என்னும் வாய்பாடுகளைப் பெறும்.

நேர் நேர் நேர் = தேமாங்காய்+நிரை =
தேமாந்தண்ணிழல்

நிரை நேர் நேர் = புளிமாங்காய்+நிரை =
புளிமாந்தண்ணிழல்

நிரை நிரை நேர் = கருவிளங்காய்+நிரை =
கருவிளந்தண்ணிழல்

நேர் நிரை நேர் = கூவிளங்காய்+நிரை =
கூவிளந்தண்ணிழல்

நேர் நேர் நிரை = தேமாங்கனி+நிரை = தேமாநறுநிழல்

நிரை நேர் நிரை = புளிமாங்கனி+நிரை = புளிமாநறுநிழல்

நிரை நிரை நிரை = கருவிளங்கனி+நிரை = கருவிளநறுநிழல்

நேர் நிரை நிரை = கூவிளங்கனி+நிரை = கூவிளநறுநிழல்

அளவால் பெரிய இச்சீர்கள் சிறப்பினவாகக் கருதப்படுவதில்லை. பாடலுள் அமைக்கப் படுவதும் குறைவே. அதனால் இதனைப் **பொதுச்சீர்** என்றனர். பூச்சீர்கள் எல்லாவற்றையும் காய்ச்சீர்கள் போலவும், நிழற்சீர்கள் எல்லாவற்றையும் கனிச்சீர்கள் போலவும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் கூறினர். ஆதலால், தனக்கென முடிந்த இலக்கணமின்றி, மூவசைச் சீரொடு சார்த்தி இலக்கணம் கூறப்படுவதாய் அமைந்தது இப்பொதுச்சீர் என்க.

இப்பகுதியில் கூறப்பட்ட இலக்கணத்தை மேல் வரும் நூற்பாக்களைக் கொண்டு நினைவுபடுத்திக்கொள்க.

சீர்

சீர்பெற நிற்கும் சிறப்பால் சீரே 12

அசைச்சீர்

நேரும் நிரையும் ஓரசைச் சீரே
அசைச்சீர் என்பதும் அதற்கிசை பெயரே 13

ஈரசைச்சீர்

நேரொடு நேரும் நிரையொடு நேரும்
சேர வருவ தீரசைச் சீரே 14

அவைதாம்,

தேமா புளிமா வாய்பா டுறுமே. 15

நிரையொடு நிரையும் நேரொடு நிரையும்
வருவதும் ஈரசை மருவிய சீரே. 16

அவைதாம்,

கருவிளம் கூவிளம் வாய்பா டுறுமே 17

இயற்சீர் என்ப தீரசைச் சீரே. 18

மூவசைச்சீர்

ஈரசை நான்கொடும் நேரசை செறியின்
நேருறும் காய்ச்சீர்; நிரையுறின் கனிச்சீர்;
காய்கனி எட்டும் மூவசைச் சீரே. 19

காய்ச்சீர் வெண்பா உரிச்சீர்; கனிச்சீர்
வஞ்சி உரிச்சீர் என்பது வழக்கே. 20

நாலசைச்சீர் [பொதுச்சீர்]

மாவிள மோடு மல்கிடும் நேர்நேர்
தண்பூ என்னும் தனிப்பெயர் தாங்கும்.
நிரை நேர் செறியின் நிகழும் நறும்பூ;
நிரை நிரை இயைந்திடின நறுநிழல் நெறிமுறை;
நேர் நிரை சார்ந்திடின நேர்ந்திடும்; தண்நிழல்
ஓதிய நால்வகை ஈரெண் சீர்களை
நாலசைச் சீரென நவிலுதல் முறையே 21

பொதுச்சீர் என்னப் புகல்வதும் வழக்கே. 22

இ.தளை

தளை என்பது கட்டு என்னும் பொருளது. கமுதையின்
கால்களைக் கட்டுதலைத் தளைதல் என்பது இன்னும் வழக்கில்
உள்ளதே; ஊர் சுற்றித் திரியும் ஆடவனுக்குத் திருமணம்

செய்து விட்டால் வீட்டில் தங்கி விடுவான் என்னும் குறிப்பில் உனக்குத் தளை போட்டு விட்டால் எல்லாம் சரியாகிவிடும் என்பதும் வழக்கு.

சீர்கள் இரண்டைக் கட்டுதல் அல்லது தளைதல் தளையாகும். தளை ஓர் உறுப்பாக இல்லாமல் இரண்டு சீர்களை இசைப்பதன் பெயராக இருப்பதால் தளையை ஓர் உறுப்பாகத் **தொல்காப்பியர்** கொண்டிலர். ஆனால், பின் வந்த இலக்கண ஆசிரியர்கள் தளையை உறுப்பாகக் கொண்டனர்.

பல்வகைப் பாடல்களுக்கும் வரும் தளைகளை ஆய்ந்து ஏழு எனக் கொண்டனர். அவற்றை முறையே காணலாம்.

மாச்சீர் எனக் கண்டுள்ளோமே! தேமா, புளிமா என்னும் ஈரசைச் சீர்கள். அச்சீர்கள் முதற்சீராய் நிற்க வருஞ்சீரிலும் நேரசையில் ஒரு சீர் வருமானால் அதனை **நேரொன்றாசிரியர்த் தளை** என்பர். (1) தேமா புளிமா என்பவற்றின் இறுதியில் நேரசைதானே உள்ளது. அடுத்து வருஞ்சீரின் முதல் அசையிலும் நேர் என்பதே வருவதால் நேர் ஒன்றியது ஆகின்றது. ஒன்றியது = கூடியது. நின்ற சீரின் இறுதி அசையும் வருஞ்சீரின் முதலசையும் நேராக இருப்பதால் இப்பெயர் பெற்றது. இவ்வாறே நின்ற சீரின் இறுதி நிரையாகவும், வருஞ்சீரின் முதலும் நிரையாகவும் இருந்தால் **நிரையொன்றாசிரியத்தளை** என்றனர் (2) கருவிளம் கூவிளம் எனபவற்றின் இறுதியை 'நிரை' என்பதுதானே!

அதன்முன் நிரையசையை முதலாக உடைய சீர்வந்தால் நிரை ஒன்றுதல் ஆகுமன்றோ! இப்படிப் பெயரைக் கூறும் முறையாலேயே இலக்கணத்தை அறிய வைத்தல் தமிழ் இலக்கணச் சிறப்பாகும். இவ்விடத்தே இன்னொன்றையும் அறியலாம். நேரொன்றாசிரியத்தளை, நிரையொன்றாசிரியத்தளை என்னும் பெயர்களைக் கொண்டு இவ்விருதளைகளும் ஆசிரியப்பாவிடே சிறப்பாக அமைந்த தளைகள் என்று கண்டு கொள்ளலாம்.

“அன்னை வாழ்க”

என்பதில் அன், னை = நேர், நேர் = தேமா

வாழ், க = நேர், நேர் = தேமா.

மாமுன் நேர் வருதலால் இதில் நேரொன்றாசிரியத்தளை அமைந்தமை அறியலாம்.

“தனித்தமிழ் இனித்திடும்”

என்பதில் தனித், தமிழ் = நிரை நிரை; கருவிளம்

இனித், திடும் - நிரை நிரை; கருவிளம்

விளமுன் நிரை வருவதால் நிரையொன்றாசிரியத்தளை ஆயிற்று. மாமுன் நேர் என்னும்போது மா, தேமா, புளிமா என்னும் இரண்டு மாவையும் குறிக்குமென்றும், விளமுன் நிரை என்னும் போதும் அவ்வாறே விளம், கருவிளம் கூவிளம் என்னும் இரண்டு விளங்களையும் குறிக்குமென்றும் அறிதல் வேண்டும்.

“பவழத் தன்ன”

பவ, ழத்(புளிமா) தன், ன (நேர், நேர்) என்பதில் புளிமா முன் நேரும்.

“தாமரை அனைய”

தா, மரை(கூவிளம்) அனை, ய (நிரை, நேர்) என்பதில் கூவிள முன் நிரையும் இருத்தல் அறிக.

மாச்சீரும் விளச்சீரும் ஈரசைச் சீர்கள்தாமே. இச்சீர்கள் வருஞ்சீரோடு ஒன்றி வருதலைப் பார்த்தோம். ஒன்றாது வருதலைப் பார்க்கலாம். மாமுன் நிரையும், விளமுன் நேரும் வருமானால் ஒன்றாது (பொருந்தாது) வருதலாகும். நின்றசீர் இறுதியில் நேர் நிற்க வருஞ்சீர் முதலில் நிரை வருமானால் ஒன்றாதது தானே! அப்படியே நின்றசீர் இறுதியில் நிரை நிற்க, வருஞ்சீர் முதலில் நேர் வருவதும் ஒன்றாதது தானே!

“அகர முதல”

அக-ர (நிரை நேர்; புளிமா) முத-ல (நிரை நேர்; புளிமா) மாமுன் நிரை வந்துள்ளது.

“மலர்மிசை ஏகினான்”

மலர்-மிசை (நிரை நிரை - கருவிளம்); ஏ-கினான் (நேர் நிரை -கூவிளம்) விளமுன் நேர் வருதலால் நின்றசீர் இறுதியும் வருஞ்சீர் முதலும் ஒன்றி வரவில்லை. இவ்வாறு ஈரசைச்சீர் ஒன்றாமல் வருவதை இயற்சீர் வெண்டளை என்பர். (3) இயற்சீர் என்றொரு பெயர் ஈரசைச் சீர்க்கு உண்டு என்பதை முன்னரே அறிந்துள்ளோம் அன்றோ!

இங்குக் கூறியமை கொண்டு, மாமுன் நிரையும், விளமுன் நேரும் வருமானால் இயற்சீர் வெண்டளை என்பது அது எனக் கொள்ளலாம். வெண்டளை என்னும் பெயரீட்டால், இத்தளை வெண்பாவிற்கு உரியது என்பதையும் அறியலாம். மாமுன் நிரையை மாவியற்சீர் வெண்டளை என்றும், விளமுன் நேரை விளவியற்சீர் வெண்டளை என்றும் கூறும் வழக்கும் பூத்துள்ளது.

இனி மூவசைச் சீர்களில் காய்ச்சீர்கள் நான்கு உண்டே. அக்காய்ச்சீர்களின் முன் நேரசையை முதலாக உடைய சீர் வருமானால் அதற்கு **வெண்சீர் வெண்டளை** என்பது பெயர். (4). காய்முன் நேர் வெண்டளை எனச் சுருக்கமாகச் சொல்லலாம்.

“எழுத்தெல்லாம் ஆதி”

எழுத்-தெல்-லாம் (நிரை நேர் நேர் = தேமாங்காய்)

ஆ-தி (நேர் நேர் = தேமா) காய்முன் நேர் வருகிறதன்றோ. காய் என்றால் நான்கு காயையும் குறிப்பதே. இத்தளையும் வெண்பாவுக்கு உரியதே.

காய்ச்சீருக்கு முன்வரும் சீரின் முதலசை, நிரையாக இருந்தால் அதற்குக் **கலித்தளை** என்பது பெயர் (5). காய் முன் நிரைவரின் கலித்தளை எனச் சுருக்கமாகக் கொள்ளலாம்.

கலித்தளை என்னும் பெயரால் இத்தளை கலிப்பாவுக்குரிய சிறப்பான தளை என்பதையும் அறியலாம்.

“அரிதாய அறனெய்தி”

அரி-தா-ய (நிரை நேர் நேர் = புளிமாங்காய்) அற-னெய்தி (நிரை நேர் நேர்) இதில், காய் முன் நிரை வந்திருப்பதைக் கண்டுகொள்க.

மூவசைச் சீருள் கனிச்சீரைக் காணவேண்டும். கனி என்பது நிரையசையால் முடியும் சீர். அதன்முன் நிரையசையை முதலாக உடைய சீர் வருமானால் **ஒன்றிய வஞ்சித்தளை** எனப்படும். (6) கனிச்சீர் முன் நேரசையை முதலாக உடைய சீர் வருமானால் **ஒன்றாத வஞ்சித்தளை** எனப்படும். (7) முன்னதில் நின்ற சீர் இறுதியும் வருஞ்சீர் முதலும் நிரையாக இருப்பதால் ஒன்றியது என்றும், பின்னதில் நின்றசீர் இறுதி நிரையாக இருக்க வருஞ்சீரின் முதலசை நேராக வருதலால் ஒன்றாதது என்றும் கூறப்பட்டதாம். நேரொன்றாசிரியத்தளை நிரையொன்றாசிரியத்தளை என்னும் பெயர்களையும் எண்ணிப்பார்க்க.

இத்தளைகள் வஞ்சித்தளை எனப்படுவதால் வஞ்சிப்பாவிற்சுச் சிறப்புரிமை யுடையவை என்பது விளங்கும்.

“மனைச்சிலம்பிய மணமுரசொலி”

மனைச்-சிலம்-பிய (கருவிளங்கனி) மண-முரசொலி (கருவிளங்கனி) நிரை முன் நிரை வந்தது. ஒன்றிய வஞ்சித்தளை.

“பூந்தாமரைப் போதலமர”

பூந்-தா-மரைப்-(தேமாங்கனி) போ-தல-மர (கூவிளங்கனி) நிரைமுன் நேர் வந்தது. ஆதலால் ஒன்றாத வஞ்சித்தளை.

நாலசைச் சீர்களைப்பற்றி அறிந்துள்ளோம். பூச்சீர்களைக் காய்ச்சீர்கள் போலவும், நிழற்சீர்களைக்கனிச்சீர்கள் போலவும் கருதித் தளை கொள்ள வேண்டும் என்பது விதி.

இனி அசைச்சீர் எனப் பார்த்துள்ளோமே! அச்சீர்களுள் நேர் என்பதை மாச்சீர் போலவும், நிரை என்பதை விளச்சீர் போலவும் கொள்ளுதல் வேண்டும். நேரொடு நேரும், நிரையொடு நிரையும் ஒன்றி வந்தால் ஒன்றிய ஆசிரியத்தளை, ஒன்றாவிடின இயற்சீர் வெண்டளை.

வெண்பாவின் இறுதிச்சீர் நேர் என்னும் அசைச்சீராலோ நிரை என்னும் அசைச்சீராலோ, நேர் நேர் என்னும் இயற்சீராலோ, நிரை நேர் என்னும் இயற்சீராலோதான் முடிவுறும். இச்சீர்களைக் குறித்தற் கெனத் தனி வாய்பாடுகள் உள. தளையைப் பற்றியறியும் இவ்விடத்திலேயே அவற்றையும் அறிந்துகொள்ளலாம். நேரசையில் முடிந்தால் நான் என்னும் வாய்பாடு. நிரையசையில் முடிந்தால் மலர் என்னும் வாய்பாடு. நேர் நேரில் முடிவது காகு என்னும் வாய்பாடு. நிரை நேரில் முடிவது பிறப்பு என்னும் வாய்பாடுமாம். காகு, பிறப்பு என்பவற்றின் இறுதியில் உகரம் உள்ளது. அவ்வாறே உகரத்தால் அவை முடியவேண்டும் என்பதைக் குறிக்கும் வாய்பாடுகள் ஆகும் அவை. தொல்காப்பியர் காலத்தில் காகு, பிறப்பு என்பவை நேர்பு, நிரைபு என வழங்கப்பட்டன என்று அறிய வாய்க்கின்றது.

தளைபற்றிய இச்செய்திகளை மேல் வரும் நூற்பாக்களால் நினைவு கொள்க.

தளை

நிலைபெறு சீர்முனர் வருசீர் நெருங்கித்
தளைவது தளையஃ தேழ்வகைப் படுமே

23

ஆசிரியத்தளை

மாமுன் நேர்வரின் நேரொன் றாகும்;
விள முன் நிரைவரின் நிரையொன் றாகும்;
ஆசிரி யத்தளை யாமிவ் விரண்டே

24

வெண்டளை

மாமுன் நிரையும் விளமுன் நேரும்
ஆமெனின் இயற்சீர் வெண்டளை யதுவே.

25

காய்முன் நேரெனக் கண்ணுறும் நான்கும்
வாய்ந்த வெண்சீர் வெண்டளை வகையே

26

வெண்சீர் வெண்டளை இரண்டும்
ஒண்பா வெணுஞ்சீர் வெண்பாக் குரித்தே 27

கலித்தளை

காய்முன் நிரையெனக் கண்ணுறு நான்கும்
ஏயுங் கலித்தளை எனல்நூல் முடிபே. 28

கலிப்பாக் கவின்தளை கலித்தளை யதுவே 29

வஞ்சித்தளை

கனிமுன் நிரையாக் கண்ணுறு நான்கும்
ஒன்றிய வஞ்சித் தளையாம்; நேர்வரின்
ஒன்றா வஞ்சித் தளையாம் உறழ்ந்தே. 30

இவைதாம்,

வஞ்சியின் பாக்கொள்ளும் எஞ்சலில் தளையே 31

பொதுச்சீர் அசைச்சீர் - தளைகொளல்

பூச்சீர் எல்லாம் காய்சீர் இயற்றே;
நிழற்சீர் எல்லாம் கனிச்சீர் இயற்றே;
இயம்பிய அசைச்சீர் இயற்சீர் இயற்றே. 32

வெண்பாவின் வாய்பாடு

வெண்பா ஈறாய் விளங்கு நேர், நாள்,
எண்ணிய நிரை, மலர் வாய்பா டாமே 33

நேர் நேர் என்றும் நிரைநேர் என்றும்
ஒரும உகர ஈறாய் நிற்பன
காசு பிறப்பெனக் காட்டப் படுமே. 34

நேர்பு நிரைபு எனல் முன்னோர் நெறியே 35

ஈ. அடி

உயிரிகளின் இயக்கம் அடியால் நிகழ்தல் கண்கூடு. பாவின் இயக்கமும் அடியால் நிகழும். ஒற்றைக் காலால் இயக்கம் அமைவது இல்லை. ஒருகால் இழந்தவரும் ஒரு செயற்கைக்கால் அல்லது கோல் துணையாலேயே இயங்குவ ராதலால், அடியின் சிற்றெல்லையை இருசீராகக் கொண்டு இலக்கணம் வகுத்தனர். அடியின் பேரெல்லையை நாற்சீர் எனக் கொள்ளல் சிறப்பாக இருப்பினும், பாடுவோர் எண்ணத்திற்கும் எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்கும் ஏற்பப் பெருகியிருத்தலை அறிகின்றோம்

அசையே சீராதலை 'அசைச்சீர்' என்பதால் அறிந்துள்ளோம். அவ்வாறே, ஒருசீர் அடியாகாதோ எனின்,

பெயரளவான் அது செற்சீரடி என வழங்கும். தனிச்சொல் கூன் என்பனவும் அதன் பெயரேயாம்.

(எ-டு); 'ஆங்குப்'

"பொதியி லாயினும் இமய மாயினும்" (சிலப்1. 13-14)

இரண்டே சீர்களால் ஆகிய அடியே அடிவகையுள் குறைந்த அடி. ஆதலால் அவ்வடியைக் குறளடி என்றனர். ஈரடி வெண்பாக் குறள் என்பது வேறு. இஃது இரண்டு சீர்களைக் கொண்ட அடி குறளடி எனப்பட்டது. முன்னது பரவகை; பின்னது அடிவகை.

குறளாவது குறுமையானது, குட்டையானது, 'குறளி' எனக் குறும் பேய்ப் பெயர் வழங்கப்படும். குறளர் என்பது உரிய வளர்ச்சி பெறாதவர் குட்டையானவர் என்னும் பொருளது. குறள்தல் என்பது குனிதலையும், குறளை என்பது கோட் சொல்லுதலையும் குறிக்கும் வழக்குகளாதலை அறிக.

மூன்று சீர்களையுடைய அடி சீந்தடி; குறளினும் வளர்ந்தது சிந்து எனினும், அதுவும் முழு அடிப் பெருமையை எந்தவில்லை என்றே இலக்கணர் கருதினர். இது, இப்பெயரீடுகளால் விளங்கும்.

சிந்து எனப்படப்படும் பாடல் வகைகள் எல்லாம் இச்சிந்தென்னும் அடிவகையால் அமைந்தவை என அறியலாம். காவடிச் சிந்து, கப்பற்சிந்து, வழிநடைச் சிந்து எனப் பல வகைகள் உண்டு.

குட்டையனும் ஆகாமல் உரிய வளர்ச்சி பெற்றவனும் ஆகாமல் இடைப்பட்ட உயரமுடையவனை ஒரு காலத்தில் சிந்தன் என வழங்கப்பட்டமையால் இப்பெயரீடு நிகழ்ந்ததென அறியலாம்.

நான்கு சீர்களையுடைய அடியே அளவடி எனப்பட்டது. அடி என்றாலே நாற்சீரடியையே குறிக்கும் என்னும் வழக்கு அதன் சிறப்பைப் பெயர் அளவானே உரைத்துவிடுகின்றது. நேரடி எனினும் அளவடியே.

ஐந்து சீர்களைக் கொண்ட அடி நெடிவடி. நெடில் என்பது நெட்டை, உயர்ந்தது. குறிலுக்கு எதிர் நெடில். அளவு இதுவெனக் கொள்ளப்பட்ட அடியினும் கூடிய அளவினது ஆதலால் நெடில் எனப்பட்டது. இந்நெடிலினும் நெடில் அடியும் உண்டு. அவை ஆறுசீர் முதலாக ஏறிச் செல்வன. அவற்றையெல்லாம் தனித்தனிப் பெயரீடு இன்றி ஒரு பொதுப் பெயரால் சுட்டினர். அது "கழிநெடில் அடி" என்பது.

கழி என்பது மிகுதி என்னும் பொருளது. நெடிலினும் மிகுந்தது ஆதலால் கழிநெடில் என்றனர். “சால, உறு, தவ, நனி, கூர், கழி மிகல்” என்பது கழியின் மிகுதிப் பொருள் காட்டும் நூற்பா. கழி, கழை என்பன நெடிது வளரும் மூங்கிலினப் பொதுப் பெயராதல் அறிக. கழையேறியாடல் ஓர் அறிய கலை.

“கழிநெடிலடிக்கு வரம்பு இல்லாமையால் இத்தனை சீர்க்கழி நெடிலடி” என்று சீர் எண்ணிக்கையால் சொல்லும் வழக்குண்டாயிற்று. இருநூற்று இருபத்துநான்கு சீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம் வள்ளலார் பாடியுள்ளார். இறைவன் அடிப்பெருமை காட்ட இப் பேரடியைக் கொண்டார் போலும். “திருவடிப் புகழ்ச்சி” காண்க.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் சீர்களை எண்ணி அடிவகை காணும் வழக்கம் இல்லாமல் இருந்தது. அவர்காலத்தில் எழுத்துகளை எண்ணி அடிவகை குறித்தனர்

நான்கு முதல் ஆறெழுத்து அடி, குறளடி;

ஏழு முதல் ஒன்பதெழுத்து அடி, சிந்தடி;

பத்து முதல் பதினான்கு எழுத்து அடி, அளவடி;

பதினைந்து முதல் பதினேழு எழுத்து அடி, நெடிலடி;

பதினெட்டு முதல் இருபது எழுத்து அடி, கழிநெடிலடி.

என்பது அவர் தரும் அடியளவை. அடிவகைகளின் பெயர் மாறாவிடினும் அதன் இலக்கணம் மாற்றமடைந்துள்ளது. எழுத்துவகை அடியினும் சீர்வகை அடியே பாடுதற்கு எனியது என்னும் பட்டறிவால் இம்மாற்றம் ஏற்பட்டது எனத் தெளியலாம். நேர்பு, நிரைபு என்னும் அசைகளைக் கைவிட்டதும் இவ்வெளிமை கருதியேதான் என்க.

எழுத்தெண்ணும் அடியில் எல்லா எழுத்துகளையும் எண்ணிவிடக் கூடாது என்பது விதி. புள்ளி எழுத்து, ஆய்த எழுத்து, குற்றியலுகரம் குற்றியலிகரம் என்பவற்றை விலக்கி எண்ணவேண்டும் என விதித்தனர் இச்செய்திகளை விளக்கும் நூற்பாக்கள்.

1. அடி

இருசீர் குறளடி; முச்சீர் சிந்தடி;

வருசீர் நான்கேல் அளவடி; ஐந்தாய்

நிறையின் நெடிலடி; அதன்மேற் படினே

கழிநெடில் அடியாம்; கதுவிய சீர்த்தொகை

எண்ணி அடிவகை இயம்பல் இயல்பே

எழுத்தினை எண்ணி இன்ன அடியெனப்
பழுத்த நூலோர் பகர்ந்ததும் உண்டே 37

நான்கு முதலா ஆறெழுத் தடிகுறள்;
ஏழ்முதல் ஒன்பான் எழுத்துள சிந்தடி;
பத்து முதலாப் பதினான் களவடி;
பதினைந் தோங்கு பதினேழ் நெடிலடி;
பதினெட்டிருபது கழிநெடில் அடியே. 38

எழுத்தெண்ணு முறை

ஒற்றே ஆய்தம் ஒலிக்குறை இ.உ
முற்ற விலக்கி எண்ணுதல் முறையே. 39

அடிவகைகளை அறிந்தோம். அடிபற்றிய இப்பகுதியில், ஒவ்வொரு பாவுக்கும் வரும் அடிப்பெருமை அடிச்சிறுமை (கூடிய அளவு குறைந்த அளவு) அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

பாவுக்குரிய அடியளவின் உச்சம் இவ்வளவென வரம்பு கட்டிக் கூறும் வழக்கு இல்லை. வரம்பு செய்யினும் பாடுபவ னையும் அவன் எடுத்துக் கொண்ட பொருளையும் பொறுத்து அடியளவு மிகுந்தும் செல்லும். ஆனால், பாவுக்குரிய அடிகளின் குறைந்த எல்லையை இலக்கணர் வகுத்துள்ளனர்.

வெண்பாவுக்கு இரண்டடியே குறைந்த எல்லை, அவ்வெண்பாவே குறள் வெண்பா.

அகவற்பாவுக்கும் வஞ்சிப்பாவுக்கும் குறைந்த அடி எல்லை மூன்றாகும். கலிப்பாவுக்கு எல்லை நான்கடியாகும்.

இனி வஞ்சிப்பாவிலும் கலிப்பாவிலும் சுரிதகம் என்றோர் உறுப்பு உண்டு. அவ்வுறுப்பு அகவல் நடையாய் வருவதும் உண்டு. அச்சுரிதகம் ஈரடியாகவும் நிற்கும்; வஞ்சிப்பாவும் ஈரடிச்சிறுமை கொள்ளலாம் என்னும் ஆசிரியர்களும் உண்டு.

வெண்பாவுக்கு ஈரடிச் சிறுமையும், அகவல் வஞ்சிப்பாக்களுக்கு மூன்றடிச் சிறுமையும், கலிப்பாவுக்கு நான்கடிச் சிறுமையும் கொள்வதே பெரு வழக்கெனக் கிடைத்துள்ள பாடல்களால் நன்கு அறியலாம்.

இச்செய்திகளை வரும் நூற்பாக்களாலும் அறிந்து கொள்க.

பாவின் அடிப்பெருமையும் சிறுமையும்
பாவடிப் பெருமை பகர்தல் இல்லை
பாவலன் உள்ளத் தளவே அளவாம்
சிறுமைக் கெல்லையே செப்புவர் நூலோர். 40

வெள்ளை இரண்டடி; வியன்கலி நான்கடி
ஒள்ளிய அகவலும் வஞ்சியும் மூன்றே.

41

அகவற் சுரிதகக் கிரண்டடி அமையும்
வஞ்சிச் சிறுமைக் கிரண்டடி வாய்க்கும்
என்பரும் உளரால் இலக்கியம் தேர்ந்தே.

42

-ப.பா.

2.தொடை

பூத்தொடுப்பது நாம் அறிந்ததே. ஒத்த இருமலர்களை எடுத்து இரண்டையும் சேர்த்து கண்ணியாகத் தொடுப்பதும் மாலையாகக் கட்டுவதும் வழக்கம். பூத்தொடை போன்றதே பாத்தொடையும். மோனை எதுகை முதலியவற்றைத் தொடுத்தமைப்பதே பாத்தொடையாகும். இடுப்பில் இருந்து தொடுத்தமைந்த உறுப்பைத் தொடை என வழங்குவதும் அறியத் தக்கதே.

நாம் தொடக்கத்திலேயே, பொதுமக்கள் பேச்சு வழக்கிலும் எதுகைத் தொடையும் மோனைத் தொடையும் பெருவழக்காக உள்ளமையை அறிந்துள்ளோம். அவ்வெதுகை மோனைத் தொடைகளை அல்லாமல் வேறு சில தொடைகளும் உள. அவற்றைப் பற்றி இப்பகுதியில் அறியலாம்.

தொடைகள் எதற்காகப் பாவில் இடம் பெற வேண்டும் எனக் கருதலாம். தனிமலரை மாலையாக்குவதால் உண்டாகும் பயன் இத் தொடையாலும் உண்டு எனலாம். தனிமலரினும் மாலை அழகு தரும் அன்றோ. அவ்வாறே பாத் தொடையும் அத்தொடையழகால் சிறப்புறும்; சொல்கின்ற நயமும், கேட்பார்க்குச் சுவையும் உண்டாம். ஒரு தொடை மீளமீள வருதலிலும் பல தொடைகள் ஒரிடத்து அமைவதிலும் பாடல் கேட்பவரை இன்பத்துள் ஆழ்த்தும்.

“ங்” என்னும் ஒலியைக் குழந்தைகள் எளிதாகச் சொல்லும். ‘இங்கு’ ‘இங்கு’ என்று தாய்மார்கள் குழந்தைகளுக்குச் சொல்லித் தருவதும் வழக்கம். இதனை அறிந்த ஒருவர் ‘ங்’ என்னும் எழுத்துத் தொடர்ந்து ஒலிக்குமாறு ஒரு தொடரை அமைத்தார். அது,

“சங்கு சக்கர சாமி வந்து , சிங்குசிங்கென ஆடிற்றாம் - அது
சிங்கு சிங்கென ஆடிற்றாம்”

என்பது. இதனைக் குழந்தைகள் எவ்வளவு விருப்பத்துடன் பாடுவர் என்றும் கேட்பர் என்றும் அறிந்தவர் ஒலியால் உண்டாகும் இன்பத்தை எளிதில் ஒதுக்க மாட்டார். நாமறியாத

மொழியில் அமைந்த பாடல்கள் கூட சில வேளைகளில் நம்மை வயப்படுத்திவிடக் காண்கிறோமே! ஒலியாலும், தொடுக்கப்பட்ட நயத்தாலுமே இவ்வின்பம் ஏற்படுகின்றதாம்.

சந்தம் வண்ணம் எனப்படும் இசைப் பாடல்களுக்கே தொடைகள் வேண்டும் என்பது இல்லை. இயற்பாக்களுக்கும் வேண்டுவதே. ஏன்? உரைநடையில் கூட, தொடையமைந்த நடை இன்பம் செய்தல் வெளிப்படை.

1947இல் அம்பாசமுத்திரம் அகத்தியர் திருக்கோயிலில் ஒரு பொழிவு கேட்டேன். அப்பொழிவு செய்தவர் “சட்டிகளை அடுக்கி வைத்தால் அடுக்குச்சட்டி, பாளைகளை அடுக்கி வைத்தால் அடுக்குப் பாளை, அடுக்கடுக்காய் அமைந்த மல்லிகை. அடுக்கு மல்லிகை; அடுக்கடுக்காக அமைந்த பாறை அடுக்குப் பாறை; நான் அடுக்கடுக்காகச் சொற்களைச் சொல்வதால் அடுக்கு மொழி ஆவுடையப்பன் என்பது என் பெயர்” என்றார். அவர் அன்று சொல்லிய அடுக்குகள் இன்றும் மறவாமல் நிற்பதற்கு அவர் அடுக்கிய அடுக்குகளே காரணமாம். தொடைகளின் நயம் நினைவில் வைத்தற்குப் பேருதவியாம் என்பதை இதனால் அறியலாம். ஒரு பாடற் பகுதி மறந்து போனால் அதனைத் தானே கொண்டு வந்து நினைவில் சேர்ப்பதும் தொடைகளே என்பதும் பட்டறிவில் கண்டதாம்.

முதலெழுத்து ஒன்றி வருவது மேனைத் தொடை. ஒன்றி வருதல் என்பது ஒத்து வருதல். அதே எழுத்தோ, அதற்கு இனமாம் எழுத்தோ வருதல்.

“கற்க கசடற கற்பவை கற்றபின்”

-நான்கு சீர்களிலும் முதல் எழுத்து ஒத்து வந்தமை அறிக.

“கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று”

-ககர மேனைக்குக் ககர ஆகார (கா) மேனை வந்தது அறிக.

முதல் எழுத்து அளவால் ஒத்திருக்க (குறிலுக்குக் குறில் நெடிலுக்கு நெடில்) இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றிவருதல் எதுகை.

“ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஓம்பப் படும்”

ஒழுக்கம் விழுப்பம் என எதுகை வந்தமை அறிக. அதே அடியில் அமைந்த சீரில் வருவது சீரெதுகை; பிற அடிகளில் வருவது அடியெதுகை.

“இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று”

“இனிய”, “கனியிருப்ப” என முதலடியிலும் இரண்டாம் அடியிலும் எதுகை அமைந்திருத்தல் காண்க. சீருக்கும் அடிக்கும் வருமென எதுகைக்குக் குறித்தது மோனை முதலியவற்றுக்கும் பொருந்தும் என்பதை அறிந்து கொள்க.

முரண் தொடை என்பது மறுதலையாகத் தொடுக்கப்படுவது. “இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்” என்பதில் இனியதற்கு இன்னாதது வந்தது முரணாகும்.

“ஒழுக்க முடைமை குடிமை இழுக்கம்
இழிந்த பிறப்பாய் விடும்”

“வசைஒழிய வாழ்வாரே வாழ்வார் இசையொழிய
வாழ்வாரே வாழா தவர்”

என்பவற்றில் ஒழுக்கம் இழுக்கம் எனவும், வசை இசை எனவும், வாழ்வார் வாழாதவர் எனவும் முரண் வந்தமை காண்க. முரண் என்பதால் பகைமை என்பதில்லை. எதிரிடை என்பதே பொருள். பெரிது சிறிது, உயர்வு தாழ்வு, தினை பனை, மேடு பள்ளம், வரவு செலவு, வெண்மை கருமை இவற்றில் பகைமை இல்லையே. இம்முரண் வழக்கில் உள்ளமை கண்டு கொள்க.

பாடலின் முதலடி முதற்சீர்கொண்டு வருவன மோனை எதுகை முதலியன. ஆனால், பாடலின் அடியிறுதி இயைந்து (ஒத்து) வருவது இயைபு என்னும் தொடையாகும். இசைப்பாடல்கள், திரைப்படப் பாடல்கள் முதலியவற்றில் இயைபு பெரிதும் அமைந்துள்ளன. இயற்பாடல்களிலும் இயைபு உண்டு. இயைபு ஆங்கில மொழியில் பேராட்சி புரிகின்றது. “இறுதி இயைபு” என்பது இதன் சுருக்க இலக்கணம்.

“தமிழ் னென்று சொல்லடா
தலைநி மிர்ந்து நிலடா”

(நாமக்கல் கவிஞர்)

“செந்தமிழ் நாடென்னும் போதினிலே-இன்பத்
தேன்வந்து பாயுது காதினிலே”

(பாரதியார்)

இவற்றின் அடியிறுதிகள் “சொல்லடா நிலடா” “போதினிலே காதினிலே” என இயைந்திருத்தல் காண்க.

அடியிறுதியில் மட்டும் அன்றி அரையடி இறுதியிலும் இயைபு வருவதுண்டு.

“பல்லெலாம் தெரியக் காட்டி

பருவரல் முகத்தில் கூட்டி

சொல்லெலாம் சொல்லி நாட்டித்

துணைக்கரம் விரித்து நீட்டி

மல்லெலாம் அகல ஓட்டி
மானமென் பதனை வீட்டி"

ஒவ்வோர் அரையடி இறுதியும் காட்டி கூட்டி முதலாக இயைந்து வருதல் காண்க. இது குசேலோ பாக்கியானத்தில் உள்ள பாட்டு.

அளபெடை என்பதைக் கண்டுள்ளோம். அளபெடையால் ஒன்றி வருவது அளபெடைத் தொடையாகும். இதுவும் வழக்கில் உள்ளதே. 'உப்போ ஓ உப்பு' என எத்தனை முறை கேட்கிறோம். கூவி விற்பவை அளபெடைத் தொடை. விளியும் அப்படியே. எ-டு அம்மா அ.

அளபெடைத் தொடைக்கு எ-டு

"உடாஅ போராஅ ஆகுதல் அறிந்தும்
படாஅம் மஞ்சைக் களித்த எங்கோன்
கடாஅ யானைக் கழற்கால் பேகன்"

இது புறநானூறு. இதில் உடாஅ, போராஅ, படாஅம், கடாஅ எனச் சீரளபெடையாகவும், அடியளபெடையாகவும் வந்தமை அறிக.

"கெடுப்பதூஉம் கெட்டார்க்குச் சார்பாய்மற் றாங்கே
எடுப்பதூஉம் எல்லாம் மழை"

என்னும் திருக்குறளிலும் அளபெடைத் தொடை காண்க.

மேனை, எதுகை, முரண், இயைபு, அளபெடை என ஐந்து தொடை வகைகளைக் கண்டுள்ளோம். இன்னும் சில தொடைகளும் உள. அவை அந்தரதித் தொடை, இரட்டைத் தொடை, செந்தொடை என்பன.

நின்ற அடியின் அல்லது பாடலின் இறுதி எழுத்தோ அசையோ, சீரோ அடியோ அடுத்த அடியின் அல்லது பாடலின் முதலாக வருவது அந்தரதித் தொடையாகும். ஆதலால் ஒரு பாடலிலேயே வரும் அந்தாதியும் ஒரு நூலளவாக விரிந்து வரும் அந்தாதியும் உண்டு எனக் கொள்ளலாம். நூலாக வருவது பதிற்றுப்பத்து அந்தாதி, வெண்பா அந்தாதி, கலித்துறை அந்தாதி என வரும் நூற் பெயர்களால் அறிந்து கொள்ளலாம். ஒரே பாடலில் வரும் அந்தாதிக்கு எடுத்துக்காட்டு.

"உலகுடன் விளக்கும் ஒளிதிகழ் அவிர்மதி
மதிநலன் அழிக்கும் வளங்கெழு முக்குடை
முக்குடை நீழற் பொற்புடை ஆசனம்
ஆசனத் திருந்த திருந்தொளி அறிவன்

**ஆசனத் திருந்த திருந்தொளி அறிவனை
அறிவுசேர் உள்ளமோ டருந்தவம் புரிந்து
துன்னிய மாந்தர தென்ப
பன்னருஞ் சிறப்பின் விண்மிசை உலகே."**

இப்பாடலில் எழுத்து (து,ப) அசை (மதி) சீர் (முக்குடை) அடி (ஆசனத் திருந்த திருந்தொளி அறிவன்) என்பவை அந்தாதியாக வந்துள்ளமை காண்க. பாடலின் இறுதியில் உள்ள 'உலகு' என்பது தொடக்கச் சொல்லாக இருத்தலும் அறிக. இவ்வாறு ஒரே பாடலிலோ, அந்தாதி நூலிலோ, இறுதியும் முதலும் இயைந்து வருவதை **மண்டலிப்பு** என்பர். சுழன்று வரும் கோள்களுக்கு மண்டிலம் என்னும் பெயரிருத்தல் கருதுக.

ஒரு பாடலின் ஓரடி முழுவதும் வந்த சொல்லே மீளவும் வந்து அடுக்குதல் இரட்டைத் தொடை எனப்படும்.

**"ஒக்குமே ஒக்குமே ஒக்குமே ஒக்கும்
விளக்கினில் சீரெரி ஒக்குமே ஒக்கும்
குளக்கொட்டிப் பூவின் நிறம்"**

இப்பாடலின் முதலடியில் ஒக்கும் என்னும் ஒரு சொல்லே அடி முழுவதும் அடுக்கி (இரட்டி) வந்தமை காண்க.

மோனை முதலாக இதுகாறும் கூறிய தொடைவகைகளுள் எதுவும் வராமல் ஒரு பாடல் தொடுக்கப்படுமானால் அதுவும் ஒருவகையில் சுவைமிக்கதேயாம். அவ்வாறு தொடுக்கப்பட்டது **செந்தொடை** எனப்படும். வண்ணந்தீட்டப்படாத ஒவியம் போன்றது எனலாம். இதனைச் சாத்தனார் வாக்கில் "**புனையா ஒலியம்**" எனலாம். அணிகலம் எதுவும் அணிந்து கொள்ளாத மணிமேகலை, ஆதிரையின் முற்றத்தில் அமுதசுரபியைக் கையில் கொண்டு புனையா ஒவியம்போல நின்றமையைச் சுட்டுவார் சாத்தனார்.

தொடைக்கட்டுக்காக இடரின்றிப் பொருட் சிறப்பே கருதிய சொற்றொடையாதலால் செந்தொடை என்றனர் போலும்.

செந்தொடைக்கு எடுத்துக்காட்டு;

**"பூத்த வேங்கை வியன்சினை ஏறி
மயிலினம் அகவும் நாடன்
நன்னுதற் கொடிச்சி மனத்தகத் தோனே"**

தொடைகளைப் பற்றிய இவ்விடத்தே இன்னொரு விளக்கம் பெறுதல் வேண்டும். சீர்மோனை என்றும் அடி மோனை என்றும் தொடை ஒவ்வொன்றும் இருவகைப் படுதலை அறிந்துள்ளோம். முதற் பகுதியில் கண்ட ஐந்து தொடைகளே அவ்வாறு

இரு வகையில் வரும். அவற்றுள் சீர் மோனை முதலியவற்றிற்கு அவை பெறும் சீர்களைக் கொண்டு வழங்கும் பெயர்களை அறிவோம்.

முதற்சீரிலும் இரண்டாம் சீரிலும் மோனை முதலியன வந்தால் இணைமேனை, இணை எதுகை, இணை முரண், இணை இயைபு, இணை அளபெடை என வழங்கப்படும். (இணை=இரண்டு சேர்ந்தது)

முதற்சீரிலும் மூன்றாம் சீரிலும் மோனை முதலியவை வந்தால் பொழிப்பு மேனை முதலிய பெயர்களால் வழங்கப்படும். (பொழிப்பு=இடைவிட்டது)

முதற்சீரிலும் நான்காம் சீரிலும் மோனை முதலியன வந்தால் ஒருமேனை முதலிய பெயர்களால் வழங்கப்படும் (ஒரும=ஊடு நீங்கியது)

முதற் சீரிலும் இரண்டாம் சீரிலும் மூன்றாம் சீரிலும் மோனை முதலியன வந்தால் கூழை மேனை முதலிய பெயர்களால் வழங்கப்படும். (கூழை=குட்டை)

முதற்சீரிலும் மூன்றாம் சீரிலும் நான்காம் சீரிலும் மோனை முதலியன வந்தால் மேற்கதுவாய் மேனை முதலியனவாக வழங்கப்படும் (மேல்+கதுவாய்=நடுப்பகுதிக்கு முன்னே கதுவாய் ஆனது அல்லது இல்லாமல் போனது. இது கொறுவாய் என இந்நாளில் வழங்கப்படுகிறது. எ-டு; பாளை கொறுவாயாகி விட்டது)

முதற்சீரிலும் இரண்டாம் சீரிலும் நான்காம் சீரிலும் மோனை முதலியன வந்தால் கீழ்க்கதுவாய் மேனை முதலியன வாக வழங்கப்படும். (கீழ் என்றது நடுப்பகுதிக்குப் பின்னே)

ஒரடியின் நான்கு சீர்களிலும் மோனை முதலியன வந்தால் முற்று மேனை முதலிய பெயர்களால் வழங்கப்படும்.

மோனை முதலிய இத்தொடைப் பெயர்கள், நாற் சீரடியையே அடியாகக் கொண்டு இலக்கணம் கூறப்பட்டவை. அதுதானே அளவடி எனப்படும். அதற்கு மேற்பட்ட சீர்களை யுடைய அடிகளில் வரும் மோனை முதலிய தொடைகளை, இந்த இந்தச் சீர்களில் இன்ன தொடை வந்துள்ளது என்று கூறுதல் வழக்கம்.

மோனை முதலியவை முதற்சீர் தொட்டு எண்ணக் கூடியது. இயைபு மட்டும் இறுதியில் வருவது அன்றோ! அதனால் இறுதிச் சீரையே முதற்சீராகக் கொண்டு இயைபுத் தொடைக்கு எண்ணுதல் வேண்டும்.

ஒவ்வொரு தொடையும் இணைமுதலிய ஏழுவகைப்படுதலால், சீர் மோனை முதலிய ஐந்து தொடைகளும் 35 வகையாம்; அடிமோனை முதலிய தொடைகள் ஐந்தாம். இவற்றுடன் அந்தாதி, இரட்டை, செந்தொடை என்பவற்றைச் சேர்க்கத் தொடைகள் 43 ஆகும். தொடைகளைப் பற்றிய இன்னும் சில குறிப்புகள் பின்னே கூறப்படும்.

இணை மோனை முதலிய தொடைக்கு எடுத்துக்காட்டு

"தண்ணறும் தகரம் நீவிய கூந்தல்"- இணைமோனை

"கல்லிவர் முல்லைக் கணவண்டு வாய்திறப்ப"- இணை எதுகை

"கருகரல் வெண்குருகு கனைதுயில் மடியும்"- இணை முரண்

"பெரும்பணைத் தோளி குணனும் மடனும்" இணை இயைபு

"எலரஅ எலரஅ என்றிது வினவவும்"- இணை அளபெடை

பொழிப்பு மோனை முதலிய தொடைகள்

"கண்போல் நெய்தல் கமழும் ஆங்கண்" - பொழிப்பு மோனை

"செல்புனல் உடுத்த பல்பூங் கழனி" - பொழிப்பு எதுகை

"ஓங்குமலைத் தொடுத்த தாழ்ந்திலங் கருவி" - பொழிப்பு முரண்

"பெருங்கண் கயலே சீறியாழ் செரல்வே" - பொழிப்பு இயைபு

"கரரஅம் கலித்தலில் விரரஅல் மீனிணம்" - பொழிப்பு அளபெடை

ஒரூஉ மோனை முதலிய தொடைகள்

"புயல்வீற் நிருந்த காமர் புறவில்" - ஒரூஉ மோனை

"எரியினர்க் காந்தளோ டெல்லுற விரியும்" - ஒரூஉ எதுகை

"குறுங்கால் ஞாழல் கொங்கிசேர் நெடுஞ்சினை" - ஒரூஉ முரண்

"பல்வே முத்தம் புருவம் வில்வே" - ஒரூஉ இயைபு

"செறாஅச் செய்தியின் யாங்கணும் பெறாஅ" - ஒரூஉ அளபெடை

கூழை மோனை முதலிய தொடைகள்

"அருவி அரற்றும் அணிதிகழ் சிலம்பின்" - கூழை மோனை

"பொண்ணின் அன்ன புன்னை நுண்டாது" - கூழை எதுகை

"கரிய வெளிய செய்ய கானவர்" - கூழை முரண்

"பெருந்தோளி கண்ணும் இலங்கும் எயிறும்" - கூழை இயைபு

"லிடரஅ லிடரஅ லிடரஅப் பெயரும்" - கூழை அளபெடை

மேற்கதுவாய் மோனை முதலியவை

"கணைக்கால் நெய்தல் கண்போல் கடிமலர்" - மேற்கதுவாய்

மோனை

"தண்டா நாற்றம் வண்டுவந் துண்டலின்" - மேற்கதுவாய் எதுகை

"ஒளியுடைச் சாரல் இருளவும் வெயிலவும்" - மேற்கதுவாய் முரண்

"இருங்கண் விசும்பின்கண் மான்ற முகங்கண்" - மேற்கதுவாய்

இயைபு

"தரஅம் சொல்லவும் பெறாஅர் இதோஓ" - மேற்கதுவாய்

அளபெடை

கீழ்க்கதுவாய் மோனை முதலியன

"குழலிசைக் குரல தும்பி குறைத்த" -கீழ்க்கதுவாய் மோனை

"அடும்பின் நெடுங்கொடி ஆழி எடுப்ப - கீழ்க்கதுவாய் எதுகை

"விரீந்தும் சுருங்கியும் வில்லென ஓசீந்தும்" - கீழ்க்கதுவாய் முரண்

"அன்னையும் என்னையும் தன்னில் கடியும்"-கீழ்க்கதுவாய் இயைபு

"யரஅம் தேளம் தன்புனம் தழரஅம்" - கீழ்க்கதுவாய் அளபெடை

முற்றுமோனை முதலியன

"அருளிலர் அற்பின் அழியுமென் அறிவே" - முற்றுமோனை

"பல்கதிரோன் எல்லைக்கண் செல்லுமா றில்லைகொல் - முற்று

எதுகை

"நெடுந்தோட் குறுந்தொடி வீங்குபிணி நெகிழ" - முற்று முரண்

"பல்லும் பகரும் மொழியும் இவையிரண்டும்" - முற்று இயைபு

"தொழர அள் எழர அள் விடரஅள் தொடரஅள் - முற்று

அளபெடை

தொடை

தொடுக்கப் படுதலின் தொடைப் பெயர் கொள்ளும்

பூத்தொடை முதலாப் புனை தொடை சான்றே

43

தொடை வகை

நடைபெறு நயமுறு தொடைவகை ஐந்தே

44

அவைதாம்,

மோனை எதுகை முரண் இயை பளவே

45

மோனை

முதலெழுத் தொன்றின் மோனை ஆகும்

46

எதுகை

முதலெழுத் தளவால் முழுதொத் திருக்க
இரண்டாம் எழுத்தொடும் இயையின் எதுகை 47

முரண்

முரண்வரத் தொடக்கும் மொழிபொருள் முரணே 48

இயைபு

இயைபுற இறுதி எழுத்தொடு பொருளை
இயைக்குறின் இயைபென ஏற்கும் பெயரே 49

இயைபுத் தொடைக்குறும் இறுதிதான் முதலே 50

அளபெடை

அடியடி தோறும் அளபெடை கூடி
நடைபெறு மாயின் அளபெடை அதுவே 51

அடிமோனை முதலியன

அடிகளுக் கமைந்த தொடையிவை ஆகலின்
அடிமோனை முதலா அமையும் பெயரே 52

சீர் மோனை முதலியன

ஓரடிக் குள்ளே சீர்களுள் இவைவரின்
சீர்மோனை முதலாச் செறியும் பெயரே 53

சீர்மோனை முதலியவற்றின் வகை

இணைபொழிப் பொருட கூழை மேல்கீழ்க்
கதுவாய் சீர்பெறும் முற்றென ஏழே 54

இணை

முதலிரு சீர்களில் இணையும் இவையெனின்
இணையெனும் பெயரைஏற்றல் இயல்பே 55

பொழிப்பு

முதலாம் மூன்றாம் சீர்களில் முயங்கின்
பொழிப்புப் பெயரைப் பொருந்துதல் முறையே 56

ஒரூஉ

முதலாம் நான்காம் சீர்களில் முயங்கின்
அதன்பெயர் ஒரூஉ எனவோ துவரே 57

கூழை

முதலாம் இரண்டாம் மூன்றாம் சீர்களில்
கதுவின் கூழைக் கவின் பெயர் கொளுமே 58

மேற்கதுவாய்

இரண்டாம் சீரொழி சீரெலாம் இயையின்
மேற்கது வாயெனும் மீப்பெயர் மேற்றே 59

கீழ்க்கதுவாய்

மூன்றாம் சீரொழி சீரெலாம் இயையின்
கீழ்க்கது வாயெனும் கிளர்பெயர் மேற்றே 60

முற்று

உற்ற சீரெலாம் ஒருங்கியை புற்றால்
முற்றெனப் பெயர்பெறும் பெற்றிமை கொளுமே 61

தொடைக்கு அடியளவு

தொடைவகை தொடுத்திடும் அடிநாற் சீரே 62

நெடில் முதலிய அடிகளில் தொடை

மேல்கீழ்ச் சீர்வரின் மேவிய முறையால்
இவ்விச் சீர்களில் இவ்வித் தொடைகள்
உளவென உரைத்தல் உளதாம் வழக்கே 63

வேறும் தொடைகள்

ஐந்தொடை அன்றியும் தொடையுள் மூன்றே 64

அந்தாதி இரட்டை செந்தொடை அவையே 65

அந்தாதி

எழுத்தசை சீரடி அந்தம் ஆதியாய்
அழகுற அமைத்தல் அந்தாதிச் சிறப்பே 66

இரட்டை

வந்த மொழியே வந்தவ் வடிமுழு
திரட்டி இயலுதல் இரட்டைத் தொடையே 67

செந்தொடை

மோனை முதலா முடித்த எனைத்தும்
வந்திலாத் தொடைக்கும் செந்தொடைப் பெயரே 68

புனையா ஓவியம் போன்ற ததுவே 69

தொடைக் கணக்கு

அடித்தொடை ஐந்தே; சீர்த் தொடை ஏழைந்
தடுத்துள மூன்றொடு நாற்பதின் மூன்றே 70

ஓதிய உறுப்பியல் ஒள்ளிதின் உணர்ந்தோர்
பாவியல் நுகர்ந்து பாடுதல் எளிதே. 71

4. பா

பாடல், பாட்டு, செய்யுள், தூக்கு, தொடர்பு, பனுவல் என்பனவெல்லாம் பாவைக் குறிப்பனவே.

பா என்பதே பெருவழக்காக இருந்தது என்பது. அகவற்பா, வெண்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, மருட்பா என வழங்கும் பெயர்களால் நன்கு விளங்கும்.

பாய், பாய்தல், பாய்ச்சுதல் என்பனவெல்லாம் அகலுதல் அல்லது விரிதல் பொருளான. யானையின் அடி மற்றை விலங்குகளின் அடியிலும் விரிவுடையது. ஆதலின், அதனைப் 'பாவடி' என்பது முன்னோர் வழக்கு. பாவாற்று தலைப் பார்ப்பவர் அதன் விரிவைக் காண்பர். பா ஆடை (பாவாடை) இடுப்பின் பிடிப்பும், அடிப்பகுதி விரிவும் காண்பார். அப் பெயரீட்டின் சிறப்பை அறிவார். "பா என்பது பரந்துபட்டுச் செல்வதோர் ஓசை" என்றும், தொலைவில் இருந்து கேட்ட போதும் அது இன்ன வகையைச் சேர்ந்தது எனக் காணும் ஒலி நயம் உடையது என்றும் பழைய உரையாசிரியர்கள் கூறினர்.

அ. அகவல்

பாடல் வகையுள் மிக இயல்பாகவும் எளிதாகவும் பாடக் கூடியது அகவற்பா. ஆசிரியப்பா என்பதும் அது. நூலியற்றுதற்கு ஏற்றதாக நூலாசிரியர்கள் கொண்டமையால் ஆசிரியப்பா என்றனர். நூற்பா அமைப்பும் அதுவே. மயில் அகவுதல் போலும் ஒலியியல் உடைமையால் 'அகவல்' என்றனர். சங்க நூல்களுள் கலித்தொகையும், பரிபாடலும் நீங்கிய எல்லாமும் அகவலால் அமைந்தனவே என்பதை அறியும் போது, அதன் பெருவழக்கை உணர முடியும். மேலும் எடுத்த கருத்தை இடரின்றி ஓடும் ஓட்டத்தில் சொல்வதற்கும் அகவல் பெருந்துணையாக அமைந்திருத்தல் எவரும் அறியலாம். அதன் இலக்கணமும் எளிமை வாய்ந்ததே.

"ஈரசை நாற்சீர் அகவற் குரிய"

என்பதே அதன் பொது இலக்கணம். ஒரு சீருக்கு இரண்டு அசைகள். அப்படி நான்கு சீர்களைக் கொண்டது ஓரடி; இவ்வாறு மூன்றடி அளவுக்கு குறையாமல் வருவது அகவற்பா.

“ஈ-ரசை; நாற்-சீர்; அக-வற்; குரி-ய”

இதிலேயே ஒரு சீர்க்கு ஈரசைகளும், ஓரடிக்கு நான்கு சீர்களும் அமைந்துள்ளமை அறிக. அடி என்னும் பகுதியில் மூன்றடிச் சிற்றளவு அறிந்துள்ளோம். சீர், தளை, தொடைப் பகுதிகளில் பல செய்திகளை அறிந்துள்ளோம். அவற்றை நினைவில் கொண்டால் எளிமையாகப் பாடல் வந்துவிடும்.

அண்ணன் வெளியூரில் பணி செய்கிறான்; அவனைக் காணத் தம்பி வருகின்றான். அண்ணனும் தம்பியும் உரையாடுகின்றனர்.

“தம்பி வருக! தமிழே வருக!
தங்கை தாயர் நலமா?
என்ன செய்தி எடுத்துரைப் பாயே”

“அண்ணா வணக்கம்; அனைவரும் நலமே;
அன்னை அனுப்பினார் என்னை;
பொங்கலுக் கழைத்துப் போதற் கெனவே”

அகவற் பாவின் குறைந்த அளவே அளவாக வந்த பாடல்கள் இவை. முதல் அடிகளும் இறுதியடிகளும் நான்கு சீர்கள். இறுதியடிக்கு முந்திய அடிகள் மூன்று சீர்கள்; ஏன் முதலடிக்கு அடுத்த அடி எனக் கூடாதா எனின், கூடாது. நான்கடியோ அதற்கு மேற்பட்ட அடியோ பாட்டில் வந்தாலும் இறுதியடிக்கு முந்திய அடியிலேயே மூன்று சீர் அடி வரும். அதனால் இதனைத் தெளிவாக “ஈற்றயலடி முச்சீராய், ஏனை அடிகள் நாற்சீராய்” வரும் என்கிறது இலக்கணம்.

இரண்டு பாடல்களும் ‘ஏ’ என முடிந்துள்ளன. இப்படி முடிவதே பெருவழக்கு! புறநானூறு, அகநானூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணை ஆகிய நான்கு நூல்களும் நானூறு நானூறு அகவல்களையுடையவை. அவற்றுள் ஒரு பாடல் கூட ‘ஏ’ என்னும் இறுதி த்விர்த்து வேறு வகையில் முடியவில்லை.

இலக்கணம் படிப்பது ஒரு பகுதி; இலக்கியம் கண்டு தெளிவதே பெரும்பகுதி. விளம், காய், கனி என வரும் சீர்களில் கூட அகவலைப் பலர் முடிக்கின்றனர். அவர்கள் இலக்கியத்தை ஊன்றிப் பாராமல் செய்வதே அது.

தேமா, புளிமா என்னும் வாய்பாடுகளுள் ‘ஏ’ என்னும் இறுதியில் முடிவதே அகவற்பாவின் இறுதி என நினைவில் கொள்க. மா என்னும் வாய்பாட்டில் ஓ (மாதோ), இ (போற்றி), என் (இனிதென்) எனச் சில வகைகளிலும் வரும். ஆயினும் மா வாய்பாட்டில் மாறாது.

“தம்பி வருக” அண்ணா வணக்கம்” என்னும் இரண்டு பாடல்களும் நேரிசை ஆசிரியப்பா என்னும் வகையைச் சார்ந்தவை. அதற்கு அடையாளம் ஈற்றயலடி முச்சீர் என்பதே. இனி, இப்பாடல்களில் மோனை, எதுகைகள் அமைந்தமை பாருங்கள். “தம்பி-தமிழே” என்பவற்றில் ‘த’ என்னும் முதல் எழுத்து, மோனை; முதலாம் சீரும் மூன்றாம் சீரும் மோனை பெறுதல் சிறப்பு; இது பொழிப்பு மோனை.

அடுத்த அடியில் ‘த-தா’ இணை மோனை; மூன்று சீர் அடியாக இருத்தலால் இணையோ பொழிப்போ இணையலாம். இறுதியடியில் ‘எ’ ‘எ’ மோனை. ‘செ’ என்பதிலும் ‘எ’ உள்ளது. ‘தம்பி’ ‘தங்கை’ ‘என்ன’ என்பவை முதலெழுத்துக்கள் குறிலாக, இரண்டாம் எழுத்துகள் மெல்லின மெய்களாக இருத்தல் மெல்லின எதுகை. இவ்வாறே ‘அண்ணா வணக்கம்’ என்பதிலும் எதுகை மோனைகள் அமைந்திருத்தலைக் காண்க. “அன்னை-என்னை” பொழிப்பு எதுகை.

இப்படிச் சில பாடல்களை அசை, சீர், தளை, எதுகை, மோனை பார்த்தால் பிறகு பார்க்க வேண்டாமல் தாமே அவையெல்லாம் ஓடி ஓடி வந்து நமக்குமுன் வரிசையாக நிற்கும். நீங்களே இப்படிச் சில அகவல்களை அமைத்துப் பாருங்கள்.

1958 நவம்பரில் ஒரு நாள்; நான்காம் படிவத்தில் அகவற்பா இலக்கணம் நடந்தது. மாணவர் ஒருவர், “அவரைக் கொடியில் ஒரு பச்சைப் பாம்பு பின்னிக் கிடப்பதை” ஒரு பாட்டாகக் கூற வேண்டினார்; அவ்வகுப்பில் பாடிய பா;

“புல்லியர் ஒருகால் பொருந்தி நின்று
நல்லவர் தம்மொடு நாடிச் சேரினும்
தமக்குள பண்பைத் தாமறி யாமலே
இமைப்பள வெல்லையில் எளிதில் காட்டுவர்;
இவரை இயல்பில் ஒக்குமே.
அவரையில் பின்னிய அரவக் கொடியே”

ஆறடி அகவலில் ஈற்றடி இறுதி ‘கொடியே’ என முடிந்தது. ஈற்றயலடி முச்சீராய் நின்றது. ஒவ்வொரு சீரும் ஈரசைகளைக் கொண்டனவாய், ஓரடிக்கு நாற்சீராய் வேண்டும் எதுகை மோனைகளைக் கொண்டு நின்றன. உவமை என்னும் அணியும் அமைந்தது. இலக்கணம் படிப்பது பாதி; அதனை நடைமுறைப்படுத்தி இலக்கியம் படைப்பது மீதி - என்பது இலக்கணப் படிப்புக்கு இன்றியமையாதது. படிப்பாளியாகவும், படைப்பாளியாகவும் ஒருங்கே ஒருவர் இருக்கும் திறமே யாப்பியலாகும்.

அகவற்பாவில் இவ்வொரு வகைதான் என்பது இல்லை. ஈற்றயலடி முச்சீராக இல்லாமல் நாற்சீராகவே வரும் பாடலும் உண்டு. அது நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா எனப்படும். முதலடி நாற்சீராகவும், இறுதியடி நாற்சீராகவும் இருக்க, இடையே உள்ள அடிகள் இருசீர், முச்சீர் என்பவற்றையும் கொண்டு வருமானால் இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா எனப்படும். எந்த அடியை எந்த அடியாக மாற்றினாலும் ஓசையும் பொருளும் மாறாது இருக்கும். அமைவுடைய தானால் அவ்வகவல், அடிமறி மண்டில ஆசிரியப்பா எனப்படும். இப்பெயர்களுக்கெல்லாம் காரணம் உண்டு. பழக்கத்தால் நீங்களே காரணம் அறிந்து கொள்வீர்கள். வகைகளை நினைவில் கொள்ளுங்கள். ஒவ்வொரு வகைக்கும் ஒவ்வொரு பாட்டு காணலாம்.

“வண்டு தேனுண்ணல்” என்பது பற்றி ஒரு பாடல், இதுவும் மாணவர் கேட்டபடி வகுப்பில் பாடியது. இது நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா; எல்லா அடிகளும் நாற்சீரடிகள் ஈரசை நாற்சீர் உடையவை.

“தாயகம் நாடும் தனியுயர் மழலைச்
சேயெனச் சென்று செழித்த மலரில்
தனியுறை தேனை இனிதென ஊதி
இம்மென் இசையால் எம்மான் விரும்பும்
கொம்மைப் பண்ணைக் கொழிக்கும் தும்பீ!
என்றும் வாழி! இனத்தொடும் இனிதே!”

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா ‘என்’ என முடிதல் பெருவழக்கம் என்பது சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலைப் பெருங்கதைப் பாடல்களால் அறியலாம்.

“வாழிய உலகே! வாழிய இனிதே!
அல்லல் படுவார் இலரே!
அல்லல் படுத்துவார் இலரே!
எவ்வயிர் தாமும்
எம்முயிர் என்றே எண்ணி
வாழ்வேனர் வாழ வாழிய உலகே.”

இப்பாடலில் தலையும் கடையும் நாற்சீர் அடிகளாக இருக்க, இடையில் உள்ளவை இருசீரடியும், முச்சீரடியுமாக இருத்தலால் இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா வாகும். இடையே வருவன வெல்லாம் இருசீர் முச்சீரடிகளாக வரவேண்டுமோ என எண்ண வேண்டியதில்லை. நாற்சீரடி வரலாம்; இருசீர் அடி முச்சீர் அடிகளுள் ஒரு வகை மட்டுமே கூட வரலாம். அளவடியுள் குறைந்த அடிகள் சில இடையில் வருதல்

இணைக்குறள் எனத் தெளிவு செய்து கொள்ளலாம். சீரளவு, எதுகை, மோனை, முடிநிலை எல்லாமும் நேரிசை நிலைமண்டில - ஆசிரியம் போன்றனவே.

அடிமறிமண்டிலம் என்னும் பெயர், எந்த அடியை எந்த அடியாக மாற்றி மாற்றி அமைத்தாலும் ஓசையும் பொருளும் மாறுதல் இல்லாதது என்பதைக் குறிக்கும். அடிகளை மறித்தல், மண்டலித்தல் (சுழற்றல்) என்பவற்றைக் கருதுக. மண்டிலம் என்பதன் விளக்கம் அந்தாதித் தொடையில் கூறப்பட்டதை நினைக.

“உலையா முயற்சிக் குறைவிடம் உளமே;
அலையா வறுதிக் கமைவிடம் அகமே;
நிலையாம் அறங்கள் நிகழ்விடம் நினைவே;
கலையாம் நலங்கள் கமழிடம் மனமே.”

ஒவ்வோர் அடியிலும் பொருள் முடிகின்றது; எந்த அடி இறுதியாகவும் தகுமாறு, ஒவ்வோர் அடி இறுதியும் ‘ஏ’ இறுதி பெற்ற மாவாகவே உள்ளன. ஒவ்வோர் அடியும் ஈரசை நாற்சீரடியாகவே உள்ளன; நான்கு அடிக்கும் ஒரே எதுகை அமைந்துள்ளது. பொருள் தொடர்பு தடைப்படுதற்கும் இடமாகாச் செய்திகளே இடம் பெற்றுள்ளன. **அடிகளை மேலும் கீழும் மாற்றி மறித்துப் படித்துப் பாருங்கள்.** பழைய இலக்கண நூல்களில் அடிமறிமண்டில ஆசிரியத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக இரண்டு பாடல்கள் பெருக வழங்குகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று; மலையடிவாரம்; காட்டாறு; கரையில் புதர்க்காடு; இரவில் வருத்தும் பேய்ப் பெண்டியர் அச்சம்; வந்தாலும் அச்சம்; வாரா விடினும் அச்சம்; அவ்வழிவரும் தலைவனுக்குத் தலைவி கூறுவதாக அமைந்தது அது.

“சூரல் பம்பிய சிறுகான் யாறே
சூர மகளிர் ஆரணங் கினரே
வாரலை எனிலே யானஞ் சுவலே
சாரல் நாட! நீவர லாறே”

என்பது அப்பாடல். இதனை அடிமறித்துப் படித்துப் பாருங்கள். முன்னே சொல்லிய இலக்கண அமைதிகளையெல்லாம் காணுங்கள். அடிமறி மண்டிலம், அடிமறி மாற்று எனவும் வழங்கும்.

அகவற்பாவின் ஓசை, அகவல் ஓசை என்பதை அறிந்தோம். அகவற்கு அமையும் தளையைக் கொண்டு மூவகையாகச் சொல்லப்படும். அவை ஏந்திசை அகவல், தூங்கிசை

அகவல், ஒழுகிசை அகவல் என்பன. நேரொன்றாசிரியத் தளையான் வருவது ஏந்திசையகவல், நிரையொன்றாசிரியத் தளையான் வருவது தூங்கிசையகவல், இவ்விரண்டு தளைகளும் இயற்சீர் வெண்டளை முதலியனவும் கலந்து (விரவி) வருவது ஒழுகிசையகவல்.

ஏந்திசை யகவலாகவே அமையவேண்டும் என்றோ, தூங்கிசை அகவலாகவே அமையவேண்டும் என்றோ திட்டமிட்டுப் பாடினால்தான் அவ்வகவல்கள் வரும். இல்லாக்கால் இயல்பாகப் பெரும்பாலும் வருவது ஒழுகிசை அகவலேயாம். கடும் விதிகளைக் கையாளாமல் இயல்பாக ஓடும் ஓட்டத்தில் வரும் பாடல்களே பொருள் நயமும், அணிநயமும், உணர்வாழமும் உடையனவாக அமையும். அவ்வாறு அமைத்துப் பழக்கப்பட்டுத் தழும்பு பட்டுப் போகுமானால் எவ்வகைக் கட்டுக்குள் இருந்தும் இனிய பாடல்கள் பாடும் திறன் வாய்த்து விடும்.

அகவற்பாவைப் பற்றிய செய்திகளை உரைக்கும் நூற்பாக்கள்;

அகவல் ஒலிவகை

ஏந்திசை தூங்கிசை ஒழுகிசை என்பன
வாய்ந்த அகவல் வருமொலி வகையே 69

நேரொன் றாயின் ஏந்திசை அகவல்;
நிரையொன் றாயின் தூங்கிசை அகவல்;
இரண்டும் பிறவும் விரவுவ வாயின்;
ஒழுகிசை என்ன உரைத்தனர் தெளிந்தே. 90

அகவல் வகை

நேரிசை யோடு நிலைமண் டிலமே
சீரிய அடிமறி இணைக்குறள் என்ன
ஒருநால் வகைத்தே ஓதிய அகவல் 91

அடியளவு

ஈரசை நாற்சீர் ஓரடி யாக
மூவடிச் சிறுமை முறைமைய தாமால் 92

நேரிசையகவல்

ஈற்றயல் முச்சீர் எய்தும் நேரிசை 93

நிலைமண்டில அகவல்

அளவடி யாக அனைத்தும் நடப்பின்
உளபெயர் அதற்கு நிலைமண் டிலமே. 94

அடிமறிமண்டில அகவல்

இடைமுதல் ஈறா அடிகளை மாற்றி
முடிப்பினும் பொருந்துவ தடிமறி மாற்றே

95

இணைக்குறள் அகவல்

ஈறும் முதலும் அளவடி யாக
இடையிடைச் சிந்தும் குறளும் எய்துவ
திணைக்குறள் என்ன இசைக்குநர் பெயரே

96

ஆ.வெண்பா

“அடுத்த அசையும் சீரும் இப்படித்தான் வரவேண்டும்” என்று திட்டவட்டமான சுட்டுப்பாடுடைய பா, வெண்பா. அதன் இறுதியடியே அதற்கு முத்திரையடி போன்றது. “ஈற்றடி முச்சீர்” என்பது அது. மூன்று சீர்களையுடையது இறுதியடி என்றாலும் அதன் இறுதிச்சீர் நாள், மலர், காசு, பிறப்பு (நேர், நிரை, நேர் நேர், நிரை நேர்) என்னும் வாய்பாடுகளுள் ஒன்றாக இருத்தல் வேண்டும்

ஒரு பழுத்த புலவர், பல்லாயிரம் பாடல் பாடியதாகக் கூறினார். அவர் பாடிய வெண்பாக்கள் சிலவற்றைக் கூறினார். அவற்றுள் ஒரு பாடல் ‘நாடி’ என முடிந்திருந்தது. காசு, பிறப்பு என்னும் வாய்பாடுகளால் ‘முடிவன உகரத்தாலேயே முடியவேண்டும். இலக்கியமும் அது; இலக்கணமும் அது. நாடு என முடியலாமே அன்றி, நாடி என இகரத்தால் முடித்தல் கூடாது என்றேன். அப்பொழுது மாற்றிக் கொள்ளலாம் என்றவர் ‘நாடி’ என்பதிலுள்ள ‘இகரம் செய்த கேடென்ன?’ என அ, ஆ, இ முதலிய எல்லா எழுத்துகளிலும் முடிந்த வெண்பாக்களை எடுத்தெழுதிக் கண்டித்திருந்தார். காசு, பிறப்பு, வாய்பாடுகளுக்குக் கூறியதை எண்ணாமல் நாள், மலர் வாய்பாடுகளுக்கு வந்தவற்றையே காட்டினார். மீண்டும் அக்குறைகளை விளக்கிய பின்னரே உணர்ந்தார். இதனைச் சுட்டுவது ‘வாய்பாடு’ மயக்கும் வகை காட்டுவதற்கே.

என் இளந்தைப்பருவம்; பதினைந்தும் கடக்கவில்லை. குறளையும் தனிப்பாடல்களையும் இராமாயணம் திருப்புகழ் முதலியவற்றையும் இயன்ற அளவும் மனப்பாடம் செய்த காலம். குறள் வடிவில் சில பாடல்களை எழுதினேன். குறளைப் படித்ததும் “ஏழு சொற்கள்; ஈரடிகள்” “மேலே. நான்கு சொற்கள் “கீழே மூன்று சொற்கள்” இவ்வளவு தான் புரிந்த இலக்கணம். மற்றவை வந்த வரவே. அக்குறள்களுள் ஒரு பத்தினை எடுத்து, கவிராச பண்டித செகலீர பரண்டியனார்க்கு விடுத்தேன். அவர்

எவ்வளவு பெரும்புலவர். யான் பாடலிலக்கணத்தின் பால பாடமும் பயிலாதவன்! ஆர்வம் எதுதான் செய்யாது?

பாடல்களைப் படித்த கவிராசர்க்குப் பாடல் எப்படி இருந்திருக்கும்? ஆனால் நயமாக வழிகாட்டினார். அவர் எழுதிய எழுத்து வருமாறு;

அன்புடையீர்,

நீங்கள் குறள் வடிவில் எழுதிய பாடல்கள் வரப் பெற்றேன். அவையனைத்தும். தளை தட்டுப் பட்டுப் பிழைபட்டுப் போய்விட்டன. காரிகை என்றோர் நூலுண்டு. அதனைக் கற்றுக் கவி பாடுவது நன்று.

இங்ஙனம்

ஜெகவீர பாண்டியன்

‘பிழைபட்டன’; ‘தளைதட்டின’ என்ற அளவில் நில்லாமல் “காரிகை என்றோர் நூலுண்டு, அதனைக் கற்றுக் கவிபாடுவது நன்று” என்று வழிகாட்டினரே அதுதான் வழிகாட்டுவார் வாகு!

உடனே நெல்லைக்குச் சென்றேன்; கழக நிலையம் சென்று காரிகையுடன் திரும்பினேன்! அன்று பாடல்கள் அனைத்தும் பிழை என்ற அளவில் அவர் விடுத்திருந்தால், “பாட்டுக்கும் நமக்கும் தோட்டந் துரவில்லை” “விட்டுத் தள்ளு” என்று போயிருக்கலாம். பிழை இருக்கக் கண்டாலும், போகிறது என்று பாராட்டியிருந்தால் அப்பிழைபாடே தொடர்ந்திருக்கலாம்.

“நீரெல்லாம் ஏன் பாட்டெழுத வேண்டும்; தமிழைச் கெடுக்கவா? என்று ‘அறைந்திருந்தால் அவரையும் தமிழையும் ‘எரி. பார்வை’ பார்க்க ஏவியிருக்கும். பின்னாளில் அவரைப் பற்றியே ஒரு விழாவில் தமிழ்க் கர்ப்புக் கழகச் செயலாளன் என்ற முறையில் யான் பாட, மேடையிலேயே எழுந்து கட்டித் தழுவும் பேறு வாய்க்காமலே போயிருந்திருக்கும். அந்த உள்ளம் எவ்வளவு பெரிய உள்ளம்! பாவலர்க்கு வேண்டும் உள்ளம் அப்பேருள்ளமேயன்றோ! எங்கேயோ போய்விட்டோமோ?

1330 குறள்களுக்கும் திருக்குறள் குமரேச வெண்பா அமைத்தவர் அவர். அதன் உரையில் பல்லாயிரம் குறள்களை இயற்றிப் பதிப்பித்தவர் அவர். தருமதீபிகை எனப் பெருநூல் செய்தவர் அவர். வெண்பாப் புலிக் கவிராயர் என்னும் பெயருடைய புலவர் ஒருவர் புலவர் வரலாற்றில் இடம் பெற்றார். பாண்டியரோ, கண் காண வாழ்ந்த வெண்பாப் புலி! மிக முந்திய புலி, புகழேந்தி! வெண்பாவில் புகழேந்தி எனப்

பாடு புகழ் பட்டயம் பெற்றவர்! **கலிமணியின்** வெண்பாவோ குழந்தையர் மழலையிலும் கொஞ்சி விளையாடும்! ஆம்! வெண்பா இலக்கணம் கற்க விரும்புவோர் தோய்ந்து கற்க வேண்டியவை இவை!

வெண்பாவின் ஒலி செப்பல் எனப்படும். வெண்பாவிற் குரிய தளைகள் இயற்சீர் வெண்டளை, வெண்சீர் வெண்டளை என இரண்டு என்பதை அறிந்துள்ளோம். இயற்சீர் வெண்டளையால் வருவது மாமுன் நிரையும், விளமுன் நேரும் எனவும் அறிந்துள்ளோம். காய்முன்னேர் வருவது வெண்சீர் வெண்டளை.

இவற்றுள் வெண்சீர் வெண்டளையாலேயே வரும் வெண்பா ஒலியை **ஏந்திசைச் செப்பல்** என்றும், இயற்சீர் வெண்டளையாலேயே வரும் வெண்பா ஒலியை **தூங்கிசைச் செப்பல்** என்றும், வெண்சீர் வெண்டளையும், இயற்சீர் வெண்டளையும் கலந்து வரும் வெண்பா ஒலியை **ஒழுகிசைச் செப்பல்** என்றும் கூறுவர்.

வெண்பாவின் பொது இலக்கணம் “ஈற்றடி முச்சீர்; ஏனையடி நாற்சீர்” என்பது. இரண்டடி வெண்பா எனினும் (குறள்) ஈராயிர அடி வெண்பா (கலி) எனினும் இவ்விலக்கணமே. ஏனை என்பது இறுதியடி யல்லாத மற்றையடியை எல்லாம் குறிக்கும். வெண்பாவுக்கு வரும் தளைகளையும், இறுதிச்சீர் வாய்பாடுகளையும் அறிந்துள்ளோமே! அவற்றை நினைவில் கொள்க.

வெண்பாவின் அடிச் சிறுமை இரண்டு தானே! இரண்டடி வெண்பா குறள். மூன்றடி வெண்பா சிந்தியல்; நாலடி வெண்பா அளவியல்; ஐந்தடி முதல் பன்னீரடியில் மிகுந்து வருவன **கலிவெண்பா**. பஃறொடை என்பது பல தொடை.

“தந்தை மகற்காற்றும் நன்றி அவையத்து
முந்தி யிருப்பச் செயல்”

இது குறள் வெண்பா.

இதில் வெண்பா இலக்கண அமைதியைக் காண வேண்டும்! ஈற்றடி இறுதிச் சீர் காசு, பிறப்பு, நாள், மலர் வாய்பாடுகளுள் ஒன்றாக முடிதல் வேண்டும் என்பது சரியா? வெண்பாவுக்குரிய இயற்சீர் வெண்டளை வெண்சீர் வெண்டளைகளாலேயே வந்துள்ளதா? இதனைச் சரி பார்த்துத்தானே சொல்லவேண்டும்.

வெண்பா முதலியவற்றை இலக்கணப்படி சரியாக அமைந்துள்ளதா எனப் பார்க்கும் வகையை **அலகிடுதல்** என்பர்.

அலகு என்பதன் பொருள் அளவு. அடிப்படை அளவை 'அலகு' என்று கூறுதல் அறிவியல் தொழிலியல் வழக்கிலும் உள்ளது. இறைவன் திருவிளையாடலை "அலகிலா விளையாட்டு" என்றார் கம்பர். அளவிலா விளையாட்டே அலகிலா விளையாட்டு. "ஆற்றிலே போட்டாலும் அளந்து போடு" என்பது பழமொழி. "பாட்டிலே போட்டாலும் அளந்து போடு" என்பதை வலியுறுத்துகிறது யாப்பியல்!

அலகிடுதல் என்பதற்குத் துப்புரவு செய்தல் என்றொரு பொருளும் உண்டு. பெருக்கி மெழுகுதல் அலகிடுதல் எனப்படும். இறையனார் களவியல் உரையில் இச்சொல் இப்பொருளில் வருகின்றது. அலகிடுதல் மாசு போக்குவது போல், பாடலில் மாசு இருக்குமானால் அதனைக் காட்டி ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ள இவ்வலகிடுதல் உதவும் என்பதைப் பட்டறிவால் எவரும் அறிந்து கொள்ளலாம். எடுத்த பாட்டை அலகிட்டுக் காண்போம். இவ்வாறே சில பாடல்களை எடுத்துக் கொண்டு பயிற்சி செய்தல் பயன்படும்.

அலகிடுதல்

தந்-தை	மகந்-காந்-றும்	நன்-றி	அவை-யத்-து
நேர் நேர்	நிரை நேர் நேர் நேர்	நேர் நிரை	நேர் நேர்
தேமா	புளிமாங்காய்	தேமா	புளிமாங்காய்
-இ.வெ	-வெ.வெ	-இ.வெ	-வெ.வெ
முந்-தி	யிருப்-பச்	செயல்.	
நேர் நேர்	நிரை நேர்	நிரை.	
தேமா	புளிமா	மலர்	
-இ.வெ	-இ.வெ		

மாச்சீர் முன் நிரையும், காய்ச்சீர் முன் நேருமே வந்துள்ளன. மாமுன் நிரை இயற்சீர் வெண்டளை காய்முன் நேர் வெண்சீர் வெண்டளை. இறுதிச் சீர் நிரை என முடிந்திருப்பது 'மலர்' என்னும் வாய்பாடு. இ.வெ. இயற்சீர் வெண்டளை; வெ.வெ. வெண்சீர் வெண்டளை.

எத்தனை தளைகள் உள்ளன? ஏழுசீர்கள் உள்ள குறள் வெண்பாவில் ஆறு தளைகள்தானே இருக்கும். ஏழு தூண் களுக்குள் இடைவெளி ஆறுதானே இருக்கும்! அப்படித்தான் தளைகளும். இவற்றுள் வெண்சீர் வெண்டளை இரண்டே. இயற்சீர் வெண்டளை நான்கு. ஆறு தளைகளும் வெண்

டளைகள் ஆதலால் தளையில் பிழையில்லை. அதனால் அசை சீர்களிலும் பிழையில்லை. எதுகை மோனை நிரம்பினாலும், குறைந்தாலும் பிழையாகக் கூறுவது இல்லை. அதற்குத்தான் விதிவிலக்குகள் நிரம்ப உள்ளனவே. வாய்க்க வாய்க்கச் சிறப்பு; வாயாவிடினும் பிழைப்பு ஆகாது என்று அமையலாம்.

உற்றநோய்	நோன்றல்	உயிர்க்குறுகண்	செய்யாமை
உற்-றநோய்	நோன்-றல்	உயிர்க்-குறு-கண்	செய்-யா-மை
நேர் நிரை	நேர் நேர்	நிரை நேர்	நேர் நேர் நேர்
கூவிளம்	தேமா	புளிமாங்காய்	தேமாங்காய்
-இ.வெ	-இ.வெ	-வெ.வெ.	-வெ.வெ
அற்றே	தவத்திற்	குரு	
அற்-றே	தவத்-திற்	குரு	
நேர் நேர்	நிரை நேர்	நிரை	
தேமா	புளிமா	மலர்	
-இ.வெ	-இ.வெ		

முந்திய பாட்டில் 'விளமுன்னேர்'த் தளை வரவில்லை; இதில் வந்துள்ளது. எதுகையும் மோனையும் சிறக்கின்றன.

குறள் வெண்பாவில் முதலடி முதற்சீருக்கு ஏற்ற எதுகை இரண்டாமடி முதற்சீரில் அமைதல் பெருவழக்கு. முதலடி நான்காம் சீரில் வருதலும் உண்டு. அத்தகு வரவுகளே நேரிசை வெண்பாவுக்ககு முன்னோடியாக இருந்திருக்கலாம்.

"இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று"

இதில் முதலடி சீர்க்குரிய எதுகை, இரண்டாமடி முதற் சீரிலே வந்தது. இது அடியெதுகை.

"இன்னா எனத்தான் உணர்ந்தவை துன்னாமை
வேண்டும் பிறன்கட் செயல்"

இதில் முதலடி முதற்சீருக்குரிய எதுகை அதே அடி இறுதிச் சீரில் வந்தது. இரண்டாம் அடி முதற்சீரில் 'ண்' என்னும் மெல்லினம் இருந்தாலும் 'ன்' என்பதற்கு எதுகையாகாது. ஏனெனில் முதலெழுத்து அளவொத்திருக்க வேண்டுமே. அவ்வாறு இல்லையே. அதனால் எதுகையாகாது. பாட்டுக்குக் காட்டு எதுகையாகும். பட்டுக்குக் கட்டுதானே எதுகையாகும். காட்டு ஆகாதே.

சிந்தியல் வெண்பா அளவியல் வெண்பா ஆகியவற்றில் இரண்டு இரண்டு வகைகள் உண்டு. இரண்டாம் அடியின்

இறுதிச்சீர், முதலடி முதற்சீருக்கு ஏற்ற எதுகை பெற்று வந்தால் நேரிசை வெண்பா எனப்படும். அவ்வாறு வராதது இன்னிசை வெண்பா எனப்படும். அதனால் நேரிசைச் சிந்தியல் வெண்பா, இன்னிசைச் சிந்தியல் வெண்பா, நேரிசை அளவியல் வெண்பா, இன்னிசை அளவியல் வெண்பா என நால்வகை யாம். இவற்றுள் அளவியல் வெண்பாக்களே பெருவழக்கின. ஆதலால் 'நேரிசை வெண்பா' என்றாலே அளவியலையே குறிக்கும். 'இன்னிசை வெண்பா' என்றாலும் அவ்வாறே அளவியல் இன்னிசையையே குறிக்கும். சிந்தியல் வெண்பாக்களுக்கே இன்னிசைச் சிந்தியல் நேரிசைச் சிந்தியல் என்னும் வழக்குள்ளது.

இவ்வெண்பாக்கள் ஒரு விகற்பத்தால் வருதல், இரு விகற்பத்தால் வருதல், பல விகற்பத்தால் வருதல் எனப் பலவகைப்படுதலும் உண்டு.

"தாய்த்தமிழ் போற்றுதும் தாய்த்தமிழ் போற்றுதும்
வாய்த்த வகையெல்லாம் வானாரும் இன்பருளி
நோய்ப்பகை நீக்குத லான்."

இப்பாடலும் சிந்தியல் வெண்பாவே; இது வெண்டளைகளே வந்தமையும், நாள் என்னும் வாய்பாட்டால் முடிந்தமையும் காண்க. இரண்டாம் அடி இறுதிச் சீர் முதலடி முதற்சீருக்கு ஏற்ற எதுகையின்றி வருதலால் இன்னிசைச் சிந்தியல் வெண்பாவாகும். இதன் மூன்றடிகளும் ஒரெதுகையாக வருதலால் ஒரெதுகையமைப்பு அல்லது ஒருவிகற்ப இன்னிசைச் சிந்தியல் வெண்பா ஆகும்.

பழம் பாடல்கள் யரப்பருங்கலக்காரிகை, யரப்பருங்கலம், சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை, பரப்பாலினம், ஆசாரக் கோவை முதலிய நூல்களில் பலப்பல உள. பயில்வார்க்கு ஊக்கம் ஏற்படுத்து மாறும் அவர்களே பாடத்தூண்டுமாறும் எம் பாடல்கள் சில இவண் இடம் பெற்று வருகின்றனவாம்.

விகற்பம் என்பது எதுகையமைப்பு. இவற்றை ஒரெதுகை அமைப்பு, ஈரெதுகை அமைப்பு, பலவெதுகை அமைப்பு எனலாம்.

"பாடிப் பழகினால் பாட்டேதான் பாவலனைத்
தேடிக் கொழித்திடும் தேட்டாகும்-நாடிப்
பயிலுவீர் நாள்தொறும் பா."

இது சிந்தியல் வெண்பா. வெண்டளைகளாலேயே வந்து 'நாள்' என்னும் வாய்பாட்டால் முடிந்தது. இரண்டாம் அடி இறுதிச் சீர், முதலடி முதற்சீருக்கு ஏற்றபடி எதுகை பெற்று

வந்தமையால் நேரிசைச் சிந்தியல் வெண்பா. இதில் முன்னிரண்டடிகளும் ஓரெதுகையாகவும் மூன்றாமடி வேறெதுகையாகவும் வந்திருத்தலால் ஈரெதுகையமைப்பு அல்லது இருவிகற்ப நேரிசைச் சிந்தியல் வெண்பா.

புதுச் செருப்புப் போட்டுக் கொண்டு நடந்தேன். அது கடித்து விட்டது! காலில் வலிதானே வரவேண்டும்! நாவில் பா வந்தது; ஒன்றா? இல்லை; இரண்டு!

“வாயில்லை நீண்ட வயிறில்லை காக்கைவலி
நோயில்லை நோன்பு முறையில்லை-நாயில்லை
என்றாலும் என்கால் கடித்திட்டாய் நற்செருப்பே
ஒன்றாலும் தேரேன் உனை”

“இன்சொல் இனிதேற்கும் இவ்வுலகம் இன்னாத
வன்சொல் வருமுன்னே வாள்நுக்கும் - பின்னல்
மிதியடி யேயென் றுரைத்ததால் வந்த
கதியடியே நின்வாய்க் கடி”

இரண்டுமே (அளவியல்) நேரிசை வெண்பாக்கள். இரண்டும் மலர் வாய்பாட்டால் முடிந்தன. இரண்டும் ஈரெதுகையமைப்புடையன. செருப்பே, உனக்கு வாயும் இல்லை. வயிறும் இல்லை! ஏன் கடித்தாய்?

காக்கைவலி நோயில் கடிப்பார் உளர்? உனக்கு அவ்வலியில்லையே! என் காலைக் கடிக்க வேண்டும் என நோன்பு கொள்ளவும் உனக்கு உயிரில்லை. கடிக்கவே பிறந்த நாய்ப் பிறவியும் நீயில்லை! பின்னும் ஏன் கடித்தாய் என்பது முதற் பாடல் வினா! அடுத்த பாடல் அதற்கு மறுமொழி.

இந்த உலகம் இனிய சொல்லை வரவேற்கும்; வன் சொல்லை வெறுக்கும்; கொலையும்கூடப் புரியும். ஆதலால் மின்னல் வேலையமைந்த செருப்பே! உன்னை ‘மிதி’ என்றும் ‘அடி’ என்றும் யான் இரண்டு வன் சொற்களைக் கூறியதற்குப் பரிசுதான் நீ தந்த கடி!

வெண்பாவின் ஒலி செப்பல் அன்றோ! செப்பல் என்பது கூற்றும் மாற்றமுமாக (வினாவும் விடையுமாக) உரையாடுதல் என்னும் பொருள் தரும். இவ்வாறு வினாவிடையமைப்பில் பன்னூறுபாடல்கள் தனிப் பாடல் திரட்டுகளில் உண்டு. அவை பெரும்பாலும் சேது வேந்தரும் அவைப் புலவர்களும் பாடியவை. செப்பல் நுட்பம் அறிந்து அவர்கள் அவ்வாறு பயன்படுத்தினர் போலும்.

வன்சொல்லின் கொடுமையை அறிந்தோமே! அதன் தொடர்ச்சியாக இன்னாச் சொல்பற்றி ஓர் இன்னிசை வெண்பா.

(அளவியல்) ஒரெதுகை அமைப்புடையது. மலர் வாய்பாட்டால் முடிந்தது.

“இன்னாத சொல்லை எறிவார்க்கும் இன்பில்லை;
இன்னாத சொல்லை எதிர்வார்க்கும் இன்பில்லை;
இன்னாத சொல்லே எரிசொல்லாம்; அன்னதை
இன்னாத தென்றே எரி”

சொல்பவனையும் கேட்பவனையும் எரிக்கும் இன்னாச் சொல்லை நீ எரித்து விடு; இன்பம் இருபாலுமாம். சொல்லுக்குப் பேறுமாம்.

கீழ்நாற்பது என்னும் எம் நூலில் ஒரு வெண்பா;

“பட்டுக் கிழிக்கும் பழிமுள்ளுக் கெந்நாளும்
பட்டும் பருத்தியும் ஒப்பேயாம் - ஒட்டிக்
கெடுப்பார்க்கு மேலென்றும் கீழென்றும் இல்லை
அடுக்காமல் சீராய் அகல்”

முள்ளுக்குப் பருத்தியும் பட்டும் ஒப்பே; கெடுப்பார்க்கு நல்லோரும் அல்லோரும் ஒப்பே; அதனால் கீழ்களைக் கண்டு அப்பாலே போ.

“பாகற்காய்” ஒரு வெண்பாவில் வரப் பாருங்கள்;

“பாடல் முதலாம்; படித்தல் நடுவாகும்;
நீடு வெகுளி நிலையீராம்; - தேடியே
அக்காயை வாங்கி அருஞ்சுவையாய் உண்பார்கள்;
பொக்கென் றதன்பேர் புகல்”

பாடல் முதல்; பாக; படித்தல் நடு; கல்; வெகுளி யீறு; காய்; பொக்கென்று விரைந்து.

அவரையை வைத்துப் பாடுங்களேன்; அவரை, வரை, அரை மட்டுமா? ‘அவரையும் குறிக்கலாமே! ‘அ’ எட்டாகவும் அ+வரை அந்த எல்லையாகவும் ஆகும். வரைக்கும், அரைக்கும் பல பொருள் உண்டே! பாடிப் பாருங்கள்.

இப்பாடல்களும் நேரிசை வெண்பாக்களே. இனிப் பல தொடை (பஃறொடை) வெண்பாவைப் பார்க்கலாம்.

ஈரடிகளைக் கொண்டது ஒரு தொடை. “தொடையொன் றடியிரண்டாகி” என்பது இலக்கணம். (காக்கை பாடினியம் 48). ஐந்தடி முதல் பன்னீரடி எல்லையாக வரும். ஒரே எதுகையாகவும் வரலாம்; ஈரடிக்கு ஒரெதுகையாகவும் வரலாம். வெண்பாவின் மற்றை இலக்கணங்கள் எல்லாம் உரியனவே. மிக ஏறாமல் ஒரு பாட்டு; ஆறடியில் ஒரு பஃறொடை வெண்பா:

“ஒன்றாய் இரண்டாகி மூன்றாகி நான்காகி
ஒன்றிய ஐந்தாகி உண்டையாய் அண்டமாய்
நின்ற நிலையாய் இயக்கமாய்க் காலமாய்த்
தன்னிலே தோற்றித் தனக்குள் ஒடுக்கிடும்
மன்னுபே ரண்ணல் மலரடிக் காளாகித்
துன்னுதல் ஒன்றே துணி.”

ஒரெதுகையால் வந்தது இது. பன்னீரடியால்
பலவெதுகைப் பஃறொடையாய் வருவது ஒன்று;

“பறம்பிற்கோன் பாரியோர் மூவேந்தர் வஞ்சத்
திறத்தால் சிறந்தான்; திகழ்மகளிர் நோநொந்
தழுதார்; அரற்றினார்; தாங்காமல் அற்றை
முழுநிலவில் எந்தை இருந்தார்; எழிற்குன்றும்
எங்கட் கிருந்ததாம்; இற்றை நிலவினிலோ
தங்கும் இடமற்றோம்; தந்தை இழவுற்றோம்;
என்றேங்கி நின்றார்; அவர்தந்தை தோழராய்
நின்றோங்கு நீள்கபிலர் தொண்டால்இன் புற்றார்;
அழச்செய்தார் பேரும் அறியோம்; அழுதார்
முழுநிலவாய் வாழ்கின்றார்; முற்றத் தெளிந்தால்
அழக்கொண்ட எல்லாம் அழப்போம் இழப்பினும்
பிற்பயக்கும் நற்பா லவை”

திருக்குறளை மேல்வைப்பாகக் கொண்டு பாடப்பட்ட
பஃறொடை வெண்பா இது. பாட்டரங்கில் பாடப்பட்டது

இவ்வாறு குறட்பாவை மேல்வைப்பாகக் கொண்டு
எத்தனை வரலாற்றை நீங்கள் புனையலாம். எத்தனையோ
புனைகதைகளைக்கூட ஆக்கலாமே. திருக்குறள் மேல் வைப்பாக!
முயன்று பாருங்கள்.

பன்னீரடியினும் மிக்கு வரும் வெண்பா கலிவெண்பா.
கலி என்பதற்கு மிகுதி என்னும் பொருள் உண்டு. பெரும்
பொருள் சேர்த்த வணிகர்களுக்குக் ‘கலியாணர்’ என்பது
பழம்பெயர். கலியாணர்-மிகுந்த வருவாயுடையவர்.
(மதுரைக்காஞ்சி 119) “நரன் கலித்து விட்டது” என மக்கட்
பெருக்கத்தைச் சுட்டிக் கூறும் சிற்றூர் வழக்கு இன்றும்
உண்டு. கலிவெண்பாவுக்கு எடுத்துக் காட்டு பெரிதாக
அமைந்துவிடும். “கந்தர் கலிவெண்பா” முதலிய நூல்களைக்
காண்க. சிற்றிலக்கிய வகையுள் ஒன்றாகி விட்டது இப்பா.

கலிவெண்பா ஒவ்வொரு இரண்டாம் அடி இறுதிச் சீரும்
முதலடி முதற்சீர்க்கு ஏற்ற எதுகையாக வருதல்; தனிச் சொல்
இன்றி வருதல் என இருவகைகளாலும் வரும். முன்னதே

பெரும்பான்மை. தூது, உலா முதலாம் சிற்றிலக்கிய வகைகளின் யாப்பாக முன்னோர் அமைத்துக் கொண்டதும் இக்கலி வெண்பாவே.

கலிவெண்பாவுக்கும் வெண்கலிப்பாவுக்கும் வேறுபாடு உண்டு. கலிவெண்பா வெண்பா வகை; வெண்டளை பிறழாத அமைப்பினது. வெண்கலிப்பா, கலிப்பா வகையினது. அது வெண்டளையும், கலித்தளையும் பிறதளைகளும் விரவி வரும். வெண்பாவைப் போல் ஈற்றடி மட்டும் முச்சீராக முடிந்திருக்கும். கலிவெண்பா என வரும் பாப்பெயரும், வெண்கலிப்பா என வரும் பாப்பெயரும் அவை வெண்பா வகை, கலிப்பா வகை என வெளிப்படக் காட்டிவிடும். தளைகளை ஆய்ந்தால் தெளிவாகிவிடும்.

இரண்டு குறள்களை இடையே ஒரு தனிச்சொல் தந்து இணைத்து விடுவது இணைக்குறள் வெண்பா. முதற் குறளின் முடிவில் ஒரீரசைகளைக் கூட்டித் தனிச் சொல்லுடன் இணைப்பின் ஆசீடைவெண்பா. இவை பயிற்சி முதிர்ச்சியால் தாமே தெளிவாகி விடுவன. இதுகாறும் கண்ட வெண்பா இலக்கணத்தை நினைக:

பாவகை

வெண்பா அகவல் கலியே வஞ்சியென்
றொண்பா நான்கா உரைத்தனர் புலவர் 72

ஓசைவகை

செப்பல் அகவல் துள்ளல் தூங்கலென்
றொப்பிய ஓசைக் குரியவை அவையே 73

செப்பல்

உரைத்தவச் செப்பல் ஒருமுன் றாகும்
ஏந்திசை தூங்கிசை ஒழுகிசை எனவே. 74

வெண்சீர் வருதல் ஏந்திசைச் செப்பல்
இயற்சீர் வருதல் தூங்கிசைச் செப்பல்
இரண்டும் வருதல் ஒழுகிசைச் செப்பல் 75

வெண்பா - பொது இலக்கணம்

ஈற்றடி முச்சீர் எய்தப் பிறவெலாம்
தோற்றிய அளவடி துலங்க நின்றல்
வெண்பா இயல்பென விளம்பினர் புலவர் 76

வெண்பாவகை

குறள்சிந் தளவே பஃறொடை கலியென
அறைந்திடு வெண்பா ஐவகைத் தாகும் 77

அடியளவு

ஈரடி குறளாம்; மூவடி சிந்தாம்;
சீரிய நாலடி செப்பிய அளவாம்;
ஐந்து முதலாப் பன்னீ ரடியாய்
வந்தன பஃறொடை; மிக்கன கலியே. 78

இன்னிசை-நேரிசை

சிந்தியல் முதலா வந்தன தம்முள்
இன்னிசை நேரிசை என்றிரு வகைத்தே 79

இரண்டாம் அடியீற் நினைந்தொரு தனிச்சொல்
நிரம்பிய எதுகையால் நிற்குமேல் நேரிசை 80

இவ்வியல் பில்லது இன்னிசை யாமே 81

பஃறொடை கலியில் பயின்றுள இரட்டை
அடிதொறும் தனிச்சொல் அமைந்திடல் நேரிசை 82

இவ்வியல் பில்லது இன்னிசை யாமே 83

இணைக்குறள் வெண்பா

இரண்டு குறள்களை இடையொரு தனிச்சொல்
இணைத்திடின் இணைக்குறள் வெண்பா எனுமே 84

ஆசுடை வெண்பா

முதல்வரு குறளின் முடிவில் ஓரிரண்
டசைவரு மாயின் ஆசுடை வெண்பா 85

எதுகை நிலை

ஒருவிகற் பாகவும் பலவிகற் பாகவும்
வருவது வெண்பா வழிமுறை யாமே 86

எதுகை அமைவே இயம்பிய விகற்பம் 87

ஈரடிக் குறளில் முதலடி இறுசீர்
சீரிய எதுகையாச் செறிதலும் மரபே. 88

-ப.பா

இ.கலிப்பா

கலிப்பாவினால் அமைந்த நூல் கலித்தொகை. “கற்றறிந்தார்
ஏத்தும் கலி” என்பது அதன் சிறப்பைப் புலப்படுத்தும்.

“நூற்றைம்பது கலி” என்பது கலித் தொகையில் உள்ள பாடல் எண்ணிக்கை காட்டும்.

கலிப்பாவைப் புதிதாக இயற்றுவது குறைந்து வருகின்றது. ஆனால், அதன் உறுப்புகள் பெருவழக்காகப் பாடப்பட்டு வருகின்றன. அதில் வரும் ‘தாழிசை’ என்னும் உறுப்பு ‘பரணி’ நூல்களுக்கு உரிமை கொண்டது.

தரவு என்னும் முதல் உறுப்பு வரிப்பாடல் என்னும் இசைப் பாடல்களாய் மணிவாசகர் இளங்கோவடிகளார் முதலியோர் பாடல்களில் புகழ் பரப்புகின்றது.

“நீராரும் கடலுடுத்த நிலமடந்தை” எனப் பாடுகின்றோமே தமிழ்த்தாய் வாழ்த்து. இது மனோன்மனீய நாடகத்தின் வாழ்த்துப் பாடல். பேராசிரியர்.பெ.சுந்தரனார் பாடியது.

கலி இலக்கணத்தை மட்டும் சுருக்கமாகப் பார்க்கலாம். எடுத்துக்காட்டுகள் விரிவுடையன. ஆதலால் வேண்டுவார் யாப்பருங்கலம் முதலிய மூல இலக்கண நூல்களில் காண்பாராக.

கலிப்பாவின் ஒலி துள்ளல் என்பது. கலித்தல் என்பது துள்ளல் பொருளில் வழக்கில் உள்ளது. அத்துள்ளல் மூவகைப்படும். ஏந்திசைத் துள்ளல், அகவல் துள்ளல், பிரிந்திசைத் துள்ளல் என்பன அவை. காய்முன் நிரை என்னும் கலித்தளையாலேயே வருதல் ஏந்திசைத் துள்ளல், கலித்தளையும் வெண்டளையும் கலந்து வருதல் அகவல் துள்ளல்; இவற்றொடு பிற தளைகளும் கூடி வருதல் பிரிந்திசைத் துள்ளல். பிற தளைகள் என்றால் எல்லாத்தளைகளும் வரும் என்று சுருதக்கூடாது.

“மாஞ்சீர் கலியுட்புகா” என இலக்கணம் உண்டு. ஆதலால் “மரச்சீர்” கலிப்பாவில் இடம் பெறக் கூடாது என விலக்கப்பட்டமை அறியலாம். விளங்கனியும் வருதல் கூடாது என்பது விதி. ஏனெனில் அது வஞ்சி நடையாகி விடும்.

கலிப்பா வெண்கலி, ஒத்தாழிசைக்கலி, கெரச்சகக்கலி என மூவகைப்படும். இவற்றுள் வெண்கலிப்பா ஒரே வகையாம். கலிவெண்பாவைப்பற்றிக் கூறிய போது இதனைக் குறித்துள்ளோம். வெண்டளையும் கலித்தளையும் பிற தளைகளும் வந்து வெண்பாவைப் போல் முடிவது வெண்கலியின் இலக்கணம். ஆர்த்தெழும்பும் கடலுக்கு ‘ஆர்கலி’ என்னும் பெயரிருத்தல் அறியத்தக்கது.

ஒத்தாழிசைக்கலி நேரிசை ஒத்தாழிசைக்கலி அம்பேரநங்க ஒத்தாழிசைக்கலி, வண்ணக ஒத்தாழிசைக்கலி என மூவகைப்படும்.

கொச்சகக்கலி தரவு கொச்சகம், தரவிணைக் கொச்சகம், சிலதரழிசைக் கொச்சகம் (சிஹாழிசை), பலதரழிசைக் கொச்சகம் (பஹாழிசை) மயங்கிசைக் கொச்சகம் என நான்கு வகைப்படும்.

கலிப்பாவின் உறுப்புகள் தரவு, தரழிசை, தனிச்சொல் சுரிதகம், அம்போதரங்கம், வண்ணகம் என்பன.

வருவது 'வரவு' ஆவதுபோல், முதற்கண் தருவது 'தரவு' ஆகியது. கலிப்பாவின் முகமாக அல்லது முகப்பாகத் தரப்படுவது தரவு. அது ஒரு நூலுக்கு முன்னுரை போலவும், கோயிலுக்குக் கோபுரம் போலவும் சிறந்து விளங்குவது. சொல்லப்படும் செய்தியின் பிண்டப் பொருளாக-திரட்டி வைத்த பொருளாக - அமைவது.

தரவை அடுத்து நிற்க வேண்டிய உறுப்பு தரழிசை. தாழம்பட்ட இசையுடையது என்பர். தரவிற் சுருங்கி வர வேண்டியது தாழிசை; ஆதலால் அப்பெயர் பெற்றது என்பதும் தகும்.

தாழிசை ஒரு பொருள் மேல் மூன்றடுக்கி வரும். அதாவது மூன்று பாடல்கள் ஒரே பொருளைப் பற்றி வரும். தரவினும் அடி சுருங்கிவரும். எல்லா அடிகளும் நாற்சீர் அடிகளாகவே இருக்கும்.

தனிச் சொல் என்பது எனவரங்கு என்று வரும். இவ்வாறு வருவதே மிகுதி. ஆங்க, ஆங்கு, ஆங்காக, அதனால், என்று, என, இனி, அவ்வழி, இன்னவாறு வருவனவும், ஒரே பாடலில் இடைஇடையே பல தனிச் சொற்கள் உரையாடல் நயமாய் வருவனவும் உள.

கலிப்பாடல் நாடக அமைப்பினது என்பதை நாட்டுவன வற்றுள் தனிச்சொல்லுக்கு மிகுந்த இடமுண்டு. சிலப்பதிகாரத் திற்கு உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள் என்னும் சிறப்புத் தந்தது தனிச் சொற்களே. சொற்சீரடி என்று முன்னே கண்டது இதுவே. கூன் என்பதும் இதுவே.

சுரிதகம் என்பது முடிநிலை, சுரிதல் என்பது உள்வாங்கு தல், மறைதல் என்னும் பொருளான. இனிச் சுருள்தல் சுழல்தல் பொருளும் தரும். இதனைக் கருதி, "ஓரிடத்து ஓடா நின்ற நீர், குழியானும் திடரானும் சார்ந்த இடத்துச் சுரிந்தோடும் அதனைச் சுரிந்து என்றும் சுழி என்றும் வழங்குவது போல" என்பார் யாப்பருங்கல விருத்தியார் (82). கலித்தளையால் அமைந்தபா, வெண்பா இயலாகவோ ஆசிரியப்பா இயலாகவோ முடிதலால் ஒரு வகைச் சுழற்சிச் கருதி சுரிதகம் எனப்பட்டது என்று அதனை விளக்குவார் அவர்.

அம்போதரங்கம் என்னும் தனி உறுப்பு பல பகுதிப் பட்டது. கடலை, கரை சாரச் சாரச் சுருங்கி வருவது போன்ற அமைப்பு உடையது. ஆதலால் அம்போதரங்கம் எனப்பட்டது. தரங்கம்-கடல் அம்பு-நீர், தரங்கம்பாடி என்னும் ஊர்ப்பெயர் அறிக.

அம்போதரங்கம், நாற்சீர் இரண்டடி இரண்டாகவும், நாற்சீர் ஓரடி நான்காகவும், முச்சீர் ஓரடி எட்டாகவும் இருசீர் ஓரடி பதினாறாகவும் வரன்முறையே வரும். எண்சீர், நாற்சீர், முச்சீர், இருசீர் என வரவரச் சுருங்கி வரும் இதனைக் கரை சாரச் சாரச் சுருங்கி வரும் அலையுடன் ஒப்பிட்டுக் காண்க.

இனி வண்ணம் என்பது 'முடுகு' நடையது. 'நிரை நிரை' என்னும் அசைகளே (தன தன) செறிய வரும் அது. இதனை அரகம், அடுக்கியல், முடுக்கியல் என்றும் வழங்குவர். 'முரிவரி' என்னும் வரிப்பாடல் இவ்வகையைச் சேர்ந்தது. பரிபாடலிலும் வண்ணகம் உண்டு. வண்ணகம் வேறு, வண்ணம் வேறு என அறிந்து கொள்க. வண்ணகம் உருட்டு வண்ணம் என்பதன் பாற்படும். ஒரு வண்ணம் ஆகலின் வண்ணத்தின் உட்பிரிவே வண்ணகம் என்று கொள்க.

மகளிர் மடித்து மடித்து உடுத்தும் கொய்சகம் (கொசுவம்) போன்ற அமைப்புடையது கொச்சகக்கலி. அதன் வகைபலவாதல் இலக்கண நூல்களில் கண்டுகொள்க.

நேரிசை ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா

முத்தொடு மணிதயங்கு முக்குடைக்கீழ் முனைவனாய்
எத்திசையும் பல்லுயிர்கள் இன்புற இனிதிருந்து
பத்தறு காவதம் பகைபசி பிணிநீங்க
உத்தமர்கள் தொழுதேத்த ஒளிவரைபோற் செவ்வியோய்!
இது நான்கடித் தரவு.

எள்ளனைத்தும் இடரின்றி எழில்மாண்ட பொன்னெயிலின்
உள்ளிருந்த உன்னையே உறுதுணையென் றடைந்தோரை
வெள்ளில்சேர் வியன் காட்டுள் உறைகென்றல் விழுமிதோ?
குணங்களின் வரம்பிகந்து கூடிய பன்னிரண்டு
கணங்களும்வந் தடியேத்தக் காதலித்துன் அடைந்தோரைப்
பிணம்பிறங்கு பெருங்காட்டுள் உறைகென்றல் பெருமையோ?
விடத்தகைய வினைநீக்கி வெள்வளைக்கைச் செந்துவர்வாய்
மடத்தகைய மயிலனையார் வணங்கநின் அடைந்தோரைத்
தடத்தகைய காடுறைக என்பதுநின் தகுதியோ?

இவை மூன்றும் ஒருபொருள்மேல் மூன்றடுக்கிய மூவடித் தாழிசைகள்.

எனவாங்கு, இது தனிச்சொல்.

"அனைத் துணையை ஆயினும் ஆகமற் றுன்கண்
தினைத் துணையும் தீயவை இன்மையிற் சேர்தும்
வினைத்தொகையை வீட்டுக என்று" (யாப்பருங்கலவிருத்தி. 83)

இது வெள்ளை (வெண்பா)ச் சுரிதகம்.

இப்பாடல் நேரிசை ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. அம்போதரங்க ஒத்தாழிசையில் இந்நான்கு உறுப்புகளுடன் அம்போதரங்க உறுப் பும் வரும். அது தாழிசைக்கும் தனிச் சொல்லுக்கும் இடையே வரும். அம்போதரங்க அமைவுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

'அருவமு முருவமு மாகி நின்றுமவ்
வருவமு முருவமு மகன்று நின்றனை
சொல்லொடு பொருளுமாய்த் தோன்றி நின்றுமச்
சொல்லையும் பொருளையுந் துறந்து நின்றனை."

இவை ஈரடி இரண்டு அம்போதரங்கம்.

"அந்நலம் விழைந்தவர்க் கறமு மாயினை
பொன்னலம் விழைந்தவர் பொருளு மாயினை
இன்னலம் விழைந்தவர்க் கின்பு மாயினை
மெய்ந்நலம் விழைந்தவர் வீடு மாயினை

இவை நாற்சீர் ஓரடி நான்கு அம்போதரங்கம்.

"முத்தொழிலின் வினைமுதல் நீ.
மூவர்க்கும் முழுமுதல் நீ.
எத்தொழிலும் இறந்தோய் நீ.
இறவாத தொழிலினை நீ.
இருவிகம்பின் மேயோய் நீ.
எழில்மலரின் மிசையோய் நீ.
அரவணையில் துயின்றோய் நீ.
ஆலின்கீழ் அமர்ந்தோய் நீ."

இவை முச்சீர் ஓரடி எட்டு அம்போதரங்கம்.

"பெரியை நீ. சிறியை நீ.
பெண்ணும் நீ. ஆணும் நீ.
அரியை நீ. எளியை நீ.
அறமும் நீ. மறமும் நீ.
விண்ணும் நீ. மண்ணும் நீ.
வித்தும் நீ. விளைவும் நீ.
பண்ணும் நீ. பயனும் நீ.
பகையும் நீ. உறவும் நீ."

இவை இருசீர் பதினாறு அம்போதரங்கம்-சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை 59.

வண்ணகம் என்பது வண்ணக ஒத்தாழிசையில் வரும் உறுப்பு. அது தாழிசைக்கும் அம்போதரங்கத்திற்கும் இடையே வரும் உறுப்பு.

“தரணியு ளெவரொடு முரணிய பெருவிற
லிரணியன் வரனெனு மரணற விகலினை;
ஒருபது சிரமுட னிருபது கரமுள
நிருதன துயர்மிசை பொருகணை சிதறினை;
மறையவ ரிறையவ ருறைவயின் வடுவுரை
பறைபவ னுயிர்புகு மறைகழல் இணையினை;
முதலையி னிடருறு மதமலை மடுவினுள்
உதவுக வெனுமுரை யதனொடு முதலினை.”

இவை நான்கும் அராகம் - பாப்பாவினம்

94

தரவு முதலியவற்றுக்குக் கூறிய இலக்கணங்களுடன் இவ்வெடுத்துக்காட்டுகளை ஒப்பிட்டு ஆய்ந்து அறிக.

கலிப்பா தொடர்பான இவ்விலக்கணத்திற்கு நூற்பா:

துள்ளல் ஒலிவகை

துள்ளற் கலியிசை ஒருமூன் றாகும்
ஏந்திசைத் துள்ளல் அகவல் துள்ளல்
பிரிந்திசைத் துள்ளல் பேர்பெறும் அவையே 98
கலித்தளை வருதல் ஏந்திசைத் துள்ளல்;
கலித்தளை வெண்டளை கலந்திடல் அகவல்;
இவற்றொடும் பிறதளை இயைதல் பிரிந்திசை. 99

கலிப்பா வகை

வெண்கலி ஒத்தா ழிசைக்கலி கொச்சகம்
என்றொரு கலிவகை எண்ணினர் மூன்றே 100

வெண்கலிப்பா

இவற்றுள்,

வெண்கலி ஒன்றே; வெண்டளை கலித்தளை
பண்பார் பிறதளை பயிலச் செறிந்து
வெண்பா இயற்றாய் இறுவது அதுவே. 101

ஒத்தாழிசைக் கலிவகை

நேரிசை அம்போ தரங்கம் வண்ணகமென்
றொத்தா ழிசைக்கலி ஒருமூன் றாகும். 102

நேரிசை ஒத்தாழிசைக் கலி

தரவொன் றாகித் தாழிசை மூன்றாய்
நிரம்பிய தனிச்சொல் சுரிதகம் என்பவை
நிரல்வரின் நேரிசை ஒத்தாழிசையே 103

தரவு

தரவெனப் படுவது வருபொருள் விளங்க
முகமெனத் தந்து முன்னிறுப் பதுவே 104

தாழிசை

தாழிசை யாவது நாற்சீர்த் தாகி
தாழம் பட்ட ஓசை கெழுமத்
தரவினில் சுருங்கி நிரவிய எதுகையாய்
ஒருபொருள் மீது மூன்றடுக் குடைய
வரவின தென்பர் வளமிகு புலவர் 105

தனிச்சொல்

தனிச் சொல் என்பது ஆங்கு முதலாத்
தனிநின் நிசைத்துத் தருபொருட்சொல்லே 106

சுரிதகம்

சுரிதகம் என்பது சொல்லுங் காலைச்
சுரிந்துசென் றடங்கும் சுழல்நீர் ஒப்ப
முடிநிலை யாகும் முறைமைய தாமே 107

அகவல் இயலினும் வெண்பா இயலினும்
நிகரில் சுரிதகம் நேர்ந்திடல் நெறியே 108

வாரம் வைப்பே அடக்கியல் மற்றும்
சுழியே சுழியம் சுரிதகப் பெயரே 109

அம்போதரங்க ஒத்தாழிசை

தாழிசை தனிச்சொற் கிடையே தரங்கம்
அமைந்திடும் வகைய தம்போ தரங்கம் 110

அம்போ தரங்கம் அறிவுறக் கூறின்
நாற்சீர் ஈரடி இரண்டு வருதலும்
நாற்சீர் ஓரடி நான்கு வருதலும்
முச்சீர் ஓரடி எட்டு வருதலும்
இருசீர் ஓரடி ஈரெட்டு வருதலும்
வரன்முறை என்பர் வாய்மொழிப் புலவர் 111

வண்ணக ஒத்தாழிசைக் கலி

தாழிசை தரங்கக் கிடையே வண்ணகம்
வருகுவ தென்னின் வண்ணகக் கலியே 112

வண்ணகம் அராகம் அடுக்கியல் முடுக்கியல் என்பன வண்ணக இசைவழிக் குறியே	113
நிரையசை நிரலுற நிறைகுவ தராகமாம்	114

கொச்சகக் கலிவகை

தரவே தரவிணை தாழிசை சிலபல வருதல் மயங்குதல் வளர்கொச் சகமே	115
தரவொன் றேவரல் தரவு கொச்சகம்; தரவிரண் டுறுதல் தரவினைக் கொச்சகம்; தாழிசை சிலவரல் சிஃறாழிசையாம் தாழிசை பலவரல் பஃறாழிசையாம்; வருமுறை மயங்கியும் மிக்கும் குறைந்தும் வருவனவெல்லாம் மயங்கிசை யாமே	116
கொச்சகம் என்பது குமரி மகளிர் கோடும் வண்ணமும் பீடுற அடுக்கும் கொய்சகக் காரணம் குறிக்கும் குறியே	117

- ப.பா

ஈ.வஞ்சிப்பா

வஞ்சி ஒலி “தூங்கிசை” எனப்படும். அதுவும் மூவகையாம். அவை ஏந்திசைத் தூங்கல், அகவல் தூங்கல், பிரிந்திசைத் தூங்கல் என்பன. தூங்கல் என்பது யானை. அதன் அசை நிலையென அமைவதாகலாம் இது. ஒன்றிய வஞ்சித் தளையால் வருவது ஏந்திசைத் தூங்கல்; ஒன்றாத வஞ்சித்தளையால் வருவது அகவல் தூங்கல் இருவகை வஞ்சித் தளைகளாலும் வருவது பிரிந்திசைத் தூங்கல்.

வஞ்சி வகை இரண்டே. அவை குறளடி வஞ்சி, சிந்தடி வஞ்சி என்பன. இருசீர் வஞ்சி, முச்சீர் வஞ்சி எனினும் ஆம்.

வஞ்சியடிகளால் முற்பகுதி வந்து தனிச் சொல் ஒன்று. அதன் நிறைவில் நின்று அதன்பின் ஆசிரியச் சுரிதகத்தால் முடிதல் வஞ்சிப்பாவின் பொது இலக்கணமாகும்.

“மோட்டெருமை முழுக்குழவி
கூட்டுநிழல் துயில்வதியும்”

இவை பட்டினப்பாலையில் உள்ள வஞ்சியடிகள். இவை குறளடிகள். முச்சீரால் வரின் சிந்தடியாம்.

“பூந்தாமரைப் போதலமரத்
தேம்புனலிடை மீன்திரிதர

வளவயலிடைக் களவயின்மகிழ்
 வினைக்கம்பலை மனைச்சிலம்பவும்
 மனைச்சிலம்பிய மணமுரசொலி
 வயற்கம்பலைக் கயலார்ப்பவும்
 நாளுநம்,
 மகிழும் மகிழ்தூங் கூரன்
 புகழ்தல் ஆனாப் பெருவண் மையனே."

இது குறளடி வஞ்சிப்பா.

"கொடிவாலன குருநிறத்தன குறுந்தாளன
 வடிவாலெயிற் றழல்உளையன வள்ளுகிரன
 பணையெருத்தின் இணையரிமான் அணையேறித்
 துணையில்லாத் துறவுநெறிக் கிறைவனாகி
 எயில்நடுவண் இனிதிருந் தெல்லோர்க்கும்
 பயில்படுவினை பத்தியலாற் செப்பியோன்
 புணையெனத்
 திருவுறு திருந்தடி திசைதொழ
 வெருவுறும் நாற்கதி வீடுநனி எளிதே"

இது சிந்தடி வஞ்சிப்பா. -யாப்பருங்கல விருத்தி. 90
 வஞ்சிப்பா பற்றிய நூற்பாக்கள்:

தூங்கலிசை வகை

வஞ்சித் தூங்கிசை வகைமை மூன்றே 118

அவைதாம்,

ஏந்திசைத் தூங்கல் அகவல் தூங்கல்
 பிரிந்திசைத் தூங்கல் எனப்பெயர் பெறுமே 119

ஒன்றிய வஞ்சித் தளையே ஏந்திசை;
 ஒன்றா வஞ்சித் தளையே அகவல்;
 இருவகை வஞ்சியும் இயைவது பிரிந்திசை 120

வச்சிப்பா

குறளடி வஞ்சி சிந்தடி வஞ்சியென்
 றிருவகை யாகும் இனிய வஞ்சி 121

வஞ்சி யடிகளும் வருதனிச் சொல்லும்
 சுருங்கிய அகவல் சுரிதக ஈறும்
 வருவது வஞ்சியாய் வகுத்தனர் புலவர் 122

உ. மருட்பா

மருளாவது மயக்கம். மயங்குதல் என்பதற்குக் கலத்தல்
 பொருளும் உண்டு. வெண்பாவும் அகவற்பாவும் கலந்து முன்

பின்னாக ஒரே பாவில் வருதலால் மருட்பா எனக் காரணப் பெயரிட்டனர். 'சங்கர நாராயணர்' உடல் போன்றதென்றும் கங்கை யமுனைகள் கூடல் போன்றதென்றும் உவமைப்படக் கூறினர் (யா.வி.55).

இம்மருட்பா புறநிலை வாழ்த்து, வாயுறை வாழ்த்து, செவியறிவுறூஉ, கைக்கிளை என்னும் நால்வகைப் பொருளிலும் வரும் என்று முன்னோர் கூறியுள்ளனர். புறப்பொருள் வெண்பா மாலையில் இப்பொருள் பற்றிய பாடல்கள் மருட்பாவிலே அமைந்துள்ளன.

"கண்ணுதலான் காப்ப கடல்மேனி மால்காப்ப
எண்ணிருதோள் ஏர்நகையாள் தான்காப்ப - மண்ணியநூற்
சென்னியர் புகழுந் தேவன்
மன்னுக நாளும் மண்மிசைச் சிறந்தே"- யாப்பருங்கல விருத்தி. 55

இது வாயுறை வாழ்த்து மருட்பா.

"திருநுதல் வேரரும்பும் தேங்கோதை வாடும்
இருநிலம் சேவடியும் தோயும் - அரிபரந்த
போகிதழ் உண்கணும் இமைக்கும்
ஆகும் மற்றிவள் அகலிடத் தணங்கே"

- புறப்பொருள் வெண்பாமாலை 287

இது கைக்கிளை மருட்பா.

இருவகைப்பாவின் அடிகளும் சமமாகவும் இருக்கலாம். கூடிக் குறைந்தும் இருக்கலாம். முன்னது சமனிலை மருட்பா. பின்னது வியனிலை மருட்பா.

மருட்பாவின் இலக்கணம்

மருட்பா என்பது பொருட்பா டமைய
வெண்பா முற்பட அகவல் பிற்படக்
கூட்டுபா என்பர் பாட்டியற் புலவர்

123

மருட்பாவின் பொருள்வகை

புறநிலை வாழ்த்து வாயுறை வாழ்த்து
செவியறிவுறூஉ கைக்கிளை என்னும்
நாற்பாற் பொருட்டாய் நடக்குமீம் மருட்பா

124

மருட்பா வகை

வெண்பா அடியும் அகவல் அடியும்
சமனூற வருமேல் சமனிலை மருட்பா
சமனூற வருமேல் வியனிலை மருட்பா

125

5. பாலினம்

இக்காலத்தில் பாக்களினும் பாவினங்களே பெருகி வருகின்றன. புதுப்புது வகையிலும் பலுகி வருகின்றன. அதனால் இவ்வினப் பகுதியை விளக்கமாகப் பார்த்தலும் பயிற்சி பெறுதலும் மிகப் பயன்படும்.

சீவக சிந்தாமணி, பெரிய புராணம், கம்பராமாயணம், வில்லிபாரதம் என வழங்கப்படும் பெரும் புகழ் நூல்களில் லாம் பாவினத்தால் அமைந்தனவே. அப் பாவினங்களுள்ளும் 'விருத்தம்' என்பதே மிகுதியாக அமைந்துள்ளன. ஆதலால் விருத்த வகைகளை முதற்கண் எடுத்துக் கொள்வோம்.

'விருத்தம்' நால்வகைப் பாக்களுக்கும் உண்டு. அவை அகவல் விருத்தம் அல்லது ஆசிரிய விருத்தம், வெளி விருத்தம், கலிவிருத்தம், வஞ்சி விருத்தம் என்பன. இவ்வாறே தாழிசை, துறை என்னும் இனங்களும் இந்நால்வகைப் பாக்களுக்கும் உண்டு. நாம் இருசீரடியில் வரும் விருத்தம் முதலாகப் பார்க்கலாம். அதனைப் பார்க்கும்போதே அதனைச் சார்புடைய தாழிசைத் துறைகளையும் பார்க்க வேண்டின் இணைத்துப் பார்க்கலாம். இத்திட்டம் பயில்வார் பயன்பாடு கருதிய அமைப்பினதாகும்.

முதலடி எவ்வாறு அமைந்துளதோ, அவ்வாறே நான்கு அடிகள் எதுகை பொருந்த வருமானால் விருத்தம் என்பது அதன் பொதுவிலக்கணம். முதலடியில் எத்தனை சீர்கள்; அச்சீர்கள் எவ்வகைச் சீர்கள்; அத்தனை சீர்களை அவ்வகைச் சீர்களாக அடிதோறும் அமைத்தல் வேண்டும். சுருங்கச் சொன்னால் "ஓரடிக்குரிய இலக்கணமே நாலடிகளுக்கும் உரியதாக அமைவது விருத்தம்." விரி-விரிவு-விருவு-(வெடிப்பு) பித்த விருவு (பித்த வெடிப்பு) நில விருவு (நில வெடிப்பு) இவற்றை அறிக. விரிந்து செல்லும் அடியையுடையது விருத்தம் ஆகும். விருத்தி என்பதையும் எண்ணுக. விருப்புக்கு அளவு உண்டா? தாழிசை துறைகளோடு விருத்த அடியளவை ஒப்பிட்டுக் காண்பவர் இதனை நன்கு அறிவர்.

"மைசிறந்தன மணிவரை
கைசிறந்தன காந்தளும்"

பொய்சிறந்தனர் காதலர்
மெய்சிறந்திலர் விளங்கிழாய்”

இது வஞ்சித்துறை. இருசீரடி நான்கு ஓரெதுகையாய் வந்தது அறிக. அளவொத்த இருசீர் நான்கடிகளாக இருத்தல் காண்க.

“மடப்பிடியை மதவேழம்
தடக்கையான் வெயின்மறைக்கும்
இடைச்சுரம் இறந்தார்க்கே
நடக்குமென் மனனேகாண்”

இதுவும் வஞ்சித்துறையே. இருசீரடி நான்கே ஓரெதுகையாய் வந்திருத்தல் காண்க. ஆனால் இதுவே தனித்து வராமல், மூன்றடுக்கி ஒரு பொருள்மேல் வந்தால் வஞ்சித் தாழிசையாகி விடும்.

“பேடையை இரும்போத்துத்
தோகையான் வெயின்மறைக்கும்
காடகம் இறந்தார்க்கே
ஓடுமென் மனனேகாண்”

“இரும்பிடியை இகல்வேழம்
பெருங்கையான் வெயில்மறைக்கும்
அருஞ்சுரம் இறந்தார்க்கே
விரும்புமென் மன்னேகாண்”

இவ்விரண்டும் மடப்பிடியை என்னும் துறையைப் போன்ற யாப்பமைதியுடையனவே. அவ்வியாப்பமைதியுடன் அப் பொருளையே குறித்து மூன்றடுக்கி வந்ததால் வஞ்சித் தாழிசையாயிற்று. இப்பாடல்களில் மாச்சீர் மட்டும் வரவில்லை. மற்றைச் சீர்கள் எல்லாமும் வந்தன. காயும் விளமும் ஒத்தவையாகவும் இதில் வந்துள்ளமை கண்டுகொள்க. இவை குறளடிகளால் அமைந்தவை.

வரும் பாடல்களைப் பாருங்கள்:

“உண்டநெ ருப்பைக்
கண்டனர் பற்றிக்
கெண்டணை கென்றான்
அண்டரை வென்றான்”

- கம்பர் உயுத்த. 1233

ஒவ்வொரு அடியிலும் இரண்டுசீர்கள் உள்ளன. வஞ்சித் துறை. “கூவிளம் தேமா” என்னும் வாய்பாட்டிலேயே நான்கு அடிகளும் முடிந்துள்ளன. 2 இஃதொருவகை.

“எல்லை இகந்தார்
வில்லர் வெகுண்டார்

பல்ல திகாரத்

தொல்லர் தொடர்ந்தார்"

- கம்பர். உயுத்த.1236

இவ்வஞ்சித் துறை 3 "தேமா புளிமா" என்னும் வாய்பாட்டிலேயே அமைந்துள்ளது.

"மன்னி யூரிறை

சென்னி யார்பிறை

அன்னி யூரமர்

மன்னு சோதியே"

- தேவ. திருஞா. 21;1.

இவ்வஞ்சித் துறை 4 "தேமா கூவிளம்" என்னும் வாய்பாட்டிலேயே அமைந்துள்ளது.

"கல்லா நெஞ்சின்

நில்லான் ஈசன்

சொல்லா தாரோ

டல்லோம் நாமே"

இவ்வஞ்சித் துறை 5 "தேமா தேமா" என்னும் வாய்பாட்டிலேயே அமைந்துள்ளது.

"கல்லால் நிழல்மலை

வில்லார் அருளிய

பொல்லார் இணைமலர்

நல்லார் புனைவரே"

- சிவஞானபோதம். கடவுள்.

இவ்வஞ்சித் துறை 6 "தேமா கருவிளம்" என்னும் வாய்பாட்டிலேயே அமைந்தது.

இவ்வாறே நாம் எப்பாடல் வகையைப் பாட நினைக்கின்றோமோ அப்பாடல் வகையைத் தெளிவாக்கி மனத்தில் இசையை அமைத்துக் கொண்டால் அவ்விசைக்குத் தக்கவாறு பாடல் இயல்பாக அமைந்துவிடும்.

தொடக்கத்தில் சீருக்குத் தக்க வகையில் சொற்கள் அமைதல் இடராக இருப்பினும் சில பாடல்களை அமைத்த அளவில் 'இசை' மனத்தில் பதிந்து விடுவதால் எளிதாகி விடும். ஆதலால் எத்தனை வகைகளால் ஓரினப் பாடல்களை அமைக்கலாம் என்பதை நன்றாக மனத்தில் ஆக்கிக் கொள்க.

சிந்தடி நான்காய் வருவது வஞ்சி விருத்தம்.7

"சோலை யார்ந்த சுரத்திடைக்

காலை யார்கழல் ஆர்ப்பவும்

மாலை மார்பன் வருமாயின்

நீல வுண்கண் இவள் வாழுமே".

-யா.கா

வஞ்சிப்பாவின் இனமான விருத்தமாகலின் “இவள் வாழுமே” என புளிமாங்களினியில் முடிந்தது. அது வஞ்சிச் சீர். மற்றை விருத்தங்களில் இவ்வாறு வராது.

“ஆடு பாம்பென லாஞ்சில;
நீடு நீர்க்குழ லாஞ்சில
கோடு வங்கிய மாஞ்சில;
பீடு யானையின் கைகளே.”

- குண்டலகேசி

இதுவும் வஞ்சி விருத்தமே.8 “தேமா கூவிளம் கூவிளம்” என்றோ “தான தான தான” என்றோ வாய்பாடு கொண்டு பாடலாம்.

“அடலே நமரும் கொடியண்ணல்
மடலார் குழலா ளொடுமன்னுங்
கடலார் புடைகுழ் தருகாழி
தொடர்வா ரவர்தூ நெறியாரே.”

- தேவா திருஞான.

இவ்வஞ்சி விருத்தம் 9 “ மா மா காய்” என்னும் வாய்பாட்டால் வந்தது.

“கள்ள மாய வாழ்வெலாம்
விள்ள ஞானம் வீசுதாள்
வள்ளல் வாழி கேளெனா
உள்ள வாறு ணர்த்தினான்”.

- கம்பர் ஆரணிய.63

இவ்வஞ்சி விருத்தம் 10 “மா மா விளம்” என்னும் வாய்பாட்டால் வந்தது.

“சுற்றின தேரினர் தோலா
வற்றிறல் வீரம் விளைத்தார்
எற்றினன் மாருதி எற்ற
உற்றெழு வோரும் உலந்தார்”

- கம்பர். சுந்தர. 1246.

இவ்வஞ்சி விருத்தம் 11 இயற்சீர் வெண்டளையாலே ஒவ்வோர் அடியும் முடிந்து வந்தது.

“ஊழிக்கனல் போல்பவர் உந்தினபோர்
ஆழிப்படை அம்பொடு மற்றகலப்
பாழிக்கடை நாள்விடு பன்மழைபோல்
வாழிச்சுடர் வாளிவ ழங்கினனால்”

- கம்பர் உயுத்த. 3456.

இவ்வஞ்சி விருத்தம், 12 “தேமாங்களினி, கூவிளம், கூவிளங்காய்” என்னும் வாய்பாட்டில் வந்தது.

“அருத்தனை அறவனை அமுதனை நீர்
விருத்தனைப் பாலனை வினவுதிரேல்
ஒருத்தனை அல்லதிங் குலகமேத்தும்
கருத்தவன் வளநகர் கடைமுடியே”

- தேவா. திருஞான.

இவ்வஞ்சி விருத்தம், 'விளம், விளம், விளங்காய்' என்னும் வாய்பாட்டில் வந்தது. இவ்வாறு வாய்பாடுகளை நாமே அமைத்துக் கொண்டு நான்கடிகளும் ஒரே அமைப்பில் இசையும் பொருளும் இனிக்க இயற்றுவோமானால் எதிர் வருவார்க்குக் கொடையாகிச் சிறக்கும். நம் படைப்புத்திறம் வழிகாட்டியாக அமைதல் எவ்வளவு சிறப்பு? அச்சிறப்பமைந்தார் செயல்களால்தானே நாம் இத்தனை வகைகளைக் காண்கிறோம்..

நாற்சீரடியாகிய அளவடி, நான்கு ஓரெதுகையாய் வருதல் கலிவிருத்தமாகும். 14 வஞ்சி விருத்தம் முச்சீரடி எனப்பட்டது போல், நாற்சீரடி கலி விருத்தம் எனத் தெளிவு கொள்க.

“உரவே துமிலா ருயிரீர் துமெனாக்
கரவே புரிவா ருளரோ கதிரோன்
வரவே எனையா ளுடையான் வருமே
இரவே கொடியாய் விடியாய் எனுமால்” - கம்பர். பால. 1246.

இக்கலி விருத்தம் 15 “புளிமா புளிமா பளிமா புளிமா” என்னும் வாய்பாட்டில் வந்தது. “தனனா தனனா தனனா தனனா” என இசையமைத்தும் பார்க்கலாம். “உருவாய் அருவாய் உளதாய் இலதாய்” என்னும் அருணகிரியார் பாடல் இவ்விருத்த வகை சார்ந்ததே.

“திருமகள் நாயகன் தெய்வ வாளிதான்
வெருவரு தாடகை பயந்த வீரர்கள்
இருவரின் ஒருவனைக் கடலின் இட்டதங்
கொருவனை அந்தகன் புரத்தி னுய்த்ததே” - கம்பர். பால. 469

இக்கலி விருத்தம் 16 “விளம் விளம் மா விளம்” என்னும் வாய்பாட்டில் வந்தது.

“அஞ்சன ஒளியானும் மலர்மிசை உறைவாளும்
எஞ்சலில் மணநாளைப் புணர்குவர் எனலோடும்
செஞ்சுடர் இருள்கீறித் தினகரன் ஒருதேர்மேல்
மஞ்சனை அணிகோலம் காணிய எனவந்தான்” - கம்பர்.பால. 1264

இது, “விளம் புளிமாங்காய் விளம் புளிமாங்காய்” 17 என்னும் வாய்பாட்டில் வந்த கலிவிருத்தம்.

“தாமு மாமழை தழுவு நெற்றியாய்
சூழி யானைபோல் தோன்று மால்வரைப்
பாழி மாமுகட் டுச்சி பச்சைமா
ஏழு மேறப்போய் ஆறு மேறினார்” - கம்பர். பால. 340

இது 18 “மா விளம் மா விளம்” என்னும் வாய்பாட்டில் வந்த கலிவிருத்தம்.

“பெண்பால் எனக்கருது பெற்றியொழி யுற்றால்
விண்பா லவர்க்குமுயிர் வீடுவது மெய்யே
கண்பா லடுத்தவுயிர் காலன்வரு மேனும்
உண்பா னருத்தியதொ ழிப்பரிய தென்றான்” - கம்பர். சுந்தர. 82.

இக்கலிவிருத்தம் 19 “மா காய் காய் மா” என்னும் வாய்பாட்டில் வந்தது.

“கரையு லாவு கதிர்மா மணிமுத்தம்
திரையு லாவு வயல்குழ் திருப்புன்கூர்
உரையின் நல்ல பெருமான் அவர்போலும்
விரையின் நல்ல மலர்ச்சே வடியாரே” - தேவா. திருஞா. 20 4

இக்கலிவிருத்தம் முன்னதன் வகையில் சிறு மாற்றங்களை யடைந்துள்ளது. “மா மா மா புளிமாங்காய்” என்னும் வாய்பாட்டில் முடிந்துள்ளது.

“என்பே விறகா இறைச்சி அறுத்திட்டுப்
பொன்போற் கனலிற் பொரிய வறுப்பினும்
அன்போ டுருகி அகங்குழை வார்க்கன்றி
என்போல் மணியினை எய்தவொண் ணாதே” - திருமந்திரம்.272

இது வெண்டளையாலேயே வந்த கலிவிருத்தம்.

“ஈர மாவதும் இற்பிறப் பாவதும்
வீர மாவதும் கல்வியின் மெய்ந்நெறி
வார மாவதும் மற்றொரு வன்புணர்
தார மாவதும் தாங்குந்த ருக்கரோ” - கம்பர் கிட் 344

-“மா கூவிளம் கூவிளம் கூவிளம்” என்னும் வாய்பாட்டில் வந்த கலிவிருத்தம் இது.

வெய்யோனொளி தன்மேனியின் விரிசோதியின் மறையப்
பொய்யோவெனும் இளையாளொடும் இளையாளொடும் போனான்
மையோமர கதமோமறி கடலோமழை முகிலோ
ஐயோஇவன் வடிவென்பதொர் அழியாவழ குடையான்”
- கம்பர். அயோத். 625

-மாங்கனி மூன்று முன்னும் இறுதியில் ஒரு மாவும் அமைந்த கலிவிருத்தம் இது. “தன்னாதன தன்னாதன தன்னாதன தன்னா” என ஓசை கூட்டிப் பார்க்க.

“வாரணத் துரிவையான் மதனைசச் சினவுநாள்
ஈரமற் றங்கமிங் குகுதலால் இவணெலாம்
ஆரணத் துறையுளாய் அங்கநா டிதுவுமக்
காரணக் குறியுடைக் காமனாச் சிரமமே” - கம்பர். பால. 343

என்பது நான்கு சீர்களும் விளமாகவும், 20

“வற்கலையின் உடையானை மாசடைந்த மெய்யானை
நற்கலையின் மதியென்ன நகைஇழந்த முகத்தானைக்
கற்கனிய கனிகின்ற துயரானைக் கண்ணுற்றான்
விற்கையினின் நிடைவீழ விம்முற்று நின்றொழிந்தான்

- கம்பர். அயோத். 1036

என்பது நான்கு சீர்களும் காயாகவும், 21 வந்த கலி விருத்தங்கள். இவ்வாறு வருவன பிறவும் கண்டு கொள்க. கலித்தாழிசை என்பது கலிவிருத்தம் போன்ற அமைப்புடன் இறுதியடி மட்டும் மிகுந்து வரும். நாற்சீரின் மிகுந்து வருதலும் ஆகும். அவ்வாறு வரினும் இறுதியடி மற்றை மூன்று அடிகளின் அளவினும் மிகுந்து வருதல் வேண்டும். இடையே உள்ள அடிகளின் சீர்கள் குறையினும் கலித்தாழிசையே.

“வாள்வரி வேங்கை வழங்கும் சிறுநெறியெம்
கேள்வரும் போழ்தில் எழால் வாழி வெண்திங்காள்
கேள்வரும் போழ்தில் எழாதாய்க் குறாலியரோ
நீள்வரி நாகத் தெயிறே வாழி வெண்திங்காள்”

மூன்றடிகளும் நாச்சீரடியாக இறுதியடியொன்றும் ஐஞ்சீரடியாக வந்தது. இறுதியடி மிகுதல் என்பதே கலித்தாழிசைக்குக் குறிப்பான இலக்கணமாம்.

“செல்வப்போர்க் கதக்கண்ணன் செயிர்த்தெறிந்த சினவாழி
முல்லைத்தார் மறமன்னர் முடித்தலையை முருக்கிப்போய்
எல்லைநீர் வியன்கொண்மு இடைநுழையும் மதியும்போல்
மல்லலோங் கெழில்யானை மருமம்பாய்ந் தொழித்ததே”

இப்பாடலும் நாற்சீர் அடியுடையதே. கலிவிருத்தம் “அளவடி நான்கின” என்னும் இலக்கணம் சரியாகவே உள்ளது. இதன் தளைகள் எல்லாமும் கலித்தளைகள்.

முதலடி : தேமாங்காய், புளிமாங்காய், கருவிளங்காய் புளிமாங்காய் என வந்துள்ளது. மற்றை அடிகளும் இவ்வாய் பாட்டிலேயே வந்துள்ளன. “காய்முன் நிரை” கலித்தளை ஆதலால், இவ்வாறு வருவனவற்றைத் தரவு கொச்சகக் கலிப்பா என்பர். தரவு என்பது கலிப்பாவின் முதல் உறுப்பு அன்றோ! அது தனித்து வருவது 22. தரவு கொச்சகக்கலியாகும்.

அளவொத்த ஐஞ்சீரடி நான்கனைக் கொண்டது கலித்துறை எனப்படும் 23. அடி ஒன்றுக்கு சீர்கள் ஐந்து. அவ்வாறே நான்கு அடி; ஒரெதுகையமைப்புடையது. முதற்சீரும் மூன்றாம் சீரும் ஐந்தாம் சீரும் மோனை பெறுதல் சிறப்பாகும்.

ஐஞ்சீரடி, நெடிலடி எனப்படும் என்பதை அறிந்துள்ளோம். “கலித்துறை, நெடிலடி நான்காய் நிகழ்வது” என்பது அதன் இலக்கணம்.

“என்றென் றுன்னும் பன்னி உயிர்க்கும் இடர்தோயும்
ஒற்றொன் றொவ்வா இன்னல் உழக்கும் உயிருண்டோ
இன்றின் றென்னும் வண்ணம் மயங்கும் இடியும்பொற்
குன்றொன் றொன்றோ டொன்றி யதென்னக் குவிதோளான்”

- கம்பர். அயோத். 228.

இது, “தேமா தேமா தேமா புளிமா புளிமாங்காய்” என்னும் வாய்பாட்டில் எல்லா அடிகளும் வந்துள்ளன 24. அதனால் நான்கு மாவும் ஒரு புளிமாங்காயும் வந்தது எனத் தெளியலாம். இது கலித்துறை.

“போன படைத்தலை வீரர் தமக்கிரை போதாவிச்
சேனை கிடக்கிடு தேவர் வரிற்சிலை மாமேகம்
சோனை படக்குடர் சூறை பட்ச்சுடர் வானோடும்
தானை படத்தனி யானை படத்திரள் சாயேனோ”

- கம்பர். அயோத். 1030.

இப்பாடல் “தான தனத்தன தான தனத்தன தானானா” அல்லது “தேமா கருவிளம் தேமா கருவிளம் தேமாங்காய்” என்னும் வாய்பாட்டில் வந்த கலித்துறை 25.

“நீடலர் சோதி வெண்பிறை யோடு நிரைகொன்றை
சூடலன் அந்திச் சுடரெரி ஏந்திச் சுடுகானில்
ஆடலன் அஞ்சொல் அணியிழை யானை ஒர்பாகம்
பாடலன் மேய நன்னகர் போலும் பரங்குன்றே!”- தேவா. திருஞா.

இப்பாடல், “விளம் மா விளம் மா விளமாங்காய்” என்னும் வாய்பாட்டில் அமைந்துள்ள கலித்துறை. 26 எதுகை மோனை அமைப்புகளையும் நோக்குங்கள். மோனை பாடற்கு எத்தகு வளம் சேர்க்கின்றது என்பது படிப்பாரை அது தானாகவே தாவித் தாவி இழுத்துக் கொண்டு போவதால் நன்கு விளங்கும்.

“வீந்தா ளேயிவ் வெய்யவள் என்னா மிடல்வேந்தன்
ஈந்தேன் ஈந்தேன் இவ்வரம் என்சேய் வனமாள
மாயந்தே நான்போய் வானுள காள்வென் வசைவெள்ளம்
நீந்தாய் நீந்தாய் நின்மக னோடும் நெடிதென்றான்”

- கம்ப. அயோ. 231.

இதில் “மாமா கூவிளம் மா புளிமாங்காய்” என்னும் வாய்பாடு வந்திருத்தல் காண்க. 27 ‘வீந்தாள்’ ‘ஈயந்தே’ இவற்றில் இடையே ‘ய்’ என்னும் மெய்யெழுத்து வந்திருத்தல் காண்க. ய், ர், ழ், என்னும் எழுத்துகள் இவ்வாறு எதுகைக்கு இடையே வருவதை ஆசிரிடை எதுகை என்பர் இலக்கணர். ‘ஆசு’-பற்று; ஊடே ஓர் ஒட்டு வந்தது என்பது பொருள். இவ்வெழுத்துகள் ஒலி மிகப் பெறாதவை என்பதும், நாம் முன்னே கூறியபடி

ஈரொற்று உடனிலையாய் (பார்த்தான், வாய்க்கால், வாழ்க்கை) வருவன என்பதும் கருதுக.

“மாமா புளிமாங்கனி மா தேமா” என்னும் வாய்பாட்டிலும் கலித்துறை வருதல் உண்டு.

“தெள்வார் மழையும் திரையாழியும் உட்க நாளும்
வள்வார் முரசம் அதிர்மாநகர் வாழும் மாக்கள்
கள்வார் இலாமைப் பொருட்காவலு மில்லை யாதும்
கொள்வார் இலாமைக் கொடுப்பார்களும் இல்லை மாதோ”

- கம்பர். பால. 166

முதல் நான்கு சீர்களிலும் விளமும் இறுதி ஒரு சீர் விளங்காய் ஆகவும் கலித்துறை வருதல் உண்டு.

“வளங்கிளர் மதியமும் பொன்மலர்க் கொன்றையும் வாளரவும்
களங்கொளச் சடையிடை வைத்தவெங் கண்ணுதற் கபாலியார்தாம்
துளங்குநூன் மார்பினர் அரிவையோ டொருபகல் அமர்ந்தபிரான்
விளங்குநீர்த் துருத்தியார் இரவிடத் துறைவர்வேள் விக்குடியே”

-தேவா. திருஞா.

முதலடி:

“கருவிளம் கருவிளம் கூவிளம் கூவிளம் கூவிளங்காய்” இப்படியே கண்டால் நான்கு சீர்களிலும் விளமும் இறுதியில் விளங்காயும் இருத்தல் தெளிவாம். 28 இதில் “உறைவர்வேள்” என்பதில் ரகர ஒற்று விலக்கப்பட்டுக் கருவிளமாக அலகிடப்படும்.

“பாக்கி யம்மெனக் குளதென நினைவுறும் பான்மை
போக்கி நிற்கிது பொருளென உணர்கிலென் புவனம்
ஆக்கி மற்றவை அகிலமும் மணிவயிற் றடக்கிக்
காக்கு நீயொரு வேள்விகாத் தனையெனும் கருத்தே”

- கம்பர். பால. 474

இதில் “மா விளம் விளம் விளம் மா” என்னும் வாய்பாடுகள் அமைந்துள்ளன. இன்னும் முதற்சீர் மட்டும் மாவாக நிற்க மற்றை நான்கு சீர்களும் விளமாகவும் வருதலுண்டு.

“செந்நெ லங்கழ னிப்பழ னத்தய லேசெழும்
புன்னை வெண்கிழி யிற்பவ ளம்புரை பூந்தராய்த்
துன்னி நல்லிமை யோர்முடி தோய்கழ லீர்சொலீர்
மின்னு செஞ்சடை யிற்பிறை பாம்புடன் வைத்ததே”

- தேவா. திருஞா.

மா விளம் விளம் விளம் விளமென இப்பாடல் வாய்பாடு பெற்றிருத்தலைக் காண்க. இவ்வாறு பிற வகையில் வருமாயி

னும் “ஐஞ்சீர் அளவொத்த நான்கடி” என்னும் இலக்கணம் வந்திருக்கக் காணலாம்.

இனி அறுசீர் உடையதும், அதற்கு மேற்பட்ட சீர்களை யுடையவும் ஆகியவை ஆசிரிய விருத்தம் எனப்படும் 29 அறு சீர் அடி கழிநெடிலடி எனப்படும் என்பதைக் கண்டுள்ளோம். அறுசீர்க் கழிநெடிலடி, எழுசீர்க் கழிநெடிலடி என்பன போல, வந்துள்ள சீர்களை எண்ணி அச்சீர்களைக் கொண்டு அவை வழங்கப்படும். அடி பற்றி அறிந்த போதே இதனைக் குறித்துள்ளோம்.

“விளம் மா தேமா, விளம் மா தேமா”

என்னும் வாய்பாட்டில் அறுசீர் வருதல் பெருவழக்கு.30 விளம் என்றும் மா என்றும் பொதுவாகக் கூறியமையால் அவை எந்த விளமாகவும் எந்த மாவாகவும் இருக்கலாம் என அறியலாம். தேமா என்று கொடுத்துள்ளமையால் கட்டாயம் ‘தேமா’ வர வேண்டும். புளிமா வருதல் கூடாது எனவும் முடிவு செய்யலாம். எந்த மா, எந்த விளம் என்று கூறினாலும் எதுகையாக வரும் போது மாறாது என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

“வந்தவர் குருதி கண்டார்; மயங்கினார் வாயில் நன்னீர்
சிந்திடக் கையில் ஊனும் சிலையுடன் சிதறிவீழக்
கொந்தலர் பள்ளித் தாமம் குஞ்சிநின் றலைந்து சோரப்
பைந்தழை அலங்கல் மார்பர் நிலத்திடைப் பதைத்து வீழ்ந்தார்”
- பெரியகண்.165

இவ்வாறு சீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தத்தில் “விளம் மா தேமா விளம் மா தேமா” என்னும் வாய்பாட்டில் சீர்கள் அமைந்துள்ளமை கண்டறிக.

“மா மா காய் மா மா காய்” என வருதல் மற்றொரு வகை அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம். 31

“ஆதி வேதம் பயந்தோய் நீ அவர்பெய்ம் மாரி அமைந்தோய் நீ
நீதி நெறியை யுணர்ந்தோய்நீ நிகரில் காட்சிக் கிறையோய்நீ
நாதன் என்னப் படுவோய்நீ நவைசெய் பிறவிக் கடலகத்துன்
பாத கமலம் தொழுவேங்கள் பசையாப் பவிழப் பணியாயே”
- சீவக.1242

ஒன்றும் நான்கும் மோனை அமைதல் அறுசீர்க்குச் சிறப்பு. ஒவ்வோர் அரையடியும் மோனையால் இணைக்கப்படுகின்ற தன்றோ!

முதல் நான்கு சீர்களும் காயாகவும் அடுத்த இரண்டு சீர்களும் மா தேமா ஆகவும் வருதலும் அறுசீர்க்கழிநெடிலடியே. 32

"அம்மாவென் றுகந்தழைக்கும் ஆர்வச்சொல் கேளாதே அணிசேர்
மார்வம்
என் மார்வத் திடையமுந்தத் தழுவாதே முழுசாதே மோவா துச்சி
கைம்மாவின் நடையன்ன மென்னடையும் கமலம்போல் முகமும்
காணா

தெம்மாளை என்மகளை இழந்திட்ட இழிதகையேன்
இருக்கின்றேனே" - நாலாயிர. (குலசே) 735

ம், ன் என்பன மெல்லின எதுகை. 'கை' என்னும் ஐகாரம்
சொல்லில் குறிலளவாகவும் கொள்ளப்படும். கடைசி அடியில்
மோனை சொட்டுவதைப் பாருங்கள்.

"தரையளித்த தனிநேமித் தயரதன்பு தல்வர்யாம் தாய்
சொல் தாங்கி" எனக் கம்பர் இவ்வகை விருத்தத்திலே மோனை
வைத்ததைப் பாருங்கள். இவ்வகையிலேயே முதலில் நான்கு
கூவிளங்காய்களும் பின் மா புளிமாவும் வருவதும் உண்டு.33

"வெள்ளமொரு நூறுபடும் வேலையி னவ் வேலையு மிலங்கை
வெளியும்"

என்னும் கம்பர் பாட்டு அதற்கு எடுத்துக்காட்டாம்

- உயுத்த. 3403

ஆறுசீர்களும் மாவாகவே வரும் விருத்தமும் உண்டு.34

"கண்ணுண் மணிபோல் மகவை இழந்தும் உயிர்கா தலியா
உண்ணா எண்ணி இருந்தால் உலகோர் என்னென் றுரையார்
விண்ணின் தலைசே ருதும்யாம் எம்போல் விடலை பிரியப்
பண்ணும் பரிமா உடையாய் அடைவாய் படர்வான் என்னா"

- கம்பர். அயோத். 385

என்பதை வாய்பாடமைத்துக் காண்க. முதல் ஐந்து சீர்களும்
மாவாக இருக்க இறுதி ஒரு சீர் மட்டும் விளமாகவோ
காயாகவோ அமைதலும் உண்டு. 35

"மரண சோக நரக வாதை பிணிம யக்கினோ
டரண மான விருளெ லாம கன்ற நீரராங்
கரண நான்கு புலன்க னோடு மனது கைப்படிற்
சரண டைந்துளாரு முத்தி சார்வர் திண்ணமே"

- நல்லாப்பிள்ளை கிருட்டிணார்க்கு சம்வாதம் 49

இதில் முதல் ஐந்து சீர்களும் மாவாகவும் இறுதியொரு,
சீரும் விளமாக முடிந்தது.

"கையால் தொழுதுன் கழற்சே வடிகள் கழுமத் தழுவிக்கொண்
டெய்யா தென்றன் தலைமேல் வைத்தெம் பெருமான் பெருமானென்
றையா என்றன் வாயால் அரற்றி அழல்சேர் மெழுகொப்ப
ஐயாற் றரசே ஆசைப் பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே"

- திருவாசகம் 25 8

இதில் முதலைந்து சீர்களும் மாவாகவும் இறுதி ஒரு சீரும் காயாகவும் முடிந்தது.

முதற்சீர் மாவாகவும் அடுத்த நான்கு சீர்களும் விளமாகவும், இறுதி ஒரு சீரும் விளங்காயாகவும் அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம் வருதல் உண்டு.

“விழைவு நீங்கிய மேன்மையர் ஆயினும் கீழ்மையோர் வெகுளற்றால்
பிழைகொல் நன்மைகொல் பெறுவதென் றையுறு பீழையாற்
பெருந்தென்றல்
உமையர் கூவப்புக் கேதெனப் பெயர்வதோ ஞ்சலின் உளதாகும்
பழையம் யாமெனப் பண்பல செய்வரோ பருணிதர் பயனோர்வார்”
- கம்பர். சுந்தர. 292

இனி, மாவிளம் மாவிளம் விளம் மா என ஆறுசீர் அமைதலும் உண்டு.

“விண்ணின் மாமதி சூடி விலையிலி கலனணி விமலன்
பண்ணின் நேர்மொழி மங்கை பங்கினன் பசுவுகந் தேறி
அண்ண லாகிய ஆனைக் காவுடை ஆதியை நாளும்
எண்ணு மாறுவல் லார்கள் எம்மையும் ஆளுடை யாரே”
- தேவர். சுந்த.

முதலடியைக் கொண்டு “தேமா கூவிளம் தேமா கருவிளம் கருவிளம் புளிமா” எனச் சொல்லிவிடக் கூடாதோ? இதனை “மாவிளம் மாவிளம் விளம் மா” என்பானேன் என எண்ணத் தோன்றலாம். ஆனால் இரண்டாம் அடி முதலாம் பிற அடி நான்காம் சீர்கள் கூவிளமாகவும், அவ்வாறே பிறசீர்களில் கூவிளம் தேமா என்றெல்லாம் வந்திருப்பதைப் பார்த்தால் விளம், மா என்பதே விதி எனல் தெளிவாகும். இவ்வாறு கூறப் படுபவற்றுக்கு இது பொதுக் குறிப்பு.

“விளம் விளம் விளங்காய் விளம் விளம் விளங்காய்”
என்னும் வாய்பாட்டில் அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம் வருதலும் உண்டு.

“குன்றிடை நெரிதர வடவரையின் குவடுருள்குவ்தென முடுகுதொறும்
பொன்றிணி கொடியின திடியுருமின் அதிர்குரல் முரல்வது
புனைமணியின்
மின்திரள் சுடரது கடல்பருகும் வடவனல் வெளியுற வருவதெனச்
சென்றது திசைதிசை யுலகிரியத் திரிபுவ னமுறு தனியிரதம்”
- கம்பர். உயுத்த. 3091.

பாடுவோர் திறனுக்கெல்லாம் பாடல்வகை இடங் கொடுத்து வளர்ந்திருப்பதை இப்பாவின் வளர்ச்சியாலும்

பல்குதல்களாலும் அறிந்து கொள்ளலாம். இவற்றின் விரிவு மிகப் பெருகுமாகலின் மேலும் விரித்துக் கூறாமல் வருவன வற்றுக்குச் சிலச்சில எடுத்துக்காட்டுகள் காட்டி அமைவோம். மேலும் அறுசீர்க்கு மேற்பட்டவை அடியளவால் பெருகி நிற்கு மாகலின் அவற்றை எடுத்துக்காட்டின் உண்டாம் பக்க விரிவையும் எண்ணுக. எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்த வகைகள் சில காணலாம். முதல் ஆறு சீர்களும் மாவாகவும் இறுதி ஒரு சீரும் விளமாகவும் வருதல் ஒருவகை. 36 அவ்வாறே முதல் ஆறு சீர்களும் மாவாகவும் இறுதி ஒரு சீரும் விளங்கா யாக வருதலும் வழக்கே. 37

“தேரும் மாவும் யானை யோடு சீயம் ஆளி ஆதியா
மேரு மாணு மெய்யர் நின்ற வேலை ஏழின் மேலவாய்
வாரும் வாரும் என்றழைக்கு மானி டற்கிம் மண்ணிடைப்
பேரு மாறு நம்மி டைப்பி ழைக்குமாறு மெங்ஙனே”

- கம்பர். உயுத்த. 3334.

நிருத்தம் பயின்றார் கடல்நஞ் சயின்றார் நினைவார் தங்கள்
நெறிக்கேற்ப
அருத்தம் பகர்வார் அருமைப் புதல்வர் அறுமா முகனார்
அயில்வேலார்
நிருத்தம் பெறுவார் புகழும் தணிகைத் திருமா மலையார் ஒருமாதின்
வருத்தம் பாரார் வளையும் தாரார் வாரார் அவர்தம் மனமென்னே.
- வள்ளலார்

இவற்றுள் முன்னதன் ஈற்றுச் சீரெல்லாம் விளமாகவும், பின்னதன் ஈற்றுச் சீரெல்லாம் விளங்காயாகவும் இருத்தல் காண்க.

“உரையு முற்றது ஒளியு முற்றது வுணர்வு முற்றது வுண்மையே
பரையு முற்றது பதியு முற்றது பதமு முற்றது பற்றியே
புரையு மற்றது குறையு மற்றது புலையு மற்றது புன்மைசேர்
திரையு மற்றது நரையு மற்றது திரையு மற்று விழுந்ததே.”

- வள்ளலார்

“சயமி குத்தது கரைமு ருக்கிய தமிழ்ப யிற்றிய நாவன்
வியலி யற்றிரு மருக லிற்கொரு விடம ழித்தருள் நீதன்
வயலு டைப்புனல் வயல்வ ளத்தகு கமும லப்பதி நாதன்
இயலு டைக்கழல் தொழிநி னைப்பவர் இருவி னைத்துயர் போமே.”

- விருத்தபாவியல்

இவ்விரண்டுள் முன்னதும் பின்னதும் முதல் ஆறுசீர் களும் மாவிளம் மாவிளம் மாவிளம் சீர்களாகவே வந்துள்ளன. இறுதிச்சீர் மட்டும் முன்னதில் கூவிளமும், 38 பின்னதில் தேமா

வும் 39 வந்துள்ளன. இறுதிச்சீர் மட்டும் தானே இரண்டுள்ளும் வேறுபாடு.

“செவ்விய மதுரஞ் சேர்ந்தநற் பொருளிற் சீரிய கூரிய தீஞ்சொல்”
- கம்பர். பால. 93.

இப்பாடல் “விளம் மா விளம் மா விளம் விளம் மா”
என்னும் வாய்பாட்டில் வந்த எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய
விருத்தம் 40

“மறந்தாயு மொத்தி மறவாயு மொத்தி மயலாரும் யானும் அறியோம்”
- கம்பர். உயுத்த. 2210

இப்பாடல் “காய் மா காய் மா காய் மா புளிமா” என
வந்தது.41 புளிமாங்காய் தேமா, புளிமாங்காய் தேமா புளிமாங்
காய் தேமா “புளிமா” என்றே வருதல் மிகச்சிறப்பாகவே அமை
கின்றது. மூன்று ஐந்தொடு ஏழும் மோனை வருதல் இன்னும்
சிறப்பாம்.

“பிறந்தாயு மொத்தி பிறவாயு மொத்தி பிறவாமல் நல்கு பெரியோய்”
என வரும் இப்பாடலின் மற்றோ ரடியைக் காண்க.

“வாசங் கலந்த மரைநாள நூலின் வகையென்ப தென்னை
மழையென்” (று) - கம்பர். உயுத்த. 2215

இப்பாடலும் எழுசீர்க் கழிநெடிலடியே. இது “மா மா
காய் மா காய் மா புளிமா” என்னும் வாய்பாட்டில் வந்தது.
ஆறுசீர்களும் விளமாகவும் இறுதிச்சீர் விளங்காய் ஆகவும்
வரும் எழுசீர்.42

“கொடிகளி டைக்குயில் கூவுமி டம்மயி லாலுமி டம்மழு
வாளுடைய” - தேவா.சுந்.

என்பது அவ்வகையில் வந்த எழுசீர்க் கழிநெடிலடியாசிரிய
விருத்தம். இவ்வெழு சீர் விருத்தங்களுள் முதற்கண் பார்த்த
“ஆறுமா கூவிள” அமைப்பு படை நடப்புக்கும் இசையொடு
தாள அமைப்புக்கும் உணர்ச்சிமிக்கதாம். இவ்வகையில்
சிவவாக்கியர் என்னும் சித்தர் பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.
வில்லியாரும் பல பாடியுள்ளார். இசைவிருத்தம் எனப்படும்
சந்தவிருத்தம் வில்லியார்க்கு கைவந்த கலை.

“ஓடி ஓடி ஓடி ஓடி உட்க லந்த சோதியை
நாடி நாடி நாடி நாடி நாட்க ளுங்க ழிந்துபோய்
வாடி வாடி வாடி வாடி மாண்டுபோன மாந்தர்கள்
கோடி கோடி கோடி கோடி எண்ணி றந்த கோடியே”

என்பது சிவவாக்கியர் பாடல்களுள் ஒன்று. இதனைச்
சந்தவிருத்தம் என்பர்.

இனி எண்சீர் விருத்த வகையுள் சில காணலாம்.

“இருளிரியச் சுடர்மணிகள் இமைக்கும் நெற்றி
இனத்துத்தி அணிபணமா யிரங்கள் ஆர்ந்த”

- நாலா.பெருமாள் திருமொழி.

இது காய் காய் புளிமா தேமா என்பது அரையடியாய், மேலும் காய் காய் மா புளிமா அரையடியாய் வந்த எண் சீர் விருத்தம். 43. 3,5,7 சீர்களில் மோனைகள் அமைதல் சிறக்கும். இன்றேனும் ஐந்தாம் சீரிலேனும் கட்டாயம் மோனை வேண்டும்.

“பார்த்தாலும் நினைத்தாலும் படித்தாலும் படிக்கப்
பக்கநின்று கேட்டாலும் பரிந்துளுணர்ந் தாலும்”

என்னும் வள்ளலார் பாடல், “காய் காய் காய் மா, காய் காய் காய் மா” என்னும் வாய்பாட்டில் வந்தது. 44

“கொழுங்கொடியின் விழுந்தவள்ளிக் கிழங்குகல்லி எடுப்போம்
குறிஞ்சிமலர் தெரிந்து முல்லைக் கொடியில் வைத்துத்
தொடுப்போம்”

என்னும் குற்றாலக் குறவஞ்சியும் எண்சீர் விருத்தமே. முன்னதில் தேமாங்காய் புளிமாங்காய் கூவிளங்காய் கருவிளங்காய் தேமா, புளிமா என்பனவெல்லாம் வந்துள்ளன. இதில் “கருவிளங்காய் புளிமா” என்னும் இரண்டே வந்துள்ளன. இறுதியில் ‘இயைபு’ என்னும் முடிப்பழகு அருமையாய் அமைந்துள்ளது. அதனால் இவ்வகைப் பாடல் “குறவஞ்சி மெட்டு” என்றே தனிச்சிறப்புப் பெற்றுள்ளது.

“மாவிளம் விளம்மா, மாவிளம் விளம்மா”

என வரும் எண்சீர் விருத்த வகையும் உண்டு. 45

“காவின் மன்னவன் எதிர்க்கினும் காமன்
கணைகள் ஏவினும் காலனே வரினும்”

-வள்ளலார்

மாவும் விளமும் காயும் எண் சீராகக் கலந்து வரும் எண் சீரும் உண்டு. ஆனால் அச்சீர்கள் எல்லாமும் வெண்டளையாக அமைதலைக் காணலாம்.

“மேவா தவரில்லை மேவினரும் இல்லை

வெளியோ டிருளில்லை மேல்கீழு மில்லை.”-கம்பர் ஆரணிய. 101

“மேவா தவரில்லை = தேமா புளிமாங்காய் இயற்சீர் வெண்டளை.

தவரில்லை மேவினரும் = புளிமாங்காய் கூவிளங்காய் வெண்சீர் வெண்டளை.

மேவினரும் இல்லை = கூவிளங்காய் தேமா - வெண்சீர் வெண்டளை.

இல்லை வெளியோ = தேமா புளிமா இயற்சீர்
வெண்டளை.

இவ்வாறே அலகிட்டுக் காண்க.

“அயிலுறு படையினர் விடையினர் முடிமேல்
அரவமும் மதியமும் விரவிய அழகர்” -தேவா. திருஞான

“விளம் விளம் விளம் மா, விளம் விளம் விளம் மா”
என வந்த எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம். 46 இவ்
வகை பெரிதும் கருவிளமும் புளிமாவும் கொண்டு வரும். மிக
அரிதாகக் கூவிளமும் தேமாவும் கொண்டு வருதலுண்மையால்
நாம் “விளம் விளம் விளம் மா” எனச் சொல்ல நேர்ந்ததாம்.

“மாவிளம் மாவிளம் மாவிளம் மாவிளம்” எனவரும்
எண்சீர் விருத்தம் வருமாறு. 47

“இல்லை நின்கழற் கன்ப தென்கணை
ஏலம் ஏலநற் குழலி பங்கனே” - திருவா.திருச். 94

முதல் மூன்று சீரும் வெண்டளை கொண்டும் நாலாஞ்
சீர் தேமா ஆகவும், மறுபடி ஐந்து ஆறு ஏழாம் சீர்கள்
வெண்டளை கொண்டும் எட்டாஞ்சீர் தேமாவாகவும் வருவதும்
எண்சீர் விருத்தம். இதுவே தாண்டகம் எனப்படும்.
தாண்டகவேந்தர் என அப்பரடிகளுக்குத் தனிப்பெருமை சேர்த்த
பாவகை ஈதாம்.

“வேற்றாகி விண்ணாகி நின்றாய் போற்றி
மீளாமே ஆளென்னைக் கொண்டாய் போற்றி
ஊற்றாகி உள்ளே ஒளித்தாய் போற்றி
ஓவாத சத்தத் தொளியே போற்றி”

முன்னிரண்டடிகள் இவை. அலகிட்டுக் காண்க.

எண்சீருக்கு மேற்பட வரும் விருத்தங்களை முன்னவர்கள்
சிறப்பில என்றனர். ஆனால் பாடுவார் திறம் பாடு பொருள்
ஆகியவற்றுக்கு ஏற்பச் சிறப்புற்று விளங்குவதை இலக்கியம்
தெரிவிக்கின்றது. ஆகலின் ஓர் எடுத்துக் காட்டுக் காட்டி
அமைவோம்.

“மாவிளம் மாவிளம் மாவிளம் மாவிளம் கருவிளம்”
என்னும் வாய்பாட்டில் வரும் ஒன்பது சீர்க்கழிநெடிலடி
விருத்தத்தில் ஓர் அடி.48

“இடங்கை வெஞ்சிலை வலங்கை வாளியின்
எதிர்ந்த தாரையை இலங்கும் ஆழியின்விலங்கியோள்”

- யாப்பருங்கல விருத்தி

ஐந்தாம் ஏழாம் சீர்களில் மோனை வருதல் சிறப்பாம்.
எல்லாச் சீர்களும் தேமாவாகப் பதின்சீரகவல் வரும். 49

“கொங்கு தங்கு கோதை ஓதி மாத ரோடு

கூடி நீடும் ஓடை நெற்றி”

- யாப்பருங்கல விருத்தி

புளிமாங்காய் தேமா என ஐந்துமுறை அடுக்கி இறுதியில்
புளிமா ஒரு சீர் வரப் பதினொரு சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய
விருத்தம் வரும்50

“அருளாளி ஒன்றும் அறனோரி ரண்டும் அவர்சோதி மூன்றோ
டணியோகு நான்கும் மதமைந்தும் ஆறு பொருள்மேல்”

- யாப்பருங்கல விருத்தி

பன்னிரண்டு சீர்களும் கூவிளமாகவே வந்து இறுதியடி
இறுதிச்சீர் மட்டும் தேமாவாகப் பன்னிரு சீர்க்கழி
நெடிலடியாசிரிய விருத்தம் வருவதை யாப்பருங்கல விருத்தியால்
அறியலாம். 51

“கோளரி வாளரி வல்லிய மொல்லொலி கொண்டகொ லைத்தொழில்
எண்கொடு கேழல்கள் கொட்குநெ டுஞ்சிமை யுட்கிவர் மால்வரை”

இப்பாடல் “மாதே” என முடிகின்றது.

“தொடுக்குங் கடவுட் பழம் பாடல்

தொடையின் பயனே நறைபழுத்த

துறைத்தீந் தமிழின் ஒழுகுநறுஞ்

சுவையே அகந்தைக் கிழங்ககழ்ந்

தெடுக்கும் தொழும்பர் உளக்கோயிற்

கேற்றும் விளக்கே வளர்சிமய

இமயப் பொருப்பில் விளையாடும்

இளமென் பிடியே எறிதரங்கம்”

- மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்

பன்னிருசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியத்தின் முன்னிரண்
டடிகள் இவை. “மாமாகாய்” என்னும் அறுசீர்க் கழிநெடிலடி
ஆசிரியத்தின் இரட்டியாக வந்திருத்தல் காண்க. 52

“காரிற் பொழிமழை நீரிற் சுழியெறி

கழியிற் சிறுகுழியிற்

கரையிற் கரைபொரு திரையிற் றலைபிரி

கண்டலில் வண்டலினெல்”- மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்

இதுவும் பன்னிருசீர் விருத்தமே53 “மா விளம் மா விளம்
மா விளங்காய்” என்னும் வாய்பாட்டில் இரண்டாகி வந்தது.

சிவப்பிரகாச அடிகள் பாடிய நூல்களுள் ஒன்று பெரிய
நாயகியம்மை நெடுங்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம். அது பதி

னான்கு சீர்களாலாயது. எழுசீர் விருத்தத்தைக் குறுங்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம் என்று அவர் கொள்வதால் அதனை இரட்டியாம் 14 சீரை நெடுங்கழி நெடிலடி என்றார் என அறியலாம்.

அது, விளம் மா விளம் மா விளம் விளம் புளிமா என்பது இரண்டாய்ப்பதினான்கு சீர்பெற்று வருகின்றது. 54

“முழுமணி மிடற் றன் கனன்மழு வீரன்
முக்கணாண் ட்கைநின தெழில்கூர்
முகம்புலர் தலைக் கண் டுடல்வளைந் தடியின்
முனைப்பிறைக் கோடுகொண் டுமுது”

முதற்பாடலின் முதலடி இது. பதினான்கு சீர்க் கழி நெடிலடிப் பாடல்கள் மிகப் பலபாடியவர் தாயுமானவர்.

“பண்ணேன் உனக்கான பூசை - ஒரு வடிவிலே
பாவித் திறைஞ்ச ஆங்கே” -தாயுமானவர்

இஃதரையடி. “மா காய் காய் விளம் மா மா மா” என வந்தது இது. காயும் விளமும் மயங்கி வருதல் உண்டு.

“ஒருமையுடன் நினதுதிரு மலரடி நினைக்கின்ற
உத்தமர்தம் உறவு வேண்டும்” -வள்ளலார்

இதுவும் பதினான்கு சீர்க் கழிநெடிலடியின் அரையடியே. முதல் ஐந்து சீர்களும் காயும் விளமுமாய் இறுதியிருசீர்கள் மாவாக வந்தவை. வள்ளலார் பாடிய 6தய்வமணிமரலை இவ்வகையினது.

இனிப் பதினாரு சீராகவும் அதன் இருமடியாகவும், அதற்கும் இருமடியாகவும் மேலும் பெருகியும் வருவனவெல்லாம் இலக்கியங்களுள் கண்டுகொள்க. இருநூற்று இருபத்து நான்கு சீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம் பற்றி அடியிலக்கணம் கூறியப் பகுதியில் குறித்தமை நினைக.

வஞ்சித்துறை

- 1 இருசீர் ஓரடி, நான்கு வருதல்
வஞ்சித் துறையாய் வகுத்தனர் புலவர் 126
- வஞ்சித்துறை வகை
- 2 கூவிளம் தேமா என்றிரு சீர்களோ
- 3 தேமா புளிமா என்றிரு சீர்களோ
- 4 மாவொடு கூவிளம் என்றிரு சீர்களோ
வஞ்சித்துறையாய் வருவது வழக்கே. 127
- 5 தேமா இருசீர் தேர்ந்து வருவதும்
- 6 தேமா கருவிளம் தேர்ந்து வருவதும்
எண்ணி இயலும் வஞ்சித் துறையே 128

- 7 முச்சீர் ஓரடி. நான்மடி வருதல்
வஞ்சி விருத்த வருபெய ரதுவே. 129
- 8 மாவிளம் விளமாய் மல்குவ தாயினும்
9 மா மா காயாய் மல்குவ தாயினும்
10 மா மா விளமாய் மல்குவ தாயினும்
விரித்த வஞ்சி விருத்த வகையே. 130
- 11 இயற்சீர் வெண்டளை முச்சீர் வருதலும்
12 கனிவிளம் விளங்காய் கனிதல் ஆயினும்
13 விளம் விளம் விளங்காய் விளைதல் ஆயினும்
வஞ்சி விருத்த வகையவை யாமே. 131
- 14 அளவடி நான்காம் அமைகலி விருத்தம் 132
- 15 நான்கு புளிமா நண்ணுவ தாயினும்
16 விளம்விளம் மாவிளம் விளைவ தாயினும்
17 விளம்புளி மாங்காய் விளம்புளி மாங்காய்;
18 மா விளம் மாவிளம் ; 19 மா காய் மா காய்;
19 மாங்கனி மாங்கனி மாங்கனி மாவாய்
கவினுவ பலவும் கலிவிருத் தம்மே. 133
- 20 நான்கும் விளமாய் 21 நான்கும் காயாய்
நண்ணும் சிறப்பு நற்கலிக் குண்டே 134
- 21 முன்முன் றடியிற் பின்னோர் அடிச்சீர்
மிக்கு வருதல் மிகுகலித் தாழிசை. 135
- 22 நாற்சீர் நாலடி கலித்தளை யாலே
வருவது தரவு கொச்சகக் கலியே. 136
- 23 ஐஞ்சீர் நாலடி கலித்துறை யாமே 137
- 24 நான்கு மாவொடு மாங்காய் வரினும்
25 மாவிளம் மாவிளம் மாங்காய் வரினும்
26 விளம்மா விளம்மா விளமாங் காயோ
27 மாமா விளம்மா புளிமாங் காயோ
28 விளம் விளம் விளம் விளம் கூவிளங் காயோ
இன்னவை பிறவும் எய்தும் கலித்துறை. 138
- 29 அறுசீர் முதலா ஏறிய அடிநான்
கமைவது விரிவாம் அகவல் விருத்தம்; 139
- 30 விளமா தேமா இரட்டுதல் ஒருவகை;
31 மா மா காயாய் இரட்டுதல் ஒருவகை;
32 நாற்காய் ஒருமா தேமா ஒருவகை;
33 நாற்காய் ஒருமா புளிமா ஒருவகை;

- 34,35 அறுமா ஒருவகை; ஐம்மா விளமோ
ஐம்மா காயோ பிறவோ எனப்பல
திறமாய் வருவ தறுசீர் அகவல் 140
- 36,37 அறுமா விளமே அறுமா விளங்காய்;
38 மாவிளம் மும்மடி யோடு கூவிளம்;
39 மாவிளம் மும்மடி யோடு தேமா;
40 விளம்மா விளம்மா விளம் விளம் மாவே;
41 காய்மா காய்மா காய்மா புளிமா
42 ஆறுவிளமும் ஒருவிளங் காயென
எழுசீர் விருத்த இன்னியல் பலவே; 141
- 43 காய்காய் மாவொடு தேமா இரட்டுதல்
44 காய்காய் மாவொடு புளிமா இரட்டுதல்
45 மாவிளம் விளம்மா; என்பவை இரட்டுதல்
46 மூவிளம் ஒருமா என்பவை இரட்டுதல்
47 மாவிளம் நான்காய் மடித்து வருதல்
இன்னவை பலவும் எண்சீர் அகவல் 142
- 48 நான்மடி மாவிளம் கருவிளம் ஈறாய்
ஒன்றுவ தொன்பான் சீர்க்கழி நெடிலே 143
- 49 அனைத்தும் தேமா பதின்சீர் அகவல் 144
- 50 மாங்காய் தேமா ஐம்முறை யடுக்கி
வாய்த்த புளிமா வருபதி னொருசீர் 145
- 51 கூவிள மாக அனைத்தும் குவிதலும்,
52 மாமா காய்கள் நான்மடி யாதலும்
53 மாவிளம் மாவிளம் மாவிளம் இரட்டலும்
என்ன வருவன பன்னிரு சீரே. 146
- 54 விளம்மா விளம்மா விளம்விளம் புளிமா
வளமாய் இரட்டி வருதலும் பிறவும்
பதினான் கென்னும் கழிநெடில் அகவல் 147
- பதினறு சீரொடு முப்பத் திருசீர்
அறுபான் நான்கும் அன்னதன் இரட்டியும்
இரட்டி நின்றதை இரட்டியும் விரிவாய்க்
கழிநெடில் என்பதைக் காட்டுவ ஊவே. 148

- ப.பா.

அ. எழுத்தெண்ணிப் பாடும் பாவகை

கட்டளைக்கலித்துறை; கட்டளை என்பது அளவு மானம் அல்லது அளவீடு. செங்கல் அறுப்பார் கட்டளை பயன்படுத்துவர். திருமடங்களில் வரையறை செய்து, செலவுத்திட்டம் வகுத்

தளிப்பார் கட்டளைத் தம்பிரான் எனப்படுவார். வரையறுத்த தொகை வைத்து அதன் வட்டியால், குறிக்கப்பட்ட அறத்தைக் குறிக்கப்பட்ட வகையில் நடாத்துதற்கு 'அறக்கட்டளை'கள் பொது நிறுவனங்களில் இந்நாள் அமைத்து வருதல் நடைமுறை. இவை கட்டளையின் வரம்பை யுணர்த்தும். கட்டளைக்கலித்துறை என்பது ஐஞ்சீரடிகள் நான்களைக் கொண்டது. முதற்சீர் நான்கும் வெண்டளைகளாலேயே வரும். ஐந்தாம் சீராகிய இறுதிசீர் 'விளங்காய்'ச் சீராக வரும்.

நேரசையில் தொடங்கினால் அவ்வடிக்கு எழுத்து எண்ணிக்கை 16. நிரையசையில் தொடங்கினால் அவ்வடிக்கு எழுத்து எண்ணிக்கை 17. ஏகார இறுதியாகப் பா முடியும்.

புள்ளியெழுத்து எழுத்தென எண்ணப்படாது. அவ்வாறே ஆய்தமும் குற்றியலுகரம் குற்றியலிகரம் என்பனவும் எண்ணப் பெறா. ஓரடியின் இறுதிச் சீரும் அடுத்த அடியின் முதற்சீரும் இணைந்து வெண்டளையாக இருக்க வேண்டும் என்பது இல்லை. முதல் நான்கு சீர்களிலும் பெரும்பாலும் இயற்சீர் வெண்டளையே வரும். மிக அருகியே தேமாங்காய் புளிமாங்காய் என்பன வரும். பிற வரின் எழுத்து எண்ணிக்கை சீராக அமையாது. விதிகளைப் பார்க்கும்போது பாடுவது கடினம் போல் தோன்றும். ஆனால் வெண்பா அமைத்துப் பழகி விட்ட வர்க்குக் கடினமாக இராது! அதைப் போலவே அமைக்கலாம். இன்னும் சொன்னால் தனிச்சொல் வைத்தல், வாய்பாடு கொண்டு முடித்தல், ஈற்றடி முச்சீரமைத்தல் என்னும் இடர்கள் கட்டளைக் கலித்துறைக்கு இல்லை.

'எழுத்தெண்ணிக்கை வரவேண்டுமே' என்ற கவலை வேண்டுவதில்லை. சொல்லப்பட்ட இலக்கணத்தை மனத்துட் கொண்டு பாடினால், அந்த எழுத்தெண்ணிக்கையன்றிப் பிறிது வகையில் வாராது. வந்தால் அமைப்பு விதிகளைக் கையாண்ட முறையில் தவறு என்பது தெளிவு. நாலை நாலால் பெருக்கினால் 16 என்பது எவ்வளவு தெளிவோ அவ்வளவு தெளிவு, கட்டளைக் கலித்துறைக்குள்ள எழுத்துத் தெளிவு. ஒன்பது பத்தாம் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு வகுப்பிலேயே அமைத்துக் காட்டப்பட்ட கட்டளைக் கலித்துறைகள் வருமாறு; ஒன்று நேரசையில் தொடங்குவது (16 எழுத்து); மற்றொன்று நிரையசையில் தொடங்குவது (17 எழுத்து).

"அன்பால் உலகம் புரந்த அருட்காந்தி அண்ணலே! இம்

மன்பால் வகையுள் மணியாய் நுமைப்போல் மலர்ந்தவரார்?"

வன்பால் நிலத்து வயங்கு குளிர்காவாய் வாய்ந்திருந்தோய்!
நன்பால் வழியும் நயமில்லார் முன்பு நலிவழியோ?"

இக்கட்டளைக் கலித்துறையில், அடிக்குப் பதினாறெழுத்துள்ளமை எண்ணி அறிக. மூன்றும் ஐந்தும் மோனையுடன் விளங்குதலும் காண்க.

"மழலை மலர்வெள்ளம் மாழ்கும் மனத்தோர் மலைக்கழையின்
குழலை விரும்புங் குறியோராய் நின்றல் குறையுடைத்தே!
கழலைச் செறிக்குமோ? கால்கை அசைக்குமோ? கண்மலரால்
சுழலை அவிக்குமோ? சொட்டுமோ நற்றேன்? சுடுகுழலே!"

இதில் அடிதோறும் 17 எழுத்துகளும் மோனை நயங்களும் அமைந்திருத்தலும் காண்க. முதல் நான்குசீர்களும், வெண்டளைகளாகவும், இறுதி ஒரு சீரும் விளங்காயாகவும் அமைந்திருத்தலும் 'ஏ' என முடிதலும் கண்டுகொள்க.

யாப்பிலக்கணம் கூறும் யாப்பருங்கலக் கரிகை கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பால் அமைந்தது. 'கரிகை' என்பதற்கே கட்டளைக் கலித்துறை என்னும் பொருளும் உண்டாகுமாறு சிறப்புற்றது அந்நூல். திருக்கோவையார் முதலிய அகப்பொருட்கோவை நூல்களெல்லாம் கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பால் அமைந்தனவே. அதனால் கோவைக் கலித்துறை என்றொரு பெயரும் கட்டளைக் கலித்துறைக்கு உண்டாயிற்று. கோவை நூல்கள் மிகப் பலதாக உள்ளன. பாடுவது அரிது எனின் இத்தனை கோவை நூல்கள் தோன்றியிரா! அன்றியும் கோவை நூல்களின் துறைகளும் நானூற்றுக்குமேல் பெருக்கமுடையவை யல்லவோ?

கட்டளைக் கலிப்பா

எழுத்தெண்ணிப் பாடப்படும் பாவகையுள் ஒன்று இக்கட்டளைக் கலிப்பா. இது எண்சீர் அடிகள் நான்கினைக் கொண்டது. முதல் நான்கு சீர்களும் அரையடியாகவும், பின் நான்கு சீர்களும் அரையடியாகவும் கொள்ளப்படும். முதலரையடியின் முதற்சீரின் முதலசையோ, இரண்டாம் அரையடியின் முதற்சீரின் முதலசையோ நேரில் தொடங்கினால் அவ்வரையடிக்கு எழுத்துப் பதினொன்று. நிரையில் தொடங்கினால் அவ்வரையடிக்கு எழுத்துப் பன்னிரண்டு.

கட்டளைக் கலிப்பாவின் முதலரையடி முதற்சீரும், இரண்டாம் அரையடி முதற்சீரும் நேரொன்றாசிரியத் தளையாகவும் பிற மூன்றுசீர்களும் இயற்சீர் வெண்டளையாகவும் இருத்தல் வேண்டும். ஓரரையடியை அடுத்த அரையடியுடன் இணைத்துத் தளை பார்க்க வேண்டுவதில்லை.

கட்டளைக் கலிவிருத்தம்

இது கட்டளைக்கலிப்பாவின் அரையடியை ஓரடியாகக் கொண்டது. ஆதலால் நான்குசீர்களையுடைய நான்கடிகள் இதன் அளவாகும். கட்டளைக் கலிப்பாவைப் போல் நேரசையில் தொடங்கும் அடியில், பதினோரெழுத்தும், நிரையசையில் தொடங்கும் அடியில் பன்னீரெழுத்தும் அமைந்திருக்கும்.

“உலகம் யாவையும் தாமுள வாக்கலும்
நிலைபெ றுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா
அலகி லாவிளை யாட்டுடை யாரவர்
தலைவ ரன்னவர்க் கேசரண் நாங்களே”

நிரையசையில் தோன்றிய இப்பாடலின் ஓரடிக்குப் பன்னீரெழுத்தே வருதல் காண்க.

“தொல்லை யேயுறத் தோன்றிய வாழ்வெனும்
சொல்லை யேவலி சோர்வகை செய்திட
வல்லை யேலது வாடி வணங்கிடும்
எல்லை காண்குவை இன்பமும் ஓங்கியே”

இக்கட்டளைக் கலிவிருத்தம் அடிதோறும் பதினோரெழுத்துடன் இருத்தலும், முதற்றளை நேரொன்றாசிரியத்தளை யாகவும் பிறவெல்லாம் இயற்சீர் வெண்டளைகளாக இருத்தலும் மூன்றாஞ்சீர்கள் மோனை பெற்றிருத்தலும் கண்டு கொள்க.

கட்டளை வெண்பா

கட்டளை வெண்பா என ஒன்றையும் சுட்டுகிறார் யாப் பருங்கல விருத்தியார். ஈற்றடி ஒன்று நீங்கிய மற்றையடிகள் எழுத்தொத்து வருமானால் அதற்குக் கட்டளை வெண்பா என்பது பெயரென்கிறார். அவர் தரும் எடுத்துக்காட்டுகளுள் ஒன்று:

“மாவடு வென்னும் மலர்புரை கண்ணினாய்
பாவெடுத்துப் பாடும் பயனோக்கி - மேவி
எடுத்த இனத்தினால் இன்பஞ்சொற் சேரத்
தொடுத்து மொழிவ தமிழ்”

ஈற்றடி நீங்கிய நாற்சீரடி மூன்றினும் பன்னீரெழுத்துகளே ஒப்ப அமைத்திருத்தல் காண்க.

ஆ. கண்ணி

“எல்லாரும் இன்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே
அல்லாமல் வேறொன் றறியேன் பராபரமே” - பராபரக்கண்ணி 221

"சினமிறக்கக் கற்றாலும் சித்தியெலாம் பெற்றாலும்

மனமிறக்கக் கல்லார்க்கு வாயேன் பராபரமே"-பராபரக்கண்ணி 169

கண்ணியாவது ஒத்த ஈரடிப்பாடல். இவற்றில் அடிக்கு நான்கு சீர்கள் உள்ளன. அச்சீர்கள் வெண்டளையால் அமைந்துள்ளன. ஈரடியும் ஒரெதுகையுடையனவாகவும் மோனை நயம் உடையனவாகவும் உள்ளன. பராபரமே என்று முடிவதுபோல், பைங்கிளியே, எந்நாளோ, காண்பேனோ, ஆகாதோ என்று முடிந்தவை அப்பெயர்க் கண்ணிகளாகவே வழங்கப்படுகின்றன. இவற்றை அலகிட்டுப் பார்த்து இம்முறையை எளிமையாக மேற்கொள்ளலாம்.

எல்லாரும் இன்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே

எல்-லா-ரும் இன்-புற் றிருக்-க நினைப்-பது-வே

தேமாங்காய் தேமா புளிமா கருவிளங்காய்

-வெ.வெ

-இ.வெ

-இ.வெ

அல்லாமல் வேறொன் அறியேன் பராபரமே

அல்-லா-மல் வே-றொன் அறி-யேன் பரா-பர-மே

தேமாங்காய் தேமா புளிமா கருவிளங்காய்

-வெ.வெ

-இ.வெ

-இ.வெ

நினைப்பதுவே அல்லாமல் என்பதில் காய் முன் நேர் வருவது கொண்டு வெண்சீர் வெண்டளை வருவதால் அடியிறுதியும் அடிமுதலொடு வெண்டளையாக வரும் என முடிவு செய்தல் கூடாது. வரலாம்; வராமலும் இருக்கலாம் என்பதை அடுத்த பாட்டின் முதலடி இறுதிச்சீரும் இரண்டாம் அடி முதற்சீரும் காய்முன் நிரையாகி (பெற்றாலும் - மனம்) கலித்தளையாதல் கொண்டு தெளியலாம்.

குறள்வெண் செந்துறை

"ஆத்தி சூடி அமர்ந்த தேவனை

ஏத்தி ஏத்தித் தொழுவோம் யாமே"

"கொன்றை வேய்ந்த செல்வன் அடியிணை

என்றும் ஏத்தித் தொழுவோம் யாமே"

இவை ஆத்தி சூடி, கொன்றைவேந்தன் ஆகியவற்றின் கடவுள் வாழ்த்து. ஒளவையார் அருளியவை. ஈரசை நாற்சீர் அடிகள் இரண்டு கொண்டுள்ளன. இது குறள் வெண் செந்துறை என்னும் வகையைச் சேர்ந்தன. இதற்கு மேற்பட்ட சீர்களொடும் இரண்டடியாய் வருவனவும் குறள்வெண் செந்துறை வகை

யினவே. ஓரடியளவிலேயே எதுகை பெற்றும் மோனை பெற்றும் வருவனவும் இவ்வகையினவே. குறள்வெண் செந்துறையைச் செந்துறை வெள்ளை என்பார் யாப்பருங்கல விருத்தியார்.

"அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்
ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று"

இத்தகையவை பொழிப்பு எதுகை பெற்று வந்தவை.

"வாழை வடக்கீனும் வான்கமுகு தெற்கீனும்"

"கட்டுக் கலங்காணும் கதிருழக்கு நெற்காணும்"

மோனை நயம் பெற்று வந்த ஓரடிக் குறள் வெண் செந்துறைகள். தாலாட்டுப் பாட்டு ஒப்பாரிப் பாட்டு ஏற்றப் பாட்டு எனவரும் ஈரடிப் பாடல்களெல்லாம் இக்குறள் வெண் செந்துறை வகை சார்ந்தனவே. ஈரடி என்னும் வரையறையன்றிச் சீர்களுக்கு அளவு இல்லை. ஆனால் இருசீர் முச்சீர் நாற்சீர் எல்லையே இன்பஞ் சேர்க்கின்றது.

குறட்டாழிசை

கலிங்கத்துப் பரணி தக்கயாகப் பரணி என்பனவும் இச்செந்துறை வகையினவே எனினும் அது சந்த வளம் மிக்கதாகும். குறட்டாழிசை வகையில் அதனை அடக்குவர்.

"விட்ட தண்டினின் மீனவர் ஐவரும்
கெட்ட கேட்டினைக் கேட்டினை போலுநீ"

381

"பொருபுலி புலியொடு சிலைத்தபோல்
பொருபடர் ஒருபடர் சிலைக்கவே
அரியினோ டரியினம் அடர்ப்ப போல்
அரசரும் அரசரும் அடர்க்கவே"

408

"விருந்தினரும் வறியவரும் நெருங்கி யுண்ண
மேன்மேலும் முகமலரும் மேலோர் போலப்
பருந்தினமும் கழுகினமும் தாமே யுண்ணப்
பதுமமுகம் மலர்ந்தாரைப் பார்மின் பார்மின்"

இவை ஒன்றின் ஒன்று சீர்கள் மிக்கு வந்தன. ஒரெதுகை ஈரடிகளாக இருக்கும்பொது நிலை கண்டு கொள்க.

இ.சிந்து

முச்சீரடியைச் சிந்தடி என்று வழங்குவதை அறிந்துள்ளோம். மூன்றடியைச் சிந்தியல் என்பதையும் அறிந்துள்ளோம். இச்சிந்தும் முச்சீரடிகளால் அமைந்தமை கொண்டே பெயர் பெற்றிருக்கும். பின்னர் இருசீர், நாற்சீர் அதன்மேற்சீரென

விரிவுற்றிருத்தல் வேண்டும். சிந்துப் பாடல்கள் பெருவழக்காக உள்ளன.

“கண்டு கொண்டேனே - அகப்பேய்
காதல் விண்டேனே
உண்டு கொண்டேனே - அகப்பேய்
உள்ளது சொன்னாயே”

இது, அகப்பேய்ச் சித்தர் பாடல். “இருசீர் தனிச் சொல் இருசீர்” இவ்வாறு ஈரடியுடையது.

“சாவா திருந்திடப் பால்கற - சிரம்
தன்னில் இருந்திடும் பால்கற
வேவா திருந்திடப் பால்கற - வெறு
வெட்ட வெளிக்குள்ளே பால்கற”

இது, இடைக்காட்டுச் சித்தர் பாடல். முச்சீர் தனிச்சொல் முச்சீர்; இவ்வாறு ஈரடியுடையது.

“மனமென்னும் மாடடங்கில் தாண்டவக்கோனே - முத்தி
வாய்த்ததென் றெண்ணோடா தாண்டவக் கோனே
சினமென்னும் பாம்பிறந்தால் தாண்டவக் கோனே - யாவும்
சித்தியென்றே கண்டறிவாய் தாண்டவக் கோனே”

இதுவும் இடைக்காட்டுச் சித்தர் பாடலே. ‘நாற்சீர், தனிச்சொல் நாற்சீர்’ ஈரடியுடையது. இவையெல்லாம் சிந்து வகைப் பாடல்கள். ஈரடிகளும் ஒத்த அளவினவாக இருத்தலால் இவை சமனிலைச் சிந்து எனப்படும்.

முதலடியினும் இரண்டாமடியின் சீரளவு கூடியிருக்குமானால் அது வியனிலைச் சிந்து எனப்படும். வியல் என்பது மிகுதி என்னும் பொருளது. நான்கடியால் வரும் சமனிலைச் சிந்துகளும் உண்டு. வியனிலைச் சிந்துகளும் உண்டு. பாரதியார் பாடல்களில் இவ்விருவகைச் சிந்துகளையும் மிகுதியாகக் காணலாம். அரை அடிதோறும் தனிச்சொல் வரும் சிந்தும் உண்டு.

நொண்டி விளையாட்டு நடைமுறையில் உள்ளது. நொண்டி நடப்பவரும் உளர். நொண்டுதல் ஒருகாலும் மற்றொரு காலும் நீளம் குறைந்தும் கூடியும் இருப்பதால் உண்டாவது. அடிவைக்கும் அளவிலும் கூடுதல் குறைதல் உண்டாகும். இதனை அறிந்தோர் சிந்து வகையுள் ஒன்றானவியனிலைச் சிந்தை நொண்டிச் சிந்து என்றனர்.

“நெஞ்சு பொறுக்கு திலையே - இந்த
நிலைகெட்ட மனிதரை நினைந்து விட்டால்
அஞ்சி யஞ்சிச் சாவார் - இவர்
அஞ்சாத பொருளில் லையவ னியிலே

வஞ்சனைப் பேய்கள் என்பார் - இந்த
மரத்தி லென்பார் அந்தக் குளத்திலென்பார்
துஞ்சது முகட்டி லென்பார் - மிகத்
துயர்ப்படுவார் எண்ணிப்பயப்படுவார் - நெஞ்சு".

இது நொண்டிச் சிந்து. மேலுள்ள அரையடியினும், தனிச் சொல்லுக்கு அப்பால் வரும் அரையடி நீண்டிருக்கக் காணலாம்.

"ஓமெனப் பெரியோர்கள் - என்றும்
ஓதுவ தாய், வினை மோதுவ தாய்"

எனவரும் நாலடிச் சிந்தின் குறிப்பில் பாரதியார் "முதற் பாட்டில் இருந்து 18ஆம் பாட்டு வரையில் நொண்டிச்சிந்து.

"லாலல லாலல லா - லல
லாலல லாலல லால லா"

- பாஞ்சாலி சபதம் - 1

என்ற மெட்டில் நடப்பது" என எழுதுகின்றார்.

காவடிச் சிந்து என்றால் சென்னிகுளம் அண்ணாமலையார் நினைவுக்கு வருவார். அவரைப்போல் காவடிச்சிந்து பாட முடியுமா? என்று பாரதியாரிடம் புலவர்கள் வினவியதாக வரும் வினாவே அவர்தம் பெருமையை நிலைப்படுத்தும். காவடிச் சிந்து பாடுதலில் கொடி கட்டிப் பறந்த கோமான் அவர். மடக்கு, திரிபு எனப் பன்னூறு பாடல்கள் அவர் பாடியிருந்தும் "காவடிச் சிந்தே" அவரைத் தமிழில் வள்ளலாக நிலைப்படுத்தி வைத்தது. இவ்வகையில் பின்னே தம் பெயரைப் பொறித்தவர் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் கண்ட பாண்டித் துரையார் ஆவர்.

"தெள்ளுதமி முக்குதவு சீலன் - துதி

செப்புமண் ணாமலைக்கனு கூலன் - ஊர்

செழியப் புகழ்விளைத்த கழுகு மலை வளத்தைத்

தேனே - சொல்லு - வேனே.

வெள்ளிமலை யொத்தபல மேடை - முடி

மீதினிலே கட்டுகொடி யாடை - அந்த

வெய்யவன்ற டத்திவரும் துய்ய ரதப் பரியும்

விலகும் - படி - இலகும்.

முத்தமிழ்தேர் வித்வசனக் கூட்டம் - கலை

முற்றிலுமு ணர்ந்திடுங்கொண் டாட்டம் - நெஞ்சில்

முன்னுகின்ற போதுதொறும் தென்மலையின் மேவுகுறு

முனிக்கும் - அச்சம் - சனிக்கும்.

எத்திசையும் போற்றமரர் ஊரும் - அதில்

இந்திரன் கொலுவிருக்கும் சீரும் - மெச்சும்

இந்தநக ரந்தனைய டைந்தவர்க் கதுவும் வெறுத்

திருக்கும் - அரு - வருக்கும்."

கமுகுமலை வளம்பற்றிய இக்காவடிச் சிந்து அண்ணாமலையார் பாடியது. வெண்டளை மிகுதியாகவும் கலித்தளையுடன் பிறதளைகளும் வரக்காணலாம். அடியின் பகுதிதோறும் மோனையும் இயையும் வருதல் எண்ணத்தக்கன. “புளிமாகருவிளங்காய்” என வருவன (செழியப் புகழ் விளைத்த, கமுகுமலை வளத்தை) என வருவன முடுகிசைக்கும், “தேனே-சொல்லு-வேனே” “விலகும்-படி-இலகும்” என்பன போல்வன முடிநிலை அடுக்குக்கும் இனிமை சேர்க்கின்றன. இசைநயமிக்க இத்தகு பாடல்களில் திட்டவட்டமான தளை நோக்கு இல்லை. ஆனால் சந்த அமைதி எவரையும் வயப்படுத்தி விடுகின்றது. அதுவும் குழுவிசையாக வெளிப்படும்போது ஆட்கொண்டு விடுதல் கண்கூடு.

சிந்துகளில் உள்ள மற்ற வகைகளில் ஒன்று, வழிநடைச் சிந்து. அதனை வழிநடைக் காவடிச் சிந்து என்பதும் உண்டு என்பது ‘திருப்பரங்குன்றம் வழிநடைக் காவடிச் சிந்து’ என்னும் நூலால் விளங்குகின்றது. “தெள்ளுதமிழுக்குதவு சீலன்’ என்ற மெட்டில் ஓரடி;

“செங்கைவளை கங்கணங்கள் மின்னே - நம்மள்
செந்தில்வடி வேலவனைக் கண்ணே - கண்டு
தெரிசித் திடுவதற்குக் கிரிகுற்றி யேவருவோம்
தேனே-மட-மானே”

இதே மெட்டில் முடுகு ஓரடி;

“ஆறுபடை வீட்டுக்கதி காரன்
அழகொய்யாரன் அதிகெம்பீரன்-வேலன்
ஆறுமுக மாகியசிங் காரன்-இப்ப
ஆறுதலந் தன்னில் அமர்ந்தாடி அருள்புரியும்
ஐயன்-வடிவேல்-கையன்”

ஈ. கும்மி

கும்முதல் கூடுதல்; கைகூட்டி அடித்தலும் கும்முதலாம். கும்மித் துவைக்கும் சலவையை அறிக. ‘கும்பல்’ ‘குப்பம்’ ‘குப்பை’ முதலியவெல்லாம் கூடுதல் பொருளில் வந்தனவே. கொம்முதல், கொம்மு, கொம்மை, கொம்மி என்பனவும் இக்கூட்டப் பொருளானவே. வள்ளலார் “நடேசர் கொம்மி” என்பது கொம்மி என்பதற்குச் சான்று.

“கொம்மியடி பெண்கள் கொம்மியடி - இரு
கொங்கை குலுங்கவே கொம்மியடி

இஃது எடுப்பு (பல்லவி)

நம்மை யாளும் பொன் னம்பல வாணனை
நாடிக் கொம்மி யடியுங்கடி - பதம்
பாடிக் கொம்மி யடியுங்கடி

இது தொடுப்பு (அனுபல்லவி)

காம மகற்றிய தூயனடி - சிவ
காம சுவந்தரி நேயனடி
மாமறை யோதுசெவ் வாயனடி - மணி
மன்றெனு ஞான வா காயனடி"

இஃது அடி எனப்படும் சரணங்களுள் ஒன்று. இதன் "ராகம் - ஆனந்த பைரவி-ஆதிதாளம்" என்னும் குறிப்புள்ளது. எடுப்பு தொடுப்பு நீங்கிய அடிகள் (சரணங்கள்) வெண்டளையிலேயே அமைந்துள்ளன.

"வாமும் உயிரினை வாங்கிவிடல் - இந்த
மண்ணில் எவர்க்கும் எளிதாகும்
வீழும் உடலை எழுப்புதலோ - ஒரு
வேந்தன் நினைக்கினும் ஆகாதையா" - ஆசியசோதி-கவிமணி.

"வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே-தந்து
வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு-நெஞ்சை
அள்ளும் சிலப்பதி காரமென்றோர்-மணி
ஆரம் படைத்த தமிழ்நாடு" -பாரதியார்

இன்னவையும் வெண்டளையால் அமைந்து தனிச் சொல் லுடைய கும்மி வகைகளே. சிந்தும் இவ்வாறு வருதலுண்டே னும் வெண்டளை வருதல் வகையால் வேறுபடக் காணலாம்.

உ. வரி

வாரம், வரி என்பன இசைப்பாடல்களே. முன்னதற்குத் தேவாரமும் வரிகளுக்குச் சிலம்பும் சான்றுகளாக விளங்குகின்றன. வாரப் பாடல்கள் பெரும்பாலும் விருத்த வகையுள் அடங்கிவிடுகின்றன. வரிப்பாடல்களும் அவ்வகையில் அடங்குதல் உண்டாயினும் "வெண்டளை யாப்பு"க் கொண்டிருத்தல் தனித்தன்மையாகச் சில வரிப் பாடல்கள் உள்ளன.

"வீங்குநீர் வேலி உலகாண்டு விண்ணவர்கோன்
ஓங்கரணங் காத்த உரவோன்யார் அம்மாளை
ஓங்கரணங் காத்த உரவோன் உயர் விசம்பின்
தூங்கெயில் மூன்றெறிந்த சோழன்கான் அம்மாளை
சோழன் புகார் நகரம் பாடலோர் அம்மாளை."

ஓரடி மடக்கி ஐந்தடியாக வந்த இவ்வம்மாளை வெண்டளையாலேயே வந்தது. இவ்வாறே கந்து வரி, ஊசல்

வரி, வள்ளை வரி, வாழ்த்து வரி என வரும் வரிப் பாடல்களும் (சிலப்பதிகாரம்) கோத்தும்பி, தெள்ளேணம், சாழல், பூவல்லி, தோணோக்கம் (திருவாசகம்) முதலியனவும் வெண்டளை கொண்டவையே என்பது விளங்கும். ஆற்றுவரி, முரிவரி, துள்ளல்வரி என்பனவற்றில் பிற தளைகள் வரக் காணலாம். இவற்றின் இலக்கணமாக நமக்குக் கிடைத்துள்ளவை இலக்கியச் சான்றுகளே ஆகலின் அவ்விலக்கியம் கொண்டே இலக்கணம், படைத்துக் கொள்ளல் முறையாகும்.

ஊ. வண்ணம்

தொல்காப்பிய வண்ணங்கள்;

“யாகாவா ராயினும் நாகாக்க காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு”

“யாதானும் நாடாமால் ஊராமால் என்னொருவன்
சாந்துணையும் கல்லாத வாறு”

என்னும் குறள்களையோ,

“வேலா பாலா சீலா காரா
வேளே வேடக் கொடிகோவே
வீரா தாரா ஆறா தாரா
வீரா வீரப் பெருமாளே”

“ஏறா னாலே நீறாய் மாயா வேளே வாசக் கணையாலே
ஏயா வேயா மாயா வேயா லாமே லோசைத் துளையாலே”

என்னும் திருப்புகழ்களையோ பார்த்த அளவானே நெட்டெழுத்து மிகுதி புலப்படும். இதனை நெடுஞ்சீர் வண்ணம் என்பார் தொல்காப்பியர்.

“நெடுஞ்சீர் வண்ணம் நெட்டெழுத்துப் பயிலும்”

என்பது அவர் நூற்பா (1476). இவ்வாறே குற்றெழுத்தே மிகுந்து வரும் வண்ணப்பாடல் குறுஞ்சீர் வண்ணம் எனப்படும்.

“குறுஞ்சீர் வண்ணம் குற்றெழுத்துப் பயிலும்”

எனக் கூறுவார் அவர் (1477).

“இசைகெடின் மொழிமுத லிடைகடை நிலைநெடில்
அளபெழும் அவற்றவற் றினக்குறில் குறியே”

இந்நன்னூலின் நூற்பா அளபெடை பற்றியது. “தன தன தன தன” என்ற அமைதியிலேயே நடப்பது புலப்படும். நெடிலும் குறிலும் கலந்து ஏறத்தாழ சமனிலை அளவில் வருமானால் சித்திர வண்ணம் என்று தொல்காப்பியரால் வழங்கப்பட்டது. இவ்வாறே வல்லினம் மெல்லினம் இடையினம் ஆகிய எழுத்

துகள் மிகுந்து வரப்படுதல் முறையே, வல்லிசை வண்ணம் மெல்லிசை வண்ணம் இயைபு வண்ணம் எனப்பட்டன. அளபெடை மிகுந்து வரும். அளபெடைத் தொடையை அறிந்துள்ளோம். அவ்வாறு அளபெடை மிகுந்து வருவது அளபெடை வண்ணம் எனப் பெயர் பெற்றள்ளது. ஆய்த எழுத்து மெல்லினத்திலும் மெல்லிது. உள்ள எழுத்துகளிலேயே நுணுகிய ஒலியுடையது ஆய்தமே. அதனால் “ஆய்தம் உள்ளதன் நுணுக்கம்” என்றார் தொல்காப்பியர். அவ்வாய்தம் மிகுந்து வருதல் நலியு வண்ணம் என வழங்கப்பட்டது. இன்னும் சில வண்ணங்களும் உள. இருபது வண்ணங்கள் என்றார் தொல்காப்பியர்.

பிற்கால நூல்கள் 100 வண்ணங்கள் உரைத்தன. வண்ண வகை, எண்ணவகை சார்ந்தது என எளிமையாகக் கூறலாம். வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கால் என்பதுபோல வண்ணத் திறம் வாய்ந்தவர்கள் வகுத்துக் காட்டிய வழிகளில் எல்லாம் பெருக்க முடையதாகும். பெரும் புலவர்களுக்குத் தாம் எடுத்துக் கொண்ட பொருளுக்கு ஏற்ப நடை நயம் இயல்பாக அமைந்துவிடும். அவர்கள் வாழ்வியல் வழக்கில் இருந்தே அவற்றை வடித்து இறக்கித் தம் நூலின் வைப்பாக்கிக் கொள்கிறார்கள்.

தலைவன் தலைவியைச் சந்திக்கிறான். அவள் அழகில் அவன் மயங்குகின்றான். காலடி எடுத்து வைக்கவும் மாட்டாமல், கண்விழியை மாற்றி நோக்கவும் மாட்டாமல் மயங்கி நிற்கிறான். அந்நிலையில் சொல் தடைப்பட்டுத் தடைப்பட்டு நடத்தலே இயற்கை. நின்று நின்றே சொல் வரும். அச்சொல்லும் வன்சொல்லன்றி மென்சொல்லாகவே இருக்கும். இந்நோக்குடன்,

“அணங்குகொல் ஆய்மயில் கொல்லே கணங்குழை
மாதர்கொல் மானுமென் நெஞ்சு”

என்னும் குறளின் மெல்லின ஆட்சியையும் (ஒரு வல்லொற்றும் வரவில்லை) கொல் எனும் அசைநிலை மும்முறை இடம் பெற்ற தையும் கண்டால் வள்ளுவக் குறளின் வண்ணம் புலப்படும். அடுத்த குறளிலே என்ன நடை மாற்றம்? வல்லின மாற்றம். அவள் பார்த்தாள். அவனும் பார்த்தான். பார்வைகள் முட்டின! மோதின! தைத்தன. அதற்கு வல்லின அணி வகுப்பு:

“நோக்கினாள் நோக்கெதிர் நோக்குதல் தாக்கணங்கு
தானைகொண் டன்ன துடைத்து”

முதலடி நாற்சீரிலும் முடிவுச் சீரிலும் வல்லொற்று ஆட்சிப் படுதல் காண்க. சிறந்ததைச் சொல்ல வேண்டுமா இழுமென் மொழியால் கூறுக என்பார் தொல்காப்பியர். அதனையே அவர்,

“இழுமென் மொழியால் விழுமியது பயிலல்” என்பார். இதனைத் தெளிந்த வள்ளுவர்.

“குழலினிது யாழினி தென்பதம் மக்கள்
மழலைச் சொல் கேளா தவர்”

என்றார் இதனை,

“குழலும் யாமும் அமிழ்தும் குழைத்த
மழலை”

என விரித்துக் கொண்டார் இளங்கேரவடிகளார். இதோ! ஒரு குழந்தை! ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் பாட்டைப் பாருங்கள்;

“போழுமதி தாழுநதி பொங்கரவு தங்குபுரி புன்சடையினன்
யாழின்மொழி மாழைவிழி யேழையின மாதினொ டிருந்தபதிதான்”

பாடல் தொடர்கிறது.

பயிற்சியும் இலக்கியத் தோய்வும் வாழ்வியல் ஊற்றமும் மிகமிக இவையெல்லாம் தாமே வந்து கொஞ்சிக் குலாவு வனவாம்.

அருணகிரியார் பாடல்கள் கட்டளை மிக்கவை. எழுத் தெண்ணிப் பாடும் பாடலினும் கட்டுமிக்கவை. அங்கே, குறில் நெடில்களின் எண்ணிக்கை இல்லையே. எழுத்து என்னும் பொது எண்ணிக்கைதானே உண்டு. இங்கு மாத்திரையும் கட்டாயம் போற்றப்படல் வேண்டும். இன்னும் ஒன்று வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என்பனவும் ஒழுங்காக வைக்கப்பட வேண்டும். அதனால் விகாரங்கள் என ஒன்று கண்டோமே, அவற்றுக்கு அருணகிரியார் பாடல்களில் நிரம்ப இடமுண்டு. எந்த இசையமைதி நான்கடிகளிலும் சிறிதும் மாறாமல் வருகின்ற வனப்புடையவை அவர் பாடல்கள். பிறர் பாடுதற்கும் அது தானே விதிமுறை.

தத்தன தனதன தத்தன தனதன

தத்தன தனதன

- தனதான

இது சந்தக் குழிப்பு; இதன் இரட்டிப்பு ஓரடி; இதற்குப் பாடல்;

“கைத்தல நிறைகனி அப்பமொ டவல்பொரி

கப்பிய கரிமுகன்

- அடிபேணி

கற்றிடு மடியவர் புத்தியி லுறைபவ

கற்பக எனவினை

- கடிதேகும்”

இது முதலடி. இப்படியே மற்றையடிகள் தொடர்ந்து நிறைவில் “பெருமானே” என முடிகின்றது.

தத்தத் தன தத்தத் தன தன
 தத்தத் தன தத்தத் தனதன
 தத்தத் தன தத்தத் தனதன - தனதான.

இச்சந்தக் குழிப்பு அரையடிக்குரியது. இதன் இரட்டிப்பு ஓரடி.

"முத்தைத் தரு பத்தித் திருநகை
 அத்திக் கிறை சத்திச் சரவண
 முத்திக் கொரு வித்துக் குருபரன் - எனவோதும்
 முக்கட் பர மர்க்குச் சுருதியின்
 முற்பட்டது கற்பித் திருவரும்
 முப்பத் துமு வர்க்கத் தமரரும் - அடிபேண"

ஐகாரம் நெடில் எனினும் குறிலளவாகக் கொள்ளப்படலுமுண்டு. அதனால் முத்தை, நகை, இறை எனக் குறிலாகக் கொள்ளப் பட்டன. 'தத்தத்' என்பதில் தகர ஒற்றே இருப்பினும் அதே வல்லின எழுத்தெல் லாமும் இடம் பெறலாம். அதனால் க், ச், ப், ட், ற், என்பனவும் வந்தமை அறிக. மெல்லொற்று வருமிடங்களுக்கும் இதுவே விதியாம்.

தந்தம் தந்தம் தந்தம் தந்தம்
 தனதன தனதன தனதன தனதன -தனதான

இக்குழிப்பு ஆறுமுறை மடங்கி வருதல் ஓரடியாக வரும் பாடலும் உண்டு.

"ஒன்றென் றென்றுந் துன்றுங் குன்றுந்
 துளைபட மதகரி முகனுடல் நெரிபட
 டுண்டுண் டுண்டுண் டிண்டிண் டிண்டிண்
 டிடிமென விழுமெழு படிகளு மதிர்பட
 ஒண்சங் சஞ்சஞ் சஞ்சஞ் சஞ்சென்
 றொலிசெய மகபதி துதிசெய அசுரரை - அடுவோனே
 உன்றன் தஞ்சந் தஞ்சந் தஞ்சந்
 சிவனருள் குருபர எனமுநி வரர்பணி
 யுந்தொந் தந்தொந் தந்தொந் தந்தென்
 றொலிபட நடமிடு பரனரு ளறுமுக
 உண்கண் வண்டுங் கொண்டுந் தங்கும்
 விரைபடு குரவல ரலர்தரு மெழில்புனை - புயவீரா"

எல்லாம், இப்படி நெடும் பாடல்கள்தாமா? இல்லை!
 சுருங்கிய அடிவரவும் உண்டு.

தனனா தனனா தனதான
 தனனா தனனா தனதான

“வரதா மணிநீ எனவோரில்
வருகா தெதுதான்அதில் வாரா.”

இதோ வேறொரு வகைச் சந்தக் குழிப்பு:

தைய தைய தைய தைய தைய தைய தனதான

இக்குழிப்பில் ஓரடி:

“கள்ள முள்ள வல்ல வல்லி கையி லள்ளி நிதியீய
கல்லு நெல்லு வெள்ளி தெள்ளு கல்வி செல்வர் கிளைமாய”
பட்டினத்தார் பாடிய உடற்கூற்று வண்ணம்

“தனதன தான தனதன தான
தந்தன தந்தன தந்தன தந்தன
தனன தனந்த தனன தனந்த
தானன தானன தானன தந்த
தந்ததன தான தன தானனா”

என்னும் நெடிய குழிப்புடைய நெடும் பாடலாகும். ‘வண்ணத் திரட்டு’ என்னும் பெயரால் நூல் உண்டு. வண்ணத்திலக்கணம் வண்ணச் சரபம் தண்டபரணியடிகள் அருளிய நூலாகும். அவ ரியற்றிய ஒலியலந்தாதி என்பதும் வண்ணப்பா நூலே. பரட்சரப் புலவர் என்பார் இயற்றிய திருக்காரண வண்ணங்கள், நரகூர் புரண வண்ணம், பஞ்சரத்தின வண்ணங்கள் என்பனவும் பிறவும் படித்துச் சுவைத்துப் பாடுதற்கு ஏற்றனவாம்.

உ ஊ ஒ ஓ ஔ எனபனவும் இவையேறிய உயிர் மெய்யும் இதழ் ஒட்டுதலால் உண்டாகும் எழுத்துகள். இவற்றை நீக்கிப் பாடும் பாடல் இதழொட்டாப் பாடல் எனப்படும். ‘நீரொட்டகம்’ என்பர் வடமொழியில். இதழொட்டாப் பாடல் என்பது பொருள். “இதழகல்பா” என்பார் வண்ணச்சரபம். அவரே இப் பாடற்கு மாறாக “இதழ்குவி பா” வும் எழுதினார். ‘இதழகல் பா’ இருக்கும்போது “இதழ்குவிபா” ஏன் இருத்தல் கூடாது என்ற துடிப்பால் அவரிடம் கிளர்ந்தது அது இனிக் கொம் பில்லாமலே (ஒற்றைக் கொம்பு, இரட்டைக் கொம்பு; (எ,ஏ,ஒ,ஓ மெய்கள்) பாடும் பாடல்களும், காலில்லாப் பாடல்களும், ஒருவருக்கத்தாலேயே பாடும் பாடல்களும், ஓரெழுத்து வகை யாலேயே (க, ச, த) பாடும் பாடல்களும் என எத்தனை எத்தனையோ வகைகளில் புலவர் திறங்களுக்குத் தகவிரிந் துள்ளன. இவற்றை விரிந்த நூல்களில் கண்டு கொள்க.

6. விலக்குகளும் விளக்கங்களும்

அ.அலகிடல்

‘புலவர்’ என்றாலே திருவள்ளுவரைத்தான் குறிக்கும் என்பது திருவள்ளுவமாலை. அப்புலவர் பாடிய குறள் வெண்பாவிலே குறை காண முடியுமா? பதிப்பிப்பவர் பிழையாலும், அதனை முறையொடு பாராதவர் பிழையாலும் பிழையெனத் தோற்றத் தந்தால் அதற்கு வள்ளுவர் என்ன செய்வார்?

“மலர்மிசை ஏகினான் மாண்டி சேர்ந்தார்

நிலமிசை நீடு வாழ்வார்”

என்று ஒருவர் பதிப்பித்து விடுகிறார். ‘நீடு’ என்பதுடன் ‘வாழ்’ என்பதை இணைத்து ‘நீடுவாழ்’ கூவிளம் எனக் கொள்ளல் முறை. அவ்வாறாயின் “விளமுன் நேர்” என்னும் இயற்சீர் வெண்டளையாகும். ‘வார்’ என்பது நாள் வாய்பாட்டால் முடியும். இல்லாக்கால் நீடு என்பது மாச்சீராய், ‘வாழ்வார்’ என்பதும் மாச்சீராய் நேரொன்றாசிரியத் தளையாகி வெண்பா பிழை பட்டதெனப் பேசப்பட்டுவிடும். “உருப்படியாக்க ஒரு திங்கள்! உடைக்க ஒரு நொடி!” என்றாகி விடுமே!

“எவ்வது உறைவது உலகம் உலகத்தோடு

அவ்வது உறைவது அறிவு”

என்னுமாறு பிரித்து அலகிட்டால் வெண்பா ஆகுமா? “கூவிளம் கருவிளம் புளிமா புளிமாந்தண்பூ கூவிளம் கருவிளம் பிறப்பு” என்றல்லவா ஆகிவிடும். பிறப்பு என்னும் வாய்பாட்டு முடிவொன்று தவிர வெண்டளை ஏதாவது உண்டா? ஆனால் இப்பாடலையே,

“எவ்வ துறைவ துலகம் உலகத்தோ

டவ்வ துறைவ தறிவு”

என்ற நிலையில் அலகிட்டால் அனைத்தும் வெண்டளைகளே அல்லவோ!

பாடல் இயற்றுவார், பிழையேற்படாமல் தடுப்பதற்கு அவ்வப்பாவின் சீரும் தளையும் சிதையா வகையிலேயே எழுத வேண்டும். எளிமைக்காகச்சந்தி பிரித்து எழுதினேன் என்றால் எளிமையாகப் பிழை நேர்ந்து விடும். படிப்பவர்களுக்கு எளிமைப் படுத்துதல் என்னும் நோக்கில் சந்தி பிரித்து அச்சிடுபவரும்,

“எவ்வ(து) உறைவ(து) உலகம் உலகத்தோ(டு)
அவ்வ(து) உறைவ(து) அறிவு”

என்று போடுதல் முன்னை வழக்கமாக இருந்தது. அடைப்புக் குறிக்குள் உள்ள எழுத்தைக் கணக்கில் சேர்க்க வேண்டாம் என்பதே அடைப்புக் குறியிட்ட அடையாளம். அதனைப் படிப்பார்க்கு விட்டு விடலாம். படைப்பார்க்கு அவ்வழி ஆகாது.

“எமக்கு என்ன என்று இட்டு உண்டு இரும்”

இது ஒரு வெண்பாவின் ஈற்றடி! “ஆறு சொற்களா ஓர்ஈற்றடி முச்சீரில் என்று திகைக்க வேண்டியதில்லை. மூச்சீரும் கூட இல்லை. இரண்டரைச் சீர்களே! “ஆண்டாண்டு தோறும் அழுது புரண்டாலும்” நாம் அறியாத பாட்டா? ஒளவையாரின் அப் பாட்டின் ஈற்றடியே இது. சந்தி பிரிக்க இவ்வாறு விரியும் சொற்கள், எப்படிச் செறிகின்றன?

“எமக்கென்னென் றிட்டு ண்டிரும்”

என்றாகின்றன. “புளிமாங்காய் தேமா மலர்” “வெண்சீர் வெண்டளை; இயற்சீர் வெண்டளை; மலர்” தமிழின் உயிரும் மெய்யும் உகரமும் இகரமும் ஆய்தமும் எப்படியெல்லாம் மொழிவளமும் மொழிநயமும் செய்கின்றன என்பதை உணர்ந்து உணர்ந்து பார்த்தாலன்றி அதன் உயிர்ப்பு நிலை காணற்கு இயலாது.

“அருளல்ல(து) யாதெனில்” என வரும் குறளை அலகிடும்போது உகரத்தை நீக்க வேண்டும் எனக் கருதலாம். ஆனால் அப்பாடல் “அருளல்ல தியாதெனில்” என்பது. புளிமாங்காய் முன் கருவிளம் வருகிறதே! காய் முன் நிரை கலித்தளையே எனத் திகைப்புண்டாகும். அத்திகைப்பை நீக்கவே, சீரும் தளையும் சிதைய வரும் இடங்களில் குற்றியலிகரத்திற்கு மதிப்புத்தர வேண்டியதில்லை. அவ்விகரத்தை விலக்கி அலகிடலாம் என விதி கண்டனர். இதோ இன்னொன்று;

“குழலினி தியாழினி தென்ப”

என்னும் குறளில் இகரத்தை விலக்கி அலகிடவில்லையானால் “கருவிளம் கருவிளம் தேமா” என்று தானே வரும். விளமுன் நிரை நிரையொன்றாசிரியத் தளையாய் வெண்பா பிழை பட்டுப் போகுமே.”

வெஃகாமை என்னும் அதிகாரத்தில் உள்ள 10 குறள்களில் வெஃகி, அஃகி என்பவை 13 முறை இடம் பெறுகின்றன. இங்கு எல்லா இடங்களிலும் மெய்யெழுத்துப் போலவே குறிலொற்றாகிய நேரசையாகவே அமைந்துள்ளன. ஆனால், அவ்வாய்தம் சொல்நிலை மாறிச் சுட்டுநிலையாக “அஃது” என வரும்போது ஆய்தத்தைக் கணக்கில் கொள்ளாமல் தள்ளி அலகிடுமாறும், “அது” என்று கொண்டே அலகிடுமாறும் அமைந்துள்ள இடங்களும் சில உள்ளன (திருக்குறள் 226, 363, 414, 943, 1166). இச்சிக்கலைக் கருதாமல் ஆய்தத்தை மெய்யெழுத்துப் போலவே

வைத்துக் கொண்டு அலகிடுதல் இயல்பாகவும் எளிதாகவும் அமையும்.

“அன்பு என்ற ஒரு எண்ணம்”

என ஒரு தொடரை உரைநடையில் கூட எழுதுதல் தவறாகும். ‘ஓர் எண்ணம்’ ‘ஓரெண்ணம்’ என்றுதான் வரவேண்டும். “அன்பு என்ற” என உரைநடையில் கூடப் பிரித்தெழுத வேண்டுவ தில்லை. “அன்பென்ற” என்பது எளிதில் விளங்குவதே. இத் தொடர், பாட்டு அடியென அமைந்துள்ளது. அடி இருக்கு மாறு அலகிட்டால் “தேமா கூவிளங்காய் தேமா”. ஆனால் “அன் பென்றவோர் எண்ணம்” என்றோ, “அன்பென்ற ஓர் எண்ணம்” என்றோ பிழையின்றி அமைத்தால் இயற்சீர் அசைச் சீராகிறது! உரிச்சீர் இயற்சீராகிறது. இப்படியே,

“அவலம் ஏதும் உலகினில்”

என்பதொரு பாடலின் அரையடி முச்சீர். “அவலமே துலகினில்” என்று இரு சீராக சுருங்கும். “அவல மேதுலகினில்” என வரினும் அசையே சீராகிவிடும். இன்னும் சிலர் பாடல்களில் அடியிறுதியிலோ அரையடியிறுதியிலோ வரும் உகரத்தை அடுத்த அடி முதலிலோ, அரையடி முதலிலோ வரும் உயி ரெழுத்துடன் இணைத்து நோக்கி உகரம் கெட்டுப்போகும் என்பதை எண்ணாமல் தளையில் பிழையுண்டாகுமாறும் சீர் கெடுமாறும் செய்து விடுகின்றனர்.

“அறிவினில் ஏற்றத் தாழ்வு

அமைவதே இயற்கை நீதி”

என்பதில் உள்ள ‘தாழ்வு’ என்பதன் உகரம் அமைவதே என்பதுடன் சேர இல்லாமல் போய்விடுமே! ‘தாழ், வமைவதே’ என்று நின்றால் ‘தேமா’ என எண்ணிய சீர், நேரசையாக மட்டும் நின்று விடுகிறதே! இவற்றையெல்லாம் எண்ணினால் பாட்டு இயற்றும்போது கட்டாயம் சந்தி பிரித்தெழுதாமல், உரிய இலக்கண அமைதிப்படியே எழுதுதல் வேண்டும் என்பது தெளிவாகும். எழுதி முடித்து விட்டுப் பார்க்கலாம் என நினைத் துக்கொள்வது ஏமாற்றத்திற்கும் பிழையுண்டாதற்குமே இடமாகிவிடும்.

“அன்னையையான் நோவ தவமால்”

இதில் முதற்சீரில் இரண்டு ஐகாரங்கள் உள்ளன. ஐகா ரத்தை நெடில் என்றே கொண்டால் முதற்சீர் நாலசையாகிவிடும். நாலசைச்சீர் வெண்பாவில் ஒருபோதும் வாராது. அதனால் இரண்டு ஐகாரங்களையும் குறிலெனக் கொண்டு நிரையென அலகிட்டால் வெண்பாவில் பிழை நேராது. தளை பிழைபடாத இடத்தில் நெடிலாகக் கொள்வது இதனால் தடையுறாது.

‘தழுவி’ என்பதொரு சொல் அளபெடையில் ‘தழீஇ’ எனவரும். அதேபோல் ஒருவி என்பது ‘ஓரீஇ’ என அளபெடை

யாகும். தழீ-இ, ஒர்-இ என்பவை நிரைநேர் ஆகிப் 'புளிமா' வாய்பாடாகும். சில இடங்களில் இவ்வாறு அளபெடை கணக்கிட்டால் பிழையாதலும் உண்டு. "உப்போஓ என உரைத்து" என்று வருமிடத்தில் உப்-போ-ஓ (நேர் நேர் நேர் = தேமாங்காய்) என உரைத்-து(நிரை நிரை நேர் = கருவிளங்காய்) என அலகிட்டால் காய் முன் நிரை கலித்தளையாகி வெண்டளை சிதைந்து விடும். ஆதலால் அளபெடையை நீக்கி அலகிட்டால் பிழையில்லாது நிற்கும்.

"கண்ண கருவிளை"

"எஃஃஃ கிலங்கிய "

இவற்றுள் முன்னதில் ஒற்றெழுத்தும், பின்னதில் ஆய்த எழுத்தும் அளபெடையாக வந்துள்ளன. ஒற்றும் ஆய்தமும் கணக்கிடப்படா வெனத் தள்ளிவிட்டால், "கண்ண" "எஃஃஃ" என்பவை அசைச் சீராக நின்று வெண்பாவின் தளை பிழைபட்டுவிடும். அதனால் இவற்றை "க-ண்ண"(நேர் நேர்) எ-ஃஃஃ (நேர் நேர்) என்று கொண்டு தேமாவாக்கினால் தளையின் பிழை நீங்கிவிடும்.

இவ்வாறே, "அவனரு ளாலே அவன்தாள் வணங்ங்கி" என்பதிலுள்ள (திருவா. சிவபுராணம்) ஒற்றளபெடையை நேர் என அலகிடவில்லை எனின் 'சிந்தை' என்னும் வரும் சீரொடு பொருந்தாமல் தளைகெடும் என்க. ஆதலால் ஈரொற்றாக வருவனவெல்லாம் அலகுபெறும் என எண்ணிவிடுதல் கூடாது என்பதையும் முன்னரே குறித்துள்ளோம். "கார்க்கடல், கதிர்ச் செந்நெல்" என்பன போன்றவற்றில் வந்துள்ள ஒற்றுகள் வேறு வேறு ஈரொற்றுக்கள் இங்குக் குறிக்கப்பட்ட அளபெடை. அதே ஒற்றுக்கள் இரண்டாதல் எனத் தெளிந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

"அ அவனும் இ இவனும்" "அ உ அறியா"

இவை வெண்பாவில் வரும் சீர்கள். அ,இ,உ என்பன சுட்டெழுத்துகள். சொல்லோடு சேர்ந்து நில்லாமல் விட்டிசையுடையனவாய் நிற்கின்றன. ஆதலால் 'அ' 'இ' 'உ' ஆகிய இவற்றைத் தனியே நேரசை எனக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அவ்வாறு அலகிட்டால் அ அவனும் என்பது (அ-அவ-னும் = நேர் நிரை நேர்) கூவிளங்காய்ச் சீராகும். "அ உ அறியா" என்பதில் அ-நேர்; உ-நேர் எனத் தேமா ஆகும். "வ.உ.சி" என ஒரு சீர் வந்தால் தேமாங்காய்; "திரு.வி.க" என்று வந்தால் புளிமாங்காய்; "மு.வ" என்றால் தேமா. விட்டிசைத்தால் அக் குறிலை நேரசையாக்கிவிட வேண்டும். இத்தகைய சிக்கல்கள் அரிதாகவே நேரும் எனினும் அறிந்து கொள்ளுதல் பயனாம் என்பதால் குறிக்கப்பட்டன. அன்றியும் சீரின் இறுதியில் வரும் குறில் தானே நேரசையாக அலகுபெறும் என முன்னர்க் கண்டுள்ளோம். அதற்கு விலக்கு இது. ஆதலால் இவ்விளக்கம் வேண்டுவதாம்.

ஆ. எதுகை

“தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவர்
எச்சத்தால் காணப் படும்”

இக்குறளில் தக்கார் என்பதற்கு எச்சம் என்பது எதுகையாக வந்துள்ளது. க் என்பதற்கு ‘க்’ எதுகை வரவில்லையே எனக்குறை கொள்ள வேண்டியதில்லை. ‘க்,ச்’ என்பன வல்லினம். ஆதலால் வல்லின எதுகை எனப்படும். மற்றை வல்லின எழுத்துகளும் ஒன்றற்கு ஒன்று எதுகையாக வரலாம். இன எதுகை எனப் பொதுப் பெயர் பெறும் அது. கதங்காத்து என்பதற்கு அறம் பார்க்கும் என எதுகை வந்தது காண்க (திருக் 130)

“வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்கள்
ஐந்தும் அகத்தே நகும்”

இதில் மெல்லின எதுகை வந்தது. மற்றை மெல்லின எழுத்துகளும் வரலாம்.

“கணை கொடிது” என்பதற்கு ‘வினைபடு’ என வருதல் (திருக் 179) இம் மெல்லின எதுகையே.

“தீயினால் சுட்டபுண் உள்ளாரும் ஆறாதே
நாவினால் சுட்ட வடு”

இதில் தீயினால் என்பதற்கு நாவினால் என எதுகை வந்தது. இடையின எதுகை. பிற இடையின எழுத்துகளும் வரலாம். எல்லா விளக்கும் என்பதற்குப் பொய்யா விளக்கு வந்தது இவ்வகையே(299) ஒருமையுள் என்பதற்கு எழுமையும் என எதுகை வந்ததும் இவ்வகையினதே. இனி, ஒருமை எழுமை என்பவற்றில் உள்ள ‘உகரம்’ கருதி உயிரெதுகையாகக் கொள்ளலாம். இவ்வாறே ஈதல் என்பதற்கு ஊதியம் என வந்ததும் (திருக்.231) சமன் செய்து என்பதற்கு அமைந்து என எதுகை வந்ததும் (திருக்118) உயிரெதுகையாம். ஐகாரத்திற்கு அகரமும், அகரத்திற்கு ஐகாரமும் வருதலும் வழக்கே. இது வருக்க எதுகை எனவும் பெயர் பெறும். ‘ஆ ஆ’ என்பதற்குக் ‘கூ கூ’ ‘மா மா’ என்பனபோல எதுகையாக வந்தால் நெடிலெதுகையாகும். எதுகை எழுத்துகள் வேறு வேறு எனினும் ஏறிய நெடிலால் ஒன்றுபட்டிருத்தல் காணலாம்.

‘வாய்மை’ என்பதற்குத் ‘தீமை’ என எதுகை வந்தது (திருக். 291); ய்,ர்,ழ் ஆகிய எழுத்துகள் எதுகை எழுத்துக்கு இடையே வரின் அதனைத் தள்ளி எதுகை கொள்ளலாம். அதற்கு ஆசெதுகை என்பது பெயர்.

“காய்மாண்ட” என்பதற்குத் “தேமா” என வருதலும் இத்தகையதே (சிந்தாமணி).

“பொய்மையும் வாய்மை இடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கும் எனின்”

என்னும் குறளில் மூன்றாம் எழுத்து ஒன்றி நின்று எதுகையாகக் காணலாம். முதலாம் எழுத்துகள் குறிலாகவும், அடுத்த எழுத்துகள் ஒற்றாகவும் மூன்றாம் எழுத்து அதுவேயாகவும் இயைந்திருத்தல் கண்டுகொள்க.

“வசையொழிய” “இசையொழிய” எனவும், “செல்லிடத்து” “அல்லிடத்து” எனவும் போலச் சீர்முழுவதும் (முதலெழுத்து நீங்கலாக) ஒன்றிவருவது தலையாகு எதுகை எனப்படும். ஈரடிக்குறளுக்கு இரண்டிடத்து எதுகையெனில் விருத்தப்பா முதலியவற்றுக்கு நான்கடிக்கும் எதுகை முழுச்சீரும் ஒன்றிவர வேண்டுமே! பெரும் புலவர்களுக்கு அஃதியற்கையாக வாய்த்து விடுகின்றது.

“கோடையிலே” எனத் தொடங்கிய வள்ளலார்க்கு, “ஓடையிலே” “மேடையிலே” “ஆடையிலே” எனத் தலையாகு எதுகை துள்ளிவர வில்லையா? இப்படி எத்தனை பாட்டுகள்!

அகர என்பதற்குப் பகவன் என்பது எதுகையாக வந்தது போல் அவ்வெழுத்து அளவில் வருவதை இடையாகு எதுகை என்றார்.

விதி விலக்குகளாகச் சில கண்டோமே! இவ்வாறு வருவனவற்றைக் கடையாகு எதுகை என்றனர்.

அடியெதுகை யன்றிச் சீரெதுகையிலும் நிரம்பப் பாடியவர் ஞானசம்பந்தர். வழிமொழித் திருவிராகம் எனச் சொல்லப்படுவன வெல்லாம் இவ்வகையவே. ஒரு பாடல்.

“கன்றியெழ வென்றிதிகழ் துன்றுபுரம் அன்றவிய நின்று நகைசெய்
என்றனது சென்றுநிலை எந்தைதன தந்தையமர் இன்ப நகர்தான்
முன்றின்மிசை நின்றபல வின்கனிகள் தின்றுகற வைக்கு ருளைகள்
சென்றிசைய நின்றுதுளி யொன்றவிளை யாடிவளர் தேவ ரதுவே”

இனி மோனையைக் குறித்துச் சில செய்திகளைக் காணலாம்.

இ.மோனை

எந்த எழுத்து முதலெழுத்தாக வந்ததோ அதே எழுத்தோ அதன் இன எழுத்துகளோ மோனையாக வரலாம் என அறிந்துள்ளோம். அவ்வினங்கள் பற்றிய சில விளக்கங்களை இவண் அறியலாம்.

அடிமுதலெழுத் தெல்லாம் அதே எழுத்தாக இருந்தால் அது அடிமோனை. அவ்வெழுத்து அ, ஆ, இ என வரிசையாகவோ, க,கா,கி என வரிசையாகவோ வந்தால் வருக்க மோனை. முன்னது உயிர் வருக்க மோனை. பின்னது ககர வருக்க மோனை. இவ்வாறே பிற வருக்கங்களும் வரும்.

“ஆர்கலி உலகத்து மக்கட் கெல்லாம்
ஓதலிற் சிறந்தன் றொழுக்க முடைமை”

என்பது நெடிலெழுத்தே மோனையாக இருத்தலால் நெடில் மோனை. இவ்வாறே வல்லின, மெல்லின, இடையினங்கள் வந்தால் வல்லின மோனை முதலியனவாக வழங்கப்படும். முன்னே மோனை பற்றி உரைத்தவற்றை நினைவில் கொள்க.

அ ஆ ஐ ஒள என்னும் நான்கு எழுத்துகளும் ஒன்றற்கு ஒன்று இனத்தாலும் ஒலியமைதியாலும் மோனையாக வரும். இவ்வாறே,

இ ஈ எ ஏ ஐ என்னும் ஐந்து எழுத்துகளும் ஒன்றற்கு ஒன்று மோனையாகவும், உ ஊ ஒ ஓ ஔ என்னும் ஐந்து எழுத்துகளும் ஒன்றற்கு ஒன்று மோனையாகவும் வரும். இவ் வயிர்கள் ஏறிய உயிர் மெய்களும் இவ்வாறே மோனையாம்.

இனி ஞ,ந,ம,வ,ச,த; என்பனவும் ஒன்றற்கு ஒன்று மோனையாக வரும். ஆனால், இவற்றின் மேல் ஏறிய உயிர் முதற்பட்டியில் உள்ள இனம் தழுவியதாகவே இருக்கும். யா என்பது ஆவென வருதலும் அதற்குரிய மோனைகளைப் பெறுதலும் வழக்கே.

ஈ. வகையுள்

பாடலில் தவிர்க்க முடியாமல் வருகின்ற ஒன்று வகையுளியாகும். கூடுமான அளவில் வாராமல் இருப்பதே சிறப்பாகும். சொல்லை அறுத்து இலக்கணத்துக்குத் தக நிறுத்துவதே வகையுள் என்பது.

“என்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே”

என்னும் நன் மொழியை எவரும் அறிவர். இத்தொடர் கலிவிருத்த அமைப்பின் எப்படி வகையுள்படுகிறது.

“என்க டன்பணி செய்துகி டப்பதே”

எப்படி? நாவுக்கரசர் அவர்! திறமாகக் கையாண்டு விட்டார். தொடக்க நிலைப் பாவலர் இப்படி வகையுள் வகைப்பட்டால் பாட்டு பாட்டாகவே இராது! படிக்கவோ, பொருள் காணவோ இடருமாம். ஆதலால் சீருக்குத்தக முழுமுழுச் சொல்லாக அமைத்துப் பழகுவதே சிறப்பாகும்.

ஒரு பையன் ‘கேதந்து’ என்பதற்கு என்ன பொருள் என வினவினான். ‘கேதந்து’ என்றொரு சொல் இல்லை. இறப்புச் செய்தி சில சிற்றூர்களில் ‘கேதம்’ எனச் சொல்லப்படுவதுண்டு. அது ‘ஏதம்’ என்னும் சொல்லின் பிழை வடிவம். ‘கேதந்து’ என ஒரு சொல் இல்லை என்ற அளவில் பாரதியார் பாட்டில் உள்ளது என்றான். வியப்புடன் “கூறு” என்றேன். அவன், “வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக் கேதந்து” என்றானே! உலகினுக்கே தந்தது அவனுக்குக் கேதந்ததாகி விட்ட தென்றால் இனி வகையுள் வேறு வைத்தால் என்ன ஆகும்?

அந்த “யானைப்” பாட்டைப் பாடுங்கள் என்பாரும் உளர். யானைப்பாட்டு யானையைப் பற்றிய பாட்டன்று! தேவாரத்தில் வரும்,

"அரியானை அந்தணர்தம் சிந்தை யானை
அருமறையின் அகத்தானை"

எனத் தொடர்கின்றதே அப்பரடிகள் பெரிய திருத்தாண்டகம்;
அப்பாடல்தான்!

பாரதியார், பாவேந்தர், கவிமணி ஆகியவர்கள் பாடல்களைப் பாருங்கள். எடுத்துக் காட்டாகக் கொண்டு தொடக்கத்தில் பாடத்தக்கவை இவை. இவற்றில் வகையுளி இலவோ எனின் உண்டு என்பதே மறுமொழி. ஆனால் இடர்தரும் வகையுளிகள் இல்லை. கூட்டிப் படிக்கவே பொருள் இயல்பாக வந்துவிடும் வகையுளியால் தொல்லை இல்லையே! சீர்சீராகச் சொல்லே அமைந்து விடின் அதன் அழகும் சுவையும் நலமும் பலவாம் என்பதற்கே இவ்வளவு வற்புறுத்த நேர்ந்ததென்க.

உ. பாட விரும்புவார்க்குச் சில பொதுக் குறிப்புகள்.

1. எளிதாகப்பாடுக.
2. தெளிவுறப் பாடுக; கருத்துத் தெளிவே சொற்றொளிவாகச் சுடரும்.
3. சொல்வளம் பெருக்குக.
4. எளியவகைப் பாடல்களைப் பாடிப் பயிற்சி மிக்க பின் அரியவகைப் பாடல்களுக்கு அடியெடுத்துவைக்க.
5. எந்தப்பா இலக்கணம் கற்றாலும் அவ்வகைப்பா இயற்றிப் பயிற்சி பெறுக.
6. பல்வேறு பாவகைகளும் இனவகைகளும் இருப்பினும் எதில் அல்லது எவற்றில் எளிதாகவும் இயல்பாகவும் பாடவருகின்றதோ அதில் தம் முத்திரை வைக்கும் முயற்சி மேற்கொள்க.
7. பாடும் உணர்வு உந்தும்போது அதனை நன்கு பயன்படுத்திக் கொள்க. அவ்வேளை தவறின் அதேபோல மறுவேளை வாய்த்தல் இல்லவே இல்லை.
8. ஓரடியே பாடலில் தோன்றினும் உடனே குறித்து வைத்துக் கொள்க. அவ்வடியைப் 'பிறகு' என அமைந்தால் அந்தப் பிறகு வராமலே போய் விடும்.
9. பாடிய பாடலை மீளவும் பல்கால் படித்துத் திருத்தம் வேண்டின் செய்து கொள்க. ஒவ்வொரு திருத்தமும் தம் வளர்ச்சிச் சான்றேயாம்!
10. அச்சீட்டுக்குப் படியனுப்பின் கைப்படி ஒன்று கட்டாயம் வைத்துக் கொள்க.

ஊ. புதுப் பா

வளர்ந்து வரும் கட்டடக் கலையைப் போற்றிக் கொள்பவர், பழங்கட்டடக் கலையின் சான்றாக இலங்கும் கோயில் கோபுரம்

சிற்பம் சிலை இன்னவற்றை வியந்து வியந்து போற்றுதலையன்றிப் புறக்கணிப்பதையே பழிப்பதையே காரணக்கில்லை. உயர் பேராளர் மின் விளக்கு வந்ததென்று பழங் குத்து விளக்குகளை இகழ்ந்து விட்டாரல்லர். இரண்டும் இணை இணையாகவே இனிது மதிக்கப்படுகின்றன. இந்திலை மரபுப் பாவலர் புதுப் பாவலர் ஆகிய இருசாரரிடத்தும் இயைந்து வரவில்லை! இது பொதுவில் மொழியாக்கமாகாது.

புதுப்பா வகை புறக்கணிக்கத்தக்கது என்பது மொழியியல் அறியார் கருத்து. மொழி காலந்தோறும் உண்டாகும் வளர்ச்சி முறைகளுக்கு இடந்தந்தே வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே எத்தனையோ அவர்க்கு முந்தைய வழக்குகள் வீழ்ந்தன. அவர்கால வழக்குகள் சில சங்க நூல்களில் இடம் பெறவில்லை. சங்கநூல் வழக்குகளில் காணப்படாத பலவகை வரிப்பாடல்கள் சிலப்பதிகார காலத்தில் புகுந்தன. அவர் காலத்தும் அரும்பாத பல்வேறு பாவின வகைகளும் அவர்க்குப் பின்பட வளர்ந்துள்ளன. 96 வகை எண்ணப்பட்ட சிற்றிலக்கிய வகைகள் இந்நாளில் எண்ணிய அளவில் 380 வகைகளாக வளர்ந்துள்ளன. (எம் இலக்கிய வகை அகராதி; மணிவாசகர் பதிப்பகம்). அதற்கு மேலும் சில வகைகள் உண்மை அறிய வருகின்றன. ஆகலின், புதுப்பா வரவு மொழிக்குப் புதுவரவு எனலே சால்பு.

புது வெள்ளம் வரும்போது பழவெள்ளம் புதுவெள்ளத்துள் ஒடுங்கி விடுதல் இயற்கை. ஆனால், புதுவெள்ளமும் செல்லச் செல்லப் பழவெள்ளமேயாம். வெள்ளப்பெருக்கு காலந்தோறும் வேண்டும். ஆனால் கரையுடைப்பில்லாத வெள்ளமாக வேண்டும். மொழிக்கரை உடைக்கும் நிலை ஏற்படுமானால் கரை வலிதாக இட்டுக் காவல் கடன் செய்ய வேண்டியது மொழிக்காப்பாளர் கடன்; வெள்ளமும் வேண்டும் கரையுடைபடாமையும் வேண்டும்.

தொல்காப்பியனார் செய்யுள் வகை 7 என்கிறார். “எழுநிலத் தெழுந்த செய்யுள்” என்பது அவர் மொழி (1420). அவை பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுசொல் என்பன (1336). இவற்றுள் பாட்டு நீங்கிய ஆறும் அடிவரையறை இல்லாதவை. உரை என்பது உரைப்பா; நூல் என்பது நூற்பா; இவ்வாறே பிறவுமாம். உரைப்பா என்பது பாரதியாரால் ‘வசன கவிதை’ எனப்பட்டது. பழம்புலவராகிய இளங்கோவடிகளார் ‘உரைப்பாட்டு மடை’ பாடியுள்ளார்.

நூற்பா என்பது நூல் வரைதற்குரிய பா. அதனையே ‘சூத்திரம்’ என்றனர். வாய்மொழி, மந்திரம், பிசி, விடுகதை (புதிர்), அங்கதம், வசைப்பாட்டு, முதுசொல், பழமொழி. ஆதலால் உரை யாப்பு என்பது பழமையானதே. “பழமை நிலா அழகு நிலா பாயந்தெழுந்தது விண்மேலே; பழமையிலே புது

நினைவு பாய்ந்தெழுந்தாற்போலே” எழுந்தது புதுப்பா என்க. நாட்டுப்புறங்களில் எத்தனை சொலவடைகள் சொல்கிறார்கள்? நூல் தொடக்கத்தில் பாவின் அடிக்களங்கள் பார்த்தோமே; அவற்றையெல்லாம் நினைக்க.

ஒரு சமயத்தார் சொல்லை ஒரு சமயத்தார் கேட்டல் கூடாதெனக் காதுப்புறம் மணிகட்டித் தொங்கவிட்டுக் கொண்டதாக வரும் கதைப்புகளும், கண்டு முட்டு, கேட்டு முட்டு என்று சொல்லப்படும் வெறிக் கூறுகளும் போல “மரபுக் கவிதையை மாய்த்தே திருவோம்” என்றோ, “புதுக்கவிதையா பொசுக்கியே தீர்வோம்” என்ற வீம்பும் வெறியும் கொள்ளத்தக்க உயிர் கொல்லிப் பொருள்கள் அல்ல அவை.

“சூரியன் கூட, கிழக்கு மேற்கெனும், யாப்பிற்குக் கட்டுப் பட்டே தன், கிரணக் கவிதைகளைக், கிறுக்கி வருகிறது. அப்படிக்கூட நாங்கள் அவதிப்படுவதில்லை.” இது திருத்தி எழுதிய தீர்ப்புகளில் வரும் ஒரு புதுப்பா (காற் புள்ளிகள் எல்லாம் தனித்தனி வரி முடிவுக் குறிப்புகள்).

இலக்கியப் படைப்பாளி, இலக்கியம் படைப்பான்; அவ் விலக்கியங்களைக் கொண்டு, இலக்கணப் படைப்பாளி இலக்கணம் படைப்பான். இலக்கியப் படைப்பாளிக்கு உரிய உரிமையும், இலக்கணப் படைப்பாளிக்குரிய கடமையும் இவை. இவற்றை, எள் இல்லையானால் எண்ணெய் இல்லை; இலக்கியம் இல்லையானால் இலக்கணம் இல்லை; எள்ளில் இருந்து எண்ணெய் எடுப்பது போல, இலக்கியத்தில் இருந்து எடுக்கப் படுவது இலக்கணம் என்னும் பழங்குறிப்பே விளக்கிவிடும்.

விளையாட்டுக் களங்களிலே எத்தனை விதிமுறைகள். ஒரு விதிமுறையும் மீறாமல் ஆடி உலக வெற்றி பெறுவார் இலரா? அவரை இகழ்வார் உளரா? மாறாகப் போற்ற அல்லவோ செய்கின்றது உலகம். மரபுப் பாவலர்கள் அனைவரும் இலக்கண மரபுச் சிறைக்குள் தம் பாடல்களை வைக்க இடர்ப்பட்டனர் என்று கூறிவிட முடியுமா? வள்ளுவரும் கம்பரும் வில்லியும் இளங்கோவும் திருத்தக்கரும் சேக்கிழாரும் ஞானசம்பந்தரும் அருணகிரியும் வள்ளலாரும் வண்ணச் சரபமும் இடர்ப்பட்டோ சொற்சிறை வைத்தனர்! வசனகவிதை இயற்றிய பாரதியார் தம்மிடம், “என்னைப் பாடு என்னைப் பாடு” என எவை எவை போட்டி போட்டுக் கொண்டு வந்தன என்று அடுக்குகிறாரே? பாவேந்தர், “என்னை எழுதென்றது வான்” என்பது முதலாக எத்தனை எழுச்சிகளைப் பாடினார். “எல்லார்க்கும் ஒவ்வொன்றெளிது” என்பதை ஏனோ பலர் மறந்து விடுகின்றனர்! தமக்கு இயலவில்லை என்றால் உலகில் எவர்க்குமே இயலாது என்னும் முடிவுக்கு வந்து விடுவார் நிலை விரிவுடையதாகுமா?

“வெண்பாவில் புகழேந்தி; பரணிக்கோ சமயங்கொண்டான்; விருத்தமென்னும் ஒண்பாவிற் கு உயர்கம்பன்” என்பது

முதலானவையெல்லாம் அவ்வத் துறையின் வெற்றிப் பட்டயங்கள் அல்லவோ?

புதுப்பாட்டு என்றாலும் எழுதியவரெல்லாம் வெற்றி பெற்றனரா? அன்றி. அவரெழுதியவையெல்லாமும் தாம் வெற்றி பெற்றனவா? மொழிநல நாட்டம் மெய்யாகவே இருக்குமானால் வெறி மோதல்களும், கொடு முட்டல்களும் கெடுவசைகளும் வேண்டுவதில்லையாம்!

வேண்டிய ஒன்றை எப்படிச் காற்றிலே பரத்துகின்றனர்? மொழித் தூய்மையைக் கெடுப்பதிலே எவ்வளவு கிளுகிளுப்பு! அது செய்வதே புதுப்பா என்ற நிலைக்கு வருவதுதான். அவர்கள் அறிந்துகொண்டே-திட்டமிட்டே- மொழிக்குச் செய்து வரும் கேடாகின்றது!

மரபுப் பாவலர் என்பாருள்ளும் மொழி மரபு கெடப் பாடல் செய்வார் பலராகிப் பல்கி வருகின்றனர்! ராமன் லக்ஷ்மணன், விபூஷணன், ஹிரண்யன் எனக் கம்பர் ஓரிடத்திலாவது எழுதியது உண்டா? வடமொழிப் புலவர்களோடு விடிய விடிய வால்மீகம் கற்றும் கலந்தும், தமிழ்க் காப்பியம் படைத்த கம்பர் அச்சொற்களை அம்மொழி வடிவிலே, அம்மொழி எழுத்துக் கலந்து எழுதவில்லையே. வில்லியும் தாயுமானவரும் வடமொழிச் சொற்களை எவ்வளவு பெய்து எழுதினர்! ஆனால் ஓரெழுத்தேனும் தமிழ் அடங்கல் முறையில் இல்லாத எழுத்தைப் பயன்படுத்தினரா? “கிருட்டிணன் தூது” என்று வில்லி சொன்னாரே? பீஷ்மன், “பீடுமன்” ஆக்கப்பட்டானே! ஏன்? நேற்று வந்த ‘ஜேக்கப்’ ‘யாக்கோபு’ ஆகவில்லையா? ஜான் ‘யோவான்’ ஆகவில்லையா? இவையெல்லாம் ஏன்? “மொழியைக் கெடுப்பது விழியைக் கெடுப்பது” என்ற உணர்வின் மேலீடு அன்றோ! ஆனால், புதுப் பாவலர் நிலை என்ன? தமிழ் வடிவைக் கெடுப்பதே - தமிழ் வளத்தைத் தொலைப்பதே - ஏன் மொழிக் கொலைஞன் எனத் தமக்கு முத்திரை குத்திக் கொண்டு ‘நான் முந்தி நீ முந்தி’ எனத் தட்டோட்டம் ஓடிக்காட்டுவதிலே திளைப்பது மனச் சான்றுக்குத் தக்கது தானா? கைவந்ததுபோல் எழுதி மனம் வந்ததுபோல் படைத்து வைத்தலை எழுத்தாளன் மேற்கொண்டால் ஐம்பது ஆண்டுகள் அளவுக்குக் கூட ஒரு மொழி வாழ்வைக் கட்டிக்காக்க முடியுமா? தொல்காப்பியர் நூலையும் வள்ளுவர் நூலையும் கருத்து மாறாமல் நாம் கற்க முடிகின்றது என்றால், அதன் மொழிச் செம்மையும் மரபுமே அடிப்படை அல்லவோ? நூற்றாண்டு முந்திய நடை கழிந்துபோன நடையாகக் கருதப்படும் மொழியுலகில், மூவாயிரம் ஆண்டுப் பழமை நூல் இற்றை நூலெனப் படிக்க வாய்க்கின்ற தென்றால் அவர்கள் மரபுநிலை போற்றிவந்த வருகையேயாம். அம்மொழி தொடரச் செய்பவர் எவரோ அவர் மொழியாக்கம் செய்பவர்; மொழித் தொண்டர். பிறர் பிறரே!

“தாய்க்கருணை பொழிவதுபோல் அன்புப் பேச்சு
தண்மழலைச் சேயைப்போல் இன்பப் பேச்சு”

இது, கடலோரம் ஒரு குயிலோசையில் வரும் மரபுப்பா
ஒன்றன் முதலடி(பக்.13)

அதே நூலில் ஒரு புதுப்பா;

“முகாந்திரங்களை
முறித்துப் பொடியாக்கிய
முதல் அறிஞன் நீ!
யுகாந்திரங்களின்
தவத்தில் பூத்த
ஞானக் குழந்தை நீ!
அற்புதங்கள்
நிகழாமல் பிறந்த
அவதாரப் புருஷன் நீ!”

(பக்.79)

மரபுப்பாவில் இருந்த தமிழ்ச் சொல், புதுப்பா என்றவுடன்
ஓடி ஒளிந்தது ஏன்? உள்ளுக்குள் போட்டுக் கொண்ட முடிவு
இது! புதுப்பா என்றால் முடிந்த அளவும், தமிழ்ச் சொல்-
எத்தகைய பழகிப்போன நல்ல சொற்களாக இருப்பினும்
அவற்றைத் தூக்கி எறிந்து விட்டுப் புதுப்புதுக் கரடும் முரடும்
வழக்கில் இல்லாததுமாம் அல்லது புகுத்தப் படுவதுமாம்
சொற்களை அப்புதல்! அப்படிச் செய்வதே புதுப்பாவின்
முத்திரையென்றும், வெற்றியென்றும் தமக்குத் தாமே முடிவு
செய்து கொண்டு மொழிக் கேட்டுத் திருவிளையாடல் புரிதல்!

மரபுப்பா எழுதுவதா? புதுப்பா எழுதுவதா? இரண்டும்
எழுதலாம். இதனை அது வெல்லும் இடமும் பெருளும் உண்டு!
அதனை இது வெல்லும் இடமும் பெருளும் உண்டு. அஃது
எழுதுவார் திறம் சார்ந்தது! ஆனால் இரண்டும் மொழிக் கேடு
செய்யாத நல்லெண்ணத்தின் வெளிப்பாடாக இருக்க வேண்டும்!

மகப்பேறு வந்தபின், “பிரசவம்” பார்க்க வேண்டுமா?
உயிர் இருக்க ‘ஜீவன்’ வேண்டுமா! படைப்பு இருக்க ‘சிருஷ்டி’
வேண்டுமா? அரியணை இருக்க ‘சிம்மாசனம்’ வேண்டுமா?
நஞ்சு இருக்க ‘விஷம்’ வேண்டுமா? உண்மை இருக்க ‘நிஜம்’
வேண்டுமா? செரியாமை இருக்க ‘அஜீரணம்’ வேண்டுமா?
நங்கையும், மங்கையும் இருக்க ‘மனுஷி’ வேண்டுமா? இவற்றைப்
பரப்ப ஒரு பேராசிரியப் பெருமிதம் வேண்டுமா? ஆங்கிலச்
சொல்லும் தொடரும் வரிந்து கட்டி நிற்க எழுதுவதற்கு, ஆங்கிலத்தி-
லேயே எழுதிவிட்டால் ஒரு தமிழன் ஆங்கில மொழிப் புலமையாவது
வெளிப்படுமே? ஆங்கிலம் கற்றது தமிழைக் கெடுக்கவா? ஆங்கிலன்
தமிழைக் காத்தான்! ஆங்கிலம் படித்த தமிழன், தமிழைக் கெடுத்தான்
என்னும் பழிப் பெயர் எடுக்கவா?

பாலில் நீரைக் கலப்பது குற்றம்; அரிசியில் கல்லைக் கலப்பது குற்றம்; எண்ணெய், தேன் முதலியவற்றில் பிற பிற கலத்தல் குற்றம்; கலப்படமில்லாப் பொருளைத் தேடி வாங்குவோம்! கலப்படப் பொருளைக் குறையும் கூறுவோம்! ஆனால் பெரும் பெரும் படிப்புப் படித்து எழுத்தாளராகி விட்டால் பிற மொழி எழுத்துகளைக் கலப்பதிலே போட்டி போட்டுக் கொண்டு முனைவோம்! அத்தகு எழுத்தாளரே மொழிக் காவலர் எனப் பட்டம் தருவோம்! பாராட்டுச் செய்வோம்! பரிசும் வழங்குவோம்!

ஒரு புதுப்பா கூறுகின்றது;

“ஒருநாள் திடீரென்று
உயிர் பெற்றுச் சொற்கள்
ஊர்வலம் போனால்
மூட மனிதர்களே - எங்களை
முறையோடு பயன்படுத்துங்கள்
என்றே
முழக்கமிடும்
அந்த முழக்கம்
எழுத்தாளர் பேச்சாளர்
எல்லாரையும்
கலக்கும்.....”

(முகத்துக்கு முகம் 54)

இது புதுப்பாவுக்கு - புதுப்பாவலர்க்கு - கலைஞர்க்கு - விலக்காகி விடுமா? “உள்ளது சிதைப்போர் உளரெனப் படார்” என்பது பழஞ்செய்தி.

“வெள்ளம், தடுத்தல் அரிதோ தடங்கரைதான் பேர்த்து, விடுத்தல் அரிதோ விளம்பு” என்பார் சிவப்பிரகாச அடிகள்!

எத்துணை எத்துணைப் புதுப்புது மொழியியல் எண்ணங்களும் செயற்பாடுகளும் ஆய்வுகளும் அரும்புக! தழைத்துச் செழிக்க! அவையெல்லாம் மொழிவளம் மொழி நலம், மொழிக் காவல் என்பவற்றில் கிளர்ந்தனவாகுக!

புத்தம் புதுக் கலைத் துறைகள் எல்லாம் தமிழில் கிளர்வதாக! அவ்வாறு கிளரச் செய்வார் அடித்தளம் மொழிச் சிதைவாக அமையாமல் இருக்க!

எளிமையா? எவ்வளவு எளிமையும் போற்றத்தக்கதே. நாட்டு மக்கள் வழங்கும் எளிய தமிழ்ச்சொல்தானே தமிழ்! அகராதியும் நிகண்டும் சுட்டும் சொற்களைத் திரட்டிக் கடுமைப்படுத்துதலே தமிழ் என்றும் தனித்தமிழ் என்றும் கருதிக் கொண்டிருப்பவர் போலிமைக் கருத்தர். தமிழ் என்பதே தனித்தமிழ்தான்! கலப்பின் விளைவே ‘தனி’ என ஒட்ட வைத்தது. எளிய இனிய தமிழில் துறைதோறும் நூல் தொண்டு செய்வார் வணங்கத் தக்கார்! அவர் தொண்டு வாழ்க!

கல்வியினால் மனிதரெலாம் மொழி மறப்பார்;
கல்வியினால் மனிதரெலாம் இனம் துறப்பார்
கல்வியினால் நாகரிக வளர்ச்சியுண்டு.
கல்வியினால் பண்பாட்டின் வாழ்வும் உண்டு
கல்வியினால் பணம் கூட கால்தாசாகும்.
கல்வியினால் மனிதமனம் ஒருமை காணும்
கல்வியதும் தாய்மொழியில் ஆழ்தல் ஒன்றே.
தாய்மொழியைக் கல்வாத ஒருவன் வேறு
தரைமொழிகள் கற்பதெலாம் வெறும் கூத்தாகும்.
தாய்மொழியே சிந்தனைக்கு மலையுற்றாகும்
தாய்மொழியாம் தமிழ்மொழிவிட்டாள வந்தார்.
பாய் மரமே இல்லாத படகில், உள்ள
பயன் படுநல் துடுப்பெறிந்து பயணம் செய்ய
ஓய்வின்றி எல்லோரும் உகந்து செல்வோம்
ஓபுகநீர் பொதுப்படகு நமக் கென்கின்றார்.

- பாரதிதாசன்

அமிழ்தம் பதப்பகம்

எ4 மாதவ் குடியிருப்பு
5, லாக்டர் தாமசு சாலை
தியாகராயர் நகர்,
சென்னை - 600 017